

ඩීකළේනි සිංහයෝදු ලකාලියෝදු ලමස්සේ සීවත් ව්‍යුහ

සිංහල දෙමළ සඛැලුතාවන්හි ආගමික හා සංස්කෘතික පසුබෑම



අනුරාධ සෙනෙච්චර්ත්ත

ව්‍යකල්භ සිංහයෝද කොට්‍යෝද මෙසේ පීවත් ව්‍යහ

සිංහල - දෙමළ සඛනාවන්හි ආගමික හා සංස්කෘතික පසුබිම

ප්‍රධාන මූල්‍ය ප්‍රයා යුතු නැවත
මෙහෙයු ඇති තුළ

කර්තා

ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලයේ
පෙරදීග සහ අප්‍රිකානු අධ්‍යායන පියයේ
මහාචාර්ය සිටි,
පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ සිංහල අධ්‍යායනාංශයේ
රෝජීය මහාචාර්ය

අනුරාධ සෙනෙවිරත්න

පරිවර්තනය

පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ
ඉතිහාස අධ්‍යායන අංශයේහි රෝජීය කළීකාචාර්ය
ආචාර්ය එම්. සෝමතිලක

ව්‍යකල්භ
සිංහයෝද කොට්‍යෝද
මෙසේ පීවත් ව්‍යහ
ප්‍රධාන මූල්‍ය ප්‍රයා යුතු නැවත
මෙහෙයු ඇති තුළ

සරස්වි ප්‍රකාශකයේ
2 ස්වයං සිලුකරන මටිය, නුවරඑශ්වර

ප්‍රථම මූලුණය 2001
© අනුරාධ සෙනෙවිරත්න
ISBN 955-573-174-8

පරිගණක අකුරු සංයෝජනය
සරසවී ප්‍රකාශකයෝද්

පිටකවරය
ප්‍රියන්තන් සුරේණ ද සිල්වා

මූලුණය
සිකුරු ප්‍රකාශකයෝද්
144 වෙනිවැල්කොල
පොල්ගස්චිවිට



ප්‍රියන්තන් මෝද්දනාව

වදන දරුවන්ගේ මුහුණ දකුම්හ
යන මෙවිතරක ආස්ථාදයකින්
කවර තරම් වුත්
ප්‍රසව වේදනා ඉවසා
මා ලොවට බේඛිකළ
මගේ දායාබර අම්මා
පොඩි මැණිකේට

අමා මහ නිවන් දකින්නට
මෙ ලියු පිං බලය
හේතු වාසනා වේවා

ප්‍රකා

පෙරවදන



ලෝකප්‍රසිද්ධ ඉපරුම් පෙම පුවල

මෙය වූ කළී ශ්‍රී ලංකාවේහි වෙශෙන සිංහලයින්ට සහ ද්‍රව්‍යියින්ට සාමයෙන් ජ්‍රීත්වන ලෙසට කරනු ලබන ඉල්ලීමක් පමණක් නොව, ගතවම් ගණනාවක් මූල්‍යාලෙහි එම වාර්ගික දෙපිරිස අතර පැවතුණු ගැඹුරු සංස්කෘතික බන්ධනයන් හෙළිදරව් කරන ග්‍රන්ථයක්ද වේ.

මොවාරය අනුරාධ සෞනේවිරත්නයන්ගේ පර්යේෂණයෙන් පැහැදිලි ලෙසම පෙන්වාදෙන පරිදි මේ ජනවාරියික කණ්ඩායම් දෙක අතර ඇති වි ඇති ගැටුම පිළිබඳව යමෙක් කුමක් කිවද එය ජාතික හෝ ජනවාරියික වෛරයක් තිසා ඇති වූ එකත් නම් නොවේ. සත්‍ය වශයෙන්ම සිංහලයින් සහ ද්‍රව්‍යියින් අතර පැවති එතිභාසික සම්බන්ධතාවයන් පහසුවෙන් වර්ගිකරණය කළ නොහැක. පහසු අවස්ථාවලදී, විශේෂයෙන්ම දකුණු ඉන්දියානු රජවරුන්ගේ ආක්‍රමණවලින් ගැලවී සිටිමට (විශේෂයෙන්ම කාලීන වංශික රුප්‍රන්ගතේ) හෝ පුරෝගියෙන්ගේ ආක්‍රමණවලින් ආරක්ෂාවීම පිණිස සිංහල රජවරුන් වැටුප් ලබන ද්‍රව්‍ය හේවායන් දේවයෙහි යෙද වූ අතර ද්‍රව්‍ය රාජධානී සමග ගිවිසුම්ද ඇතිකර ගත්හ. මුවන්ගේ අතිතයේහිදී සමහර අවස්ථාවල ද්‍රව්‍ය රජවරුන්, විශේෂයෙන්ම පාණ්ඩ්‍යයෙය්, අනෙකුත් ද්‍රව්‍ය රජවරුනට විරුද්ධව සිංහල රුප්‍ර සමග ගිවිසුම්වලට එළඟුණන. බල ගුනාත්වයෙන් ප්‍රයෝගන ගෙන සොලීසු ශ්‍රී ලංකාව ආක්‍රමණය කළ නමුත් බොහෝ අවස්ථාවලදී සිංහල-බොද්ධ රජවරු දකුණු ඉන්දියාවේ අනෙකුත් සහස්දර ද්‍රව්‍ය ජනයාගෙන් පැමිණි උපද්‍රවවලින් වැළකි සිටිමට ඔවුන්ගේ පිහිටාදාර පැනුහ.

මේ පොත් පි.ව කියවීමෙන් ද්‍රව්‍ය සහ සිංහල යන දෙපිරිසටම අවශ්‍ය දේවල් දුනගත හැකිය. ද්‍රව්‍යියින් දෙස අන්තරයන් බලන්නේ සූජ්‍ර ජනකාවසක් දෙස බලන ආකාරයට තොව, සැතුපුම් කිහිපයකට තුළුරින් සිටින දෙ ලක්ෂ හැන්තුවක් පමණ වූ දෙමළ ජනයාගේ බලවත් සංස්කෘතික බලවේයක නියෝගිතයින් පිරිසක් දෙස බලන ආකාරයට බව ද්‍රව්‍යියින් නොදැන්නා අතර ශ්‍රී ලංකාව සහ දකුණු ඉන්දියාව අතර ඇතිවුණු ගැඹුරු අන්තර් සම්බන්ධතාවය ගැන සිංහලයින්ටද බොහෝ අවස්ථාවලදී යථාවත්වයක් නොමැති බව පෙනේ. සත්‍ය වශයෙන්ම මේ ග්‍රන්ථයේ පිටු අතරෙහි දකුණු ඉන්දියානු සහ ශ්‍රී ලංකික සංස්කෘතියින්හි මිශ්‍රවීම විදහා දක්වන අවස්ථා රෝගක්ම වාර්තා වේ. නිදසුනක් ලෙස ලාංකික බොද්ධ ස්තූප ආන්ද ප්‍රදේශයෙහි ඇති

ආදර්ශයන්හි බලපෑම පෙන්වන අතර සිංහල ඇඟින්වය පිළිබඳ පදනම් දේමලෙහි ඇති වචනවලට බෙහෙවින් සමාන කමක් පළ කරයි. සු. ව. හත්වැනි සියවසේදී පරිනාමයට පත් වූ බව පෙනෙන වර්තමාන සිංහල අජ්‍යාර මාලාව පවා පළුලුව ප්‍රත්පාණයටවෙත් ප්‍රහවය වී ඇති බව පෙනේ. මේ සඛධාවන් අධ්‍යාපනය කොට නොමැති අපට සමහර විට ඉතා ප්‍රුද්‍යම සහගත වන්නේ කිහිපිමක උගේකුඩා වූ වුද්ධිසෝජ තෙරුණුවෝ පවා තෙකුත් රාජිකයෙකු වූ බව සහ ශ්‍රී ලාංකික ඉතිහාසයේ සඳහන් වන වැදගත් පුද්ගලයින් කිහිප දෙනෙකුම දෙමළ සේ තෙකුත් ප්‍රහවයක් සහිත පුද්ගලයින් බව සිහිපත් කරන විටදීය.

පත්තිනි දේවිය පිළිබඳ ඇදිහිම, සිංහල-දෙමළ සහ ගෞද්ධින්දු මිශ්‍රණයක් සහිතව ශ්‍රී ලාංකික සංස්කෘතිය තුළ තිබූ බැස ඇති ආකාරය ප්‍රත්ස්ථාන් විශ්වවිද්‍යාලයේ මහාචාර්ය ගනනාථ මිබේසේකර විසින් මිට වසර කිහිපයකට උඩි රචනා කරන ලද ප්‍රත්පරයක් මගින් පෙන්වා දී ඇති. මෙටරිද්දෙන් අනෙකුත් අය ලිඛූ ප්‍රත්පරවින්ද විශේෂයෙන්ම යස්සයින් පළවා හැරීම වැනි යානු කරම, බලිකොට්ටා වාරිතුණයන්හි යෙදෙන පදමාලාවන් සහ එවායේ සෞන්දර්යාත්මක හාටයන් තමිල්කාඩුවේ සහ කොරුල පුදේශයෙහි පවතනා එබුදු වාරිතු වාරිතු සමග ඇඟින් සඛධාවයක් පෙන්වන බව විශ්‍රාජකොට හිමේ. මේ පිළිබඳව උපටා දක්විය හැකි තිබුණ් බොහෝ වන නමුන් මෙහිදී වැදගත්ම කරුණ වන්නේ පෝක් සංස්කෘතිය දෙපස පැවති එළිජාසික සහ සමකාලීන සංස්කෘතික සම්පූදායයන් පිළිබඳ පර෎යේෂණ ප්‍රත්පරාපුව විට සිංහල-දෙමළ අනෙකානා සංස්කෘතික සඛධාවන්හි සංයිරණවය සහ දිරිසන්වය ගැන අපට මිටත් වඩා ඉගෙනගැනීමට ඉඩකඩ සැලසන බව සිහිපත් කිරීමය.

බොහෝ උගතුනට මේ සතාන මාර්ග ඔස්සේ ඉදිරියට යාමට ඇති ප්‍රවේශයන් මහාචාර්ය අනුරාධ සෙනෙවිරත්න මහතා විසින් විවාහ කොට්ඨාසි හිමේ. සතාන සාමයට මග පෙන්වනවා යන්න අපගේ එකම විශ්වාසයයි.

ආචාර්ය ස්වරාප බැලික්බරන්
දෙමළ සහ දකුණු ඉනදියානු අධ්‍යාපන පිළිබඳ
රේඛාත්මක ක්‍රිකාචාර්ය
පෙරේග සහ අඩුකානු අධ්‍යාපන ආයතනය
ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලය

1999 නොවැම්බර මස ලන්ඩනයේදීය

භැඳීන්වීම

මෙම පොත් පිංව ශ්‍රී ලංකාවේ එළිජාසික පුගයේ සිට සිංහලයන් සහ දූෂීලියන් අතර පැවති ආගමික හා සංස්කෘතික සඛධාවන් පිළිබඳව මෙමින් ඉදිරිපත් කරන ලද දේශනයක ප්‍රකිරුලයකි. මෙම දේශනය සංවිධානය කරන ලද්දේ ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලයේ දකුණු ආසියානු අධ්‍යාපන කේත්දුය විසින්. එම සම්බන්ධාණය සඳහා මාහට කරන ලද කාරුණික ආරාධනය සම්බන්ධයෙන් මෙම කේත්දුයෙහි අධ්‍යාපා ආචාර්ය ස්වරාප බැලික්බරන් මහතාට කාංචාල වෙමි. එහෙත් ආරාධනය පිළිගැනීමෙන් පසුව, මා කොට් සංවිධානය පිළිබඳ දේශනයන් පැවතුවේමට යන බව කිසිවකු විසින් ලන්ඩනයේ පිහිටි ශ්‍රී ලංකා මහකාමයාරීයි කාර්යාලයට සාචාදා ලෙස වාර්තා කිරීමෙන් අනතුරුව ගැටුවකට මුහුණ පැමව සිදුවිය. එහි නිලධාරීන් මේ පිළිබඳව මාගෙන් විමුදු විට කියා සිටියේ මේ ප්‍රවාන්තිය සත්‍ය වූවත් අසත්‍ය වූවත් මා දේශපාලනයාකු නොවන බැවින් මාගේ ස්වාධීන පර෎යේෂණයන් කැමති පරිදි තිදිහුයේ කරගෙන යාමට ඉඩිය පුතු බවය. ඔවුන්ගේ බිඛට හේතුව වූයේ දේශනයට මෙමින් දී තිබුණු මාත්‍යකාව 'සිංහයේ සහ කොට්ඨාසි නමින් වූ බැවිනි. මාගේ කතාව කොට්ඨාසි ගැන පමණක් නොව සිංහයන් පිළිබඳව බවද ඔවුනට දන්වා සිටියෙමි. සිංහල දෙමළ සඛධාවය වැනි වැදගත් ප්‍රයාණයක් දේශපාලනයාකුන්ගේ අතට පමණක් පත් නොකොට උගතුන්ගේ මෙන්ම මෙම ප්‍රයාණවලට පිළිනුරු සෞයන අනෙකුත් විද්‍යාර්ථීන්ගේ අතටද පත් කළ පුතු විම මිට තවත් එක් හේතුවක් විමේ. එබැවින් අප රටේ පවතින සංවේදී කරුණක් ගැන මෙය සින් ඇති අදාළය ප්‍රියිදීයේ ඉදිරිපත් කිරීමට අවස්ථාවක් බ්ලැංම ගැන දකුණු ආසියානු අධ්‍යාපන කේත්දුයට මම බෙහෙවින් ස්තූතිවත්ත වෙමි. සැබු ගාස්ත්‍රීය පරිසරයක් තුළ, විශ්වාසයකින් සහ අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ සම්පූදාණ නිදහසකින්ද පුතු සිංහල දෙමළ සහ පුරුෂ්‍රා රාජිකයින් සහයායි වූ මිශ්‍රීන ප්‍රේක්ෂකයින් රෙසක් ඉදිරියේ කරා කිරීමට ලැබීම ගැන මම මහත් දේ සතුවූ වෙමි.

"තමසේ මා ජෝජිවිරගමය" යනුවත් බැහුදාරණයක උපතිෂ්ඨක් ප්‍රකාශ වන පරිදි 'අදුරෝන් අපව ආලෝකය කරා ගෙනයේවා'.

මහාචාර්ය අනුරාධ සෙනෙවිරත්න පෙරේග හා අඩුකානු අධ්‍යාපනයනා ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලය

1999 නොවැම්බර මස 24 වැනි දින ලන්ඩනයේදීය

සිංහල පරිවර්තනය

ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලයේ සේවයෙහි තිරත්ව සිටි කාලපරිච්ඡේය තුළ, දිනක මවිසින් පවත් වන ලද ප්‍රසිද්ධ දේශනයක් පොත් පිංත් ලෙස ඉංග්‍රීසියෙන් The Lion and The Tigers නමින් ලන්ඩනායෙහි පළවිණි. එම ඉන්පරය ලංකාවේ වෙශෙන බඩුතර ජනතාවගේ ප්‍රයෝගනය පිණිස සංශෝධන සහිතව දෙවන මූලුණෙය මගින් දැන් එහි දක්වා ඇත. එහෙත් එහි සිංහල පරිවර්තනයක අවශ්‍යතාව බොහෝ දෙනා විසින් පෙන්වාදෙන ලදුව එම කාර්යභාරය පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ ඉතිහාස අධ්‍යායනායයෙහි ජ්‍යෙෂ්ඨ ක්‍රීඩාවරයෝගු වූ ආචාර්ය එම. සේමතිලක මහතාට පැවරුවෙමි. එම කාර්යය මහඟ ආකාරයෙන් ඉටුකර දීම පිළිබඳව ඔහුට මාගේ කෘතෙනුතාව පළවේ. සවිස්තරව ගෙහෙර දක්වා යුතු කරුණු බොහෝමයක් ඇතද මෙය ඉහත කි දේශනය පදනම් කොටගෙන සකස් වූ ලේඛනයක් වන බැවින් රට අවකාශ තොටු බව සඳහන් කරමි. ඉංග්‍රීසි ඉන්පරය මෙන්ම මෙම සිංහල ග්‍රන්ථයද ප්‍රකාශයට පත් කිරීම සම්බන්ධයෙන් සරසව් ප්‍රකාශනයෙන්ට වේ.

මහාචාර්ය අනුරාධ සෙනෙවිරත්න
සිංහල අධ්‍යායන අංශය
පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය

2000 දෙසැම්බර මසදිය

උපුගිය සියවෙසහිදී අතිශය සම්හාවනාවට පාතු වූද මහා පෙළ රුවනක්වූද, අවිපුරුෂ වල්පොල රාජුල හිමිපාණන් වහන්සේ ශ්‍රී ලංකාවේ සිංහල සහ දුටිඩ් ජනයා අතර ඇති වී ඇති අරුවුදය සම්බන්ධයෙන් අදහන් ප්‍රකාශ කරමින් එය බුදෙක් ජනවාරික ප්‍රශ්නයක් ලෙසට පමණක් හඳුනාගත තොඟැකි බව වදාලන. අතිතයේ ලොව බොහෝ වැදුගත් සංස්කෘතින් ඇගැසීමට පාතු වූයේ එම සංස්කෘතින්හි පවත්නා උරුමයන් සහ දායාදයන්හි වටිනාකම පදනම් කොට ගෙනය. මේ පසුවෙමෙහි සිට බලන විම අතිත ශ්‍රී ලාංකික ඉතිහාසය අතිචාර්යයන්ම සිංහල-බෞද්ධ උරුමය මතම පදනම් වූ එකක් බව පෙනේ. මේ හේතුවෙන් තම උරුමයන් දෙස සාම්බරයෙන් බලන සිංහලයින් ජාතිවාදීන් ලෙසට හැඳින්වීම නම් කිසිසේත්ම යෝග්‍ය වූ කරුණක් තොවේ. මෙසේ අනුනට පමණක් වෝදනා කරන ප්‍රදේශලයෝ තමන්ගේම අතිත උරුමයන් ගැන උරුම් ඇතිම ගැන හෝ අඩ්මිලර විම ගැන නම් කිසිවෙකත් ගරහා තොකර ගනිති. ග්‍රේෂ්ඨ සංස්කෘතික උරුමයන් සහිත ජනතාවක් මධ්‍යයේ ත්වත් වන සුළු ජනවාරික තැණ්ඩායිමවලට තම සංස්කෘතික වෙනසකම මුහුන්ගේ අනන්‍යතාවය යෙක ගැනීමකින් තොරව සකස්වන බව අවබෝධකර ගැනීමට අසමත් වූ විටක තමන් තොසලකා හැර ඇති බව හැඳියාම ස්වාභාවිකය. එකිනෙක සංස්කෘතින්හිට ගැහීමෙන් වැළකී, එබදු දී සඳාතනික සත්‍ය ලෙසට පිළිගත හැකි තම බෙදු වැඹික ගැවුම් ඇතිවිම වැළැක්විය හැකිය. කළාප වශයෙන් සලකා මුහුදෙන් එනෙර සැතුප්‍රම කිහිපයකට ඔබෙන් පිහිටි දකුණු ඉන්දියාවේ තම්ලනායුවෙහි වෙශෙන දෙ ලක්ෂ හැටක් පමණ වූ සුවියල දුටිඩ් ජනගහනයට සාපේක්ෂ වශයෙන් බලන විට ශ්‍රී ලංකාවේහි වෙශෙන සිංහල ජනයා සුළු ජාතියකි. ශ්‍රී ලංකාවේ වෙශෙන දුටිඩ් ජනයාවේ සිට ලේඛනයේ විවිධ ප්‍රදේශවලට විවිධ අවධින්හිදී සංම්බන්ධය වූ දුටිඩ් ජන කොටසට අයත් ජනයාගෙන් සුළු කොටසකි. මේ තත්ත්වය මත අභාවයට යිමින් වෙශෙන සුළු ජන කොටසක් ලෙසට ශ්‍රී ලාංකික දුටිඩ් හැඳින්වීම සාවද්‍යය. මිට ප්‍රතිවිරෝධීව සලකා බලන කළ සිංහලයින් යනු දුටිඩ් ව්‍යාප්තවාදය හේතුකොටගෙන අභාවයට යාමේ උවදුරට මුහුණ දෙමින් සිටින සුළු ජාතියකි.

1981 ජන සංඛ්‍යා ලේඛනවලට අනුව සලකා බලන කළ ශ්‍රී ලංකාවේ ජනගහනය දෙ ලක්ෂ 18.2 ක්. ජනවාරික බෙදීමට අනුව ආසන්න වශයෙන් සියයට 74 ක් පමණ විම තිසා සිංහලයින් බඩුතරය බවට පත් වේ. සියයට 13 ක ප්‍රතිශතයක් ලැබේ තිසා ශ්‍රී ලාංකික



| | ජනගහනය (1994) | ප්‍රධාන ජනවර්ගය (1981) |
|--|------------------|--|
| ශ්‍රී ලංකාව | 17,865,000 | සිංහල 74% ලංකා දෙමළ 13% මුස්ලිම් 7% ව්‍යුතුරෝ දෙමළ 6% |
| බස්නාහිර පළාත (කොළඹ, ගම්පහ සහ කළුතර) | 4,599,000 | සිංහල 85% මුස්ලිම් 6% ලංකා දෙමළ 6% |
| දකුණු හා නැගෙනහිර පළාත් (යාපනය, අම්පාර, මධ්‍යකළුප්‍රාව, මත්ත්නාරම, ශ්‍රීඹූණාමලය, විටිනියාව හා කිලිනොවිටිය) | 2,645,000 | ලංකා දෙමළ 65% මුස්ලිම් 18% සිංහල 13% |
| දකුණු පළාත (ගාලුල, මාතර සහ ගම්බන්තොට) | 2,330,000 | සිංහල 95% |
| මධ්‍යම පළාත (මහනුවර, මාතලේ සහ කුවිරත්ලිය) | 2,261,000 | සිංහල 64% ව්‍යුතුරෝ දෙමළ 20% ලංකා දෙමළ 8% මුස්ලිම් 7% |
| වයං පළාත (කුරුණෑගල හා පුත්තලම්) | 2,107,000 | සිංහල 90% මුස්ලිම් 7% |
| සබරගමු පළාත (රත්නපුර හා කුගල්ල) | 1,735,000 | සිංහල 87% ව්‍යුතුරෝ දෙමළ 9% |
| දෝව පළාත (බදුල්ල හා මොනරාගල) | 1,102,000 | සිංහල 64% ව්‍යුතුරෝ දෙමළ 20% ලංකා දෙමළ 8% මුස්ලිම් 7% |
| උනුරුමැද පළාත (අනුරුධපුර හා පොලොන්නරුව) | 1,086,000 | සිංහල 91% මුස්ලිම් 7% |

දුටිවයින් ප්‍රාග ස්ථානයට පත්වන අතර ඒට අතිලේකව තවත් සියයට 6 ක වැවිලි කරමාන්තය හා සම්බන්ධ, ඉන්දියානු සම්භවයක් සහිත දුටිඩ ජනකොටසක්ද දක්නට ලැබේ. මුස්ලිම් ජනයාගේ ප්‍රතිගතය සියයට 7 කි. ආගමික වශයෙන් සලකන විට ජනගහනයෙන් සියයට 70 ක පමණ ප්‍රතිගතයක් හිමිකර ගැනීම හේතුවෙන් බොද්ධයින් නැවතත් බහුතරය බවට පත් වේ. හින්දුන්ගේ ප්‍රතිගතය සියයට 15 කි. මුස්ලිම් හා ක්‍රිස්තියානි ප්‍රතිගතය සියයට 7 බැහැනි. මේ අනුව සලකා බලන කළ ශ්‍රී ලංකාව වූ කළේ අතිවාර්යයෙන්ම සිංහල - බොද්ධ අනන්‍යතාව සහිත රටක් ලෙසට හැඳින්විය හැකිය.

ඉන්දියාවෙහිදී මෙන්ම ශ්‍රී ලංකාවෙහිදීත් මිනිසුන් ආර්යයන් හා දුටිවයින් ලෙසට වාර්ගික වශයෙන් බොදා දක්වන්නි. උතුරු ඉන්දියානුවන්ගෙන් බහුතරය ආර්යයන් ලෙසට හඳුන්වා ඇති අතර දකුණු ඉන්දියානු පෙදෙසේ මිනිසුන්ට පොදුවේ දුටිවයින් යැයි වනවහාර කරනු ලැබේ. මේම සමාන ආකාරයකින් ශ්‍රී ලංකාවේ දකුණු පුදේශයෙහි වෙශෙන සිංහලයින් ආර්යයන් වශයෙන් හඳුන්වනු ලබන අතර උතුරු පුදේශයෙහි ජ්‍යෙන්ත්වන දෙමළ ජනය දුටිවයින් ලෙසට හඳුන්වනු ලැබේ. එහෙත් මෙම බේදීම ගාස්ත්‍රීය පදනමක් මත කෙරෙන විශ්‍රායක් තොවන බව පෙනෙන්නේ ආර්ය සහ දුටිඩ යන වචන යුගලය වාර්විද්‍යාත්මකව හාඡා ප්‍රහේද්‍යයන් දෙකක් පමණක් හගවන බැවිනි.

ජාතියක් පිළිබඳව කෙරෙන අර්ථ කරනයෙහිදී හෝ නිර්වචනයෙහිදී කුළී පෙනෙන විශේෂාංග කිහිපයක්ම සැලකිල්ලට ගත යුතු වේ. මේවායින් ඉතා වැළැගත් එකක් වන්නේ සාහිත්‍ය මූලාශ්‍ය හා අහිලේකන වැනි ලිඛිත වාර්තා අනුව ස්ථීර හා අඛණ්ඩ සංවර්ධනය පිළිබඳ ඉතිහාසයක් ජාතියක් සතුවිය යුතු වීමය. එසේම එබදු ජාතියක් සතුව ඇති සංස්කෘතියක් සමග රටම ආවේනික වූ හාඡාවක්ද නිශ්චිත දේශ සීමාවක්ද, රට සම්බන්ධ ස්වාධීනත්වයක් මෙන්ම ජ්‍යෙන්ත රටාවක්ද පැවතිය යුතුය. මෙපරිදේදන් එහි සංස්කෘතිය හැරුණු විට යම්කිසි ජන කොටසක "ජාතික අනන්‍යතාව" නීර්ණය කිරීමෙහි දී හාඡාව තීරණාත්මක මෙන්ම අවධාරණාත්මක ප්‍රධාන සාධකයක් බවට පත් වේ. මේ අපුරින් බලන කළ හාඡාව සැම විටම පාහේ ජාතියක අනන්‍යතාව පළකරන සාධකයක් බවට පත් වේ. මෙලෙස ජර්මනියෙහි වැසියන්ගෙන් බොහෝ දෙනෙකු කරා කරන ජ්‍යෙන්ත බස තිසා එම රට ජ්‍යෙනිය නමින් හඳුන්වනවා සේම සිරිලක ජ්‍යෙන්ත සිංහලයින්ද ස්වකිය හාඡාව තිසා මේ රට සිංහලයෙන්ගේ රට හෝ සිංහල ද්වීපය



සිංහල ජාතික සංකේතය

යනුවෙන් හෝ හැඳින්වීම යුත්තය. මෙපරිදීදෙන්ම පෘතුගාලය, ශ්‍රීඹිය හා විනය යන රටවලදීන් ඒ රටවල හාවිත හාඡාවන් අනුව තත් රටවල් හදුන්වන නාමයන් සකස් වී ඇති බව වටහා ගත හැකිය. මෙපරිදීදෙන් ජාතියක් අර්ථකථනය කිරීමෙහිදී නිසැක වශයෙන්ම හාඡාව ප්‍රධාන නිර්නායකයක් බවට පත් වේ. එබැවින් ශ්‍රී ලංකාව එහි ප්‍රධාන පැදිංචිකරුවන් වන සිංහලයින්ගේ මූලික හාඡාව වන සිංහලය සමග සම්බන්ධතාවයක් ඇතිකර ගැනීම ස්වාභාවිකය. මුල් යුගයේදී ශ්‍රී ලංකාවේ සිටි "ආර්ය ජනපදිකයින්" හදුන්වනු ලැබුයේ සිංහල යන තමිනි. ඔවුන්ගේ වංශයෙහි සංකේතය සිංහයා වීම මිට ප්‍රධානතම හේතුව විය. දෙමළ සෞලින් ඔවුන්ගේ සංකේතය ලෙසට සැලකුවේ කොට්ඨාසය. එයින් පැහැදිලි වන්නේ සිංහල සහ දෙමළ යන ජාතින් දෙකම ඔවුන්ගේ ජාතික සංකේත වශයෙන් සිංහයා සහ කොට්ඨාසය යන සත්ව යුගලය හාවිත කළ බවය. මේ සිංහල හා දෙමළ යන ජාතින් දෙක හා සම්බන්ධ වූ මුල් මිට්‍යා ප්‍රධනයේ කවුරුත් හොඳින් ද්‍රුන්නා බැවින් ඒ පිළිබඳව මෙහිදී කරා නොකරමු.

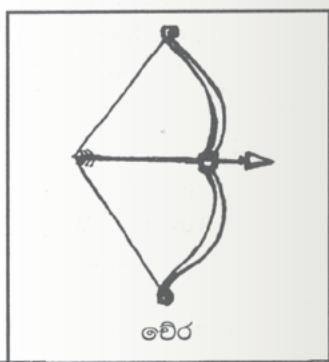
ඉහත සඳහන් කළ පරිදී සොලින් ඔවුන්ගේ ජාතික සංකේතය වශයෙන් හාවිත කරන ලද්දේ කොට්ඨාසිගේ රුපයක් වන අතර පාණ්ඩියින් තම ජාතික සංකේතය ලෙසට යොදාගතු ලැබුයේ මත්ස්‍යයකුගේ රුපයකි. පල්ලවයින් විසින් මේ කාර්ය සඳහා හාවිත කරන ලද්දේ ගව රුපයක් වන අතර වේරසින් හාවිත කළේ දුෂ්‍රි හි සංකේතයකි. බොහෝ මානවවාග සාස්ත්‍රයින්ට අනුව පාණ්ඩියාදී, පල්ලවයාදී එමත්ම වේරයේද ජනවාරියික වශයෙන් ද්‍රිඩ්‍යියේ සිට හෝ වෙනත් ස්ථානයක සිට හෝ බොහෝ ඇත අවධියකදී දැක්වූ ප්‍රදේශයට සංක්‍රමණය වූ පිරිසකි. එසේ වනුදු දකුණුට සංක්‍රමණය වූ පිරිසක් වන බැවින් ද්‍රිඩ්‍යි හාඡාව ඔවුන්ගේ සන්නිවේදන මාධ්‍ය ලෙස හාවිත වූ බව පෙනේ. මෙය ඔවුන් දකුණු ඉන්දියාවේ උතුරු ප්‍රදේශයෙහි සිට හෝ වෙනත් ස්ථානයක සිට හෝ බොහෝ ඇත අවධියකදී දැක්වූ ප්‍රදේශයට සංක්‍රමණය වූ පිරිසකි. එසේ වනුදු දකුණුට සංක්‍රමණය වූ පිරිසක් වන බැවින් ද්‍රිඩ්‍යි හාඡාව ඔවුන්ගේ සන්නිවේදන මාධ්‍ය ලෙස හාවිත වූ බව පෙනේ. මෙය ඔවුන් දකුණු ඉන්දියාවේ සියවස් ගණනාවක් පදිංචි වී සිටීමෙහි ප්‍රතිඵලයකි. දහවැනි සියවසින් පමණ පසුව වේල, පාණ්ඩියා සහ පල්ලව යන පිරිස් එක් ජාතියක් බවට පරිවර්තනය වී, තම මුල් ගෝජික නාම අනහැර දමා තමිල්නාඩු නැමති ප්‍රදේශය තුළදී හාඡාමය හා ජනවාරියික වශයෙන් අනෙකුත් ප්‍රදේශවලින් වෙනස් වූණු පොදු කළාපයක් ඇති කළේයේ. මෙම සමාන ආකාරයකින් ශ්‍රී ලංකාවේ නැගෙනහිර වෙරළ බඩා ප්‍රදේශය සහ දැක්වූ ඉන්දියාව අතර පැවති වානිජ කටයුතුවලට සහසාගිවීමට සංක්‍රමණය වූණු අරාධි මුස්ලිම්වරුන්



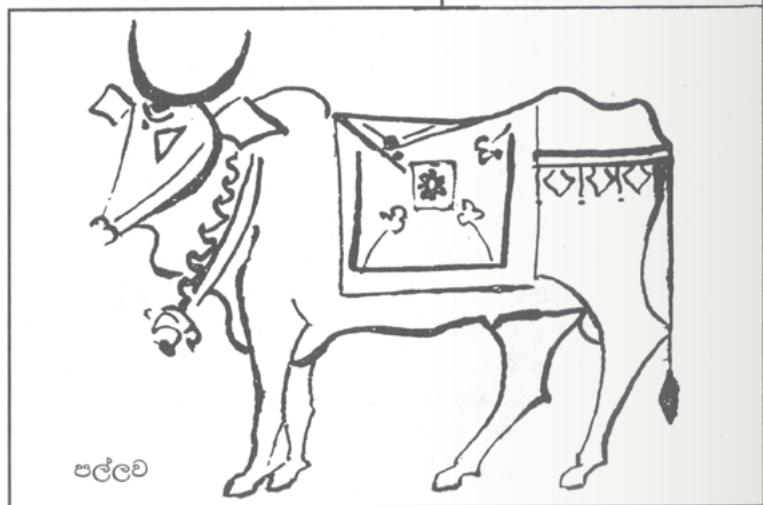
පාණ්ඩිය



වෝල



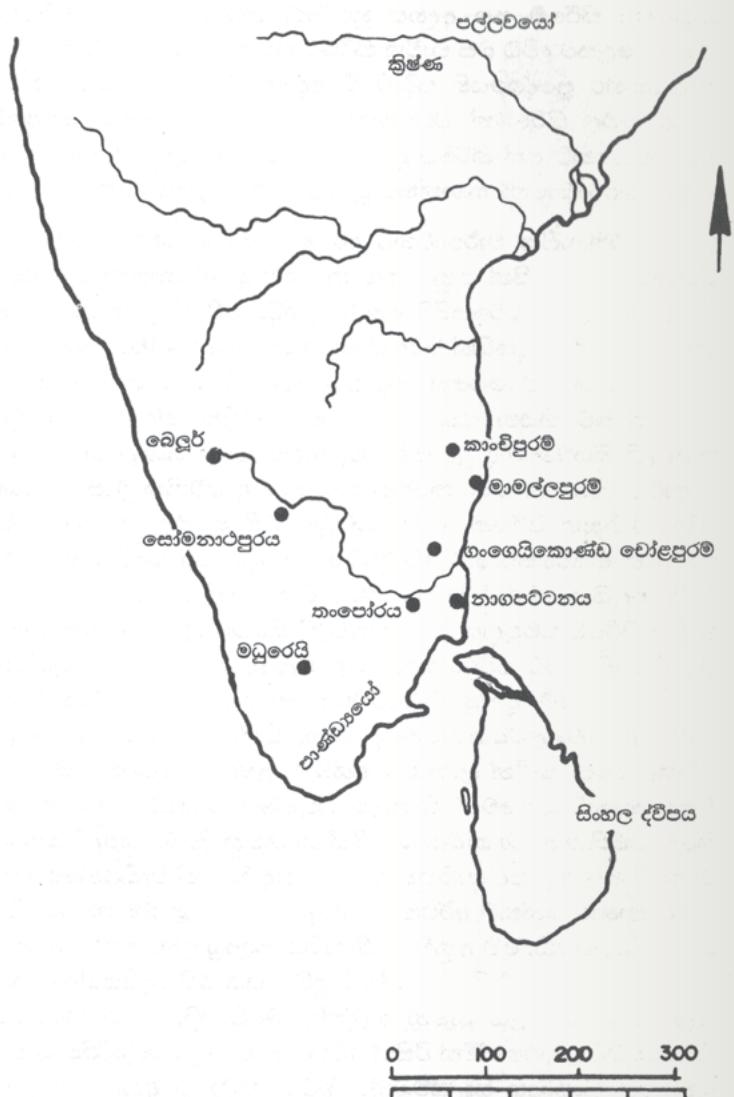
වේර



පල්ලව

ගණුදෙනු කිරීමේ සහ අදහස් ප්‍රවමාරු කර ගැනීමේ සන්නිවේදන මාධ්‍ය ලෙසට දුව්චි බස හාටින කිරීමට පටන් ගත් අතර ඔවුන් දිවයිනේ නැගෙනහිර ප්‍රදේශයෙහි පදිංචි වී දෙමළ බස කරා කරන ප්‍රදේශය වඩාත් ප්‍රාථ්‍යා කිරීමෙන්, වර්තමාන දේශපාලනික ප්‍රයෝග බෙසෙවින් උග්‍ර තත්වයකට පත් කිරීමට දායක වූහ. මේ සේතුව නිසා මේ රටවල් දෙක අතර බොහෝ සමාන්තර වූ තත්වයක්ම දැකිය හැකිය.

එශ්චිනාසික වාර්තාවනට හා එශ්චිනාසික ජනකරාවලට අනුව වර්තමාන සිංහලයින් යනු විජය නමුත්තකුගේ නායකත්වය යටතේ හි. ඇ. 6 වැනි සියවසේහිදී උතුරු ඉත්තේයාවේ සිට මෙරටට පැමිණ පසුව මෙහි ජනපදිකයින් පිරිසක් බවට පත්වූතු කණ්ඩායමකින් පැවත එන ජාතියක් බව පෙනේ. ඔවුන් මෙහි පදිංචි වූයේ දිවයිනේ මුල් වැයියන් බව කියන යනු සහ නාග ගෝත්‍රිකයින්ද සමගය. හි. ඇ තුන්වැනි සියවසේහිදී වුදු සමය වැළඳගත් ඔවුනු සිංහල නමින් හැඳින් වූ ආරා හාජාවක් කතා කරමින් තමනටම ආවෙනික වූ සංස්කෘතියක් සහිත මිනිසුන් පිරිසක් බවට පත් වූහ. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස හි. ඇ. තුන්වැනි සියවසේහි සිට මේ දිවයින බොද්ධ සංස්කෘතිය මත පදනම් වූ "සිංහලයින්ගේ රට" බවට පත්විය. සිංහල දූමිය වූ "ලංකා" යන පදය හාටින කිරීමේ සම්පූදාය හි. ව. පස්වැනි සියවසේදී බුද්ධයෙකු තෙරුන් විසින් පාලි බසට පරිවර්තනය කළ පැරණි සිංහල අවුවා ගුන්ප්‍රවලද සඳහන් වී තිබේ. ස්ථිරුකු වර්ෂාරම්භක සමයට පෙර අවධියක්දී රටනා කරන ලද සිංහලටිකරාවෙහිදී සිංහලයින්ගේ දූමිය යන අරුතින් "සිංහල ද්වීප" නමින් ලංකාව හඳුන්වාදී ඇති බව පෙනේ. "සිංහල ද්වීප සිංහල හාජා" යනුවෙන් සිංහලය ඔවුන්ගේ හාජාව ලෙස හඳුන්වාදී තිබේ. ධම්පියා අවුවා ගැටපදය නමින් හඳුන්වන හි. ව. දහවැනි සියවසේදී රටනි සිංහල ගැටපද සාහිත්‍ය ගුන්ප්‍රයෙහිදී දිවයින් වැයියන්ගේ හාජාව වූ ද්වීප හාජාව යන්නට අර්ථකථන දී ඇත්තේ හෙළ බස හෙවත් සිංහල හාජාව යනුවෙනි. මේ අනුව එශ්චිනාසික මූලාශ්‍ර ඉතා ගක්නිමත් ලෙසට පෙන්වනු ලබන්නේ සිංහලයින්ගේ දූමිය සහ එහි වැයියන්ගේ හාජාව සැම විටම සිංහලය නමින් හැඳින්වා බවයි. හි. ව. දොලාස්වැනි සියවසේහිදී ගුරුත්වාගේමින් විසින් රටනා කරන ලද බරමපුද්ධිකාව නැමති ගුන්ප්‍රයේ සිංහලාජා හා සම්බන්ධ මිත්‍යා කරාවට අදාළව ශ්‍රී ලංකාව සිංහලයින්ගේ දූමිය ලෙසට හඳුන්වාදී තිබේ. මෙපරිදීදෙන් සිංහලයින්ගේ අනාන්තතාවය මහාව්‍යාජ, ද්වීපව්‍යාජ, ධම්පියා අවුවා ගැටපදය, ධර්ම ප්‍රදීපිකාව සහ සිංහල අවධිකරාවල සඳහන් වන සියලුම මූලුග්‍රන්ථයන්හි එන තොරතුරුවලිනුත් ඉතා භෞදින් තහවුරු වේ. සිංහල යන වචනයේ



ප්‍රඟන්‍යාන ද්‍රව්‍යය ඉන්දීයාව

නිරැක්ෂිය සම්බන්ධයෙන් විවිධ මත පළ වී ඇතත් එයින් මා අදහස් කරන්නේ සිංහයා වැනි වූ අර්ථයක් ගෙන දෙන බවය. මෙය කෙනෙකුට කපිල යන වචනයෙහි නිරැක්ෂිය සමග සැසදීමෙන් අවබෝධ කොට ගත හැකිය. එබැවින් පුත්‍රලේ වශයෙන් ගත් කළ මෙයින් අදහස් වන්නේ සිංහයා වැනි ගෙරුයයක් සහ තේර්සස් වී ස්වරුපයක් ඇති බවය. එවැනි ගක්තියක් සහ තේර්සස් ඇති මුළු ජාතියක් වූ හෙයින් මෙම වර්ගයා සිංහල නමින් වරෙක ව්‍යවහාරයට පත්වන්නට ඇත.

ශ්‍රී ලංකාව හැදින්වීම සඳහා සිංහල යන පදය හාවිත නොකිරීමට උත්සාහ දරන විවේකයන් මෙපරිද්දෙන් දිවයිනේ අතිශයින්ම වැදගත් ව්‍යුණු සංස්කෘතික උරුමය අහිමි කර ශ්‍රී ලංකාවේ ඉතිහාසය ප්‍රතාස්‍යා වශයෙන්ම විකාශනී කොට දැක්වීමට පෙළුම් ඇති බව පෙන්. ඉහත දක් වූ පරිදි ජාතිය යන පදයෙන් සාමාන්‍යයෙන් අර්ථවත් වන ආකාරයට මූල්‍යතාවෙන්ම සංවර්ධන වූ ජාතියක් සතු අංග ලක්ෂණ සිංහලයින් සතුව පැවති බව පැහැදිලිය. සහසු දෙකකට අධික ලිඛිත ඉතිහාසයක්ද සහිතව සිංහලයින්ගේ අනන්‍යතාවය සිංහල - ගොඳු සංස්කෘතියක් ලෙස වර්තනය වී තිබේ. මැතක් වන තුරුම අරාබ්ඩු සේරන්ඩ්බි යන නම්නූත්, පුරෝධීය ජාතිකයේ සිලෝන් යන නම්නූත් ශ්‍රී ලංකාව හඳුන්වන දැන. මෙම පදවින්ද සිංහල යන අර්ථය ධවතින කෙරෙන අතර දෙමළ ස්වාධීනත්වය-වෙනුවෙන් සටන් කරන පිරිස් විසින් හාවිත කරනු ලබන රුළාම යන දුටිය පදය ඔවුන්ගේම නිශ්චිලක් පිළිබඳ අදහසක් හැඳවීමට යෙදුවත් එයින්ද සිංහල යන අර්ථයම ගෙන දේ. ස්. ව්. දහවැනි සියවසට අයත් වේළ සහ පාණ්ඩා හිලා ලිපි මෙම අර්ථකරනය ඉතා හොඳින් තහවුරු කරයි. තුන්වැනි කුලෝත්තුවය නම් වේළ රජු (1178 - 1218) තම සෙල්ලිපියකින් සිංහලයිනට එරෙහිව ලද ජයග්‍රහණයක් ගැන විස්තර කරන් රුළාමින් රුළාමින් රජුගේ කිරීටය මන සිය පාදය තැඹු බව සඳහන් කොට ඇත. ඒ මගින්ද මෙහි තත්ත්වය හොඳින් වහා ගත හැකිය. රාසනායගම් විසින් ලියන ලද පුරාණ යාපනය තමැති කානියට පෙරව්දනක් සපයන ක්‍රිජ්‍යානය්වාම් අයිත්ගර මහතා පවා පවතා ඇත්තේ රේලාම හේ රුළාමි යන දෙමළ ව්‍යවහාර විෂයෙන් පවා දැන් පිළිගෙන ඇති බවය. මදුරාසියෙහි පළවී ඇති දෙමළ ගබඳකේෂයද මේ තත්ත්වය පිළිගෙන ඇති බව එහි 382 පිටුවෙන් මනාව පැහැදිලි වේ. පුරාතන දෙමළ සාහිත්‍ය කානිවල මෙන්ම හිලා ලේඛනවලද ශ්‍රී ලංකාව හඳුන්වා ඇත්තේ රුළා හේ රුළම් යනුවෙනි. පසුකාලයේදී ඒ සඳහා ටිංකලම් හා දැඳංකම් යන වචනය හාවිතයට ගෙන තිබේ. එහෙත් ශ්‍රී ලංකාව හැදින්වීම පිණිස ඉලංකම් යන වචනය හාවිතයට ගත්



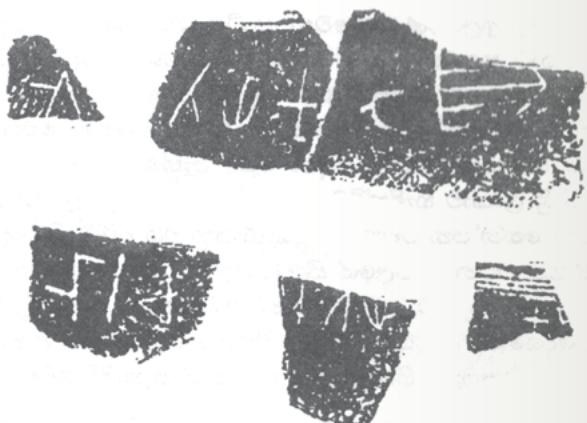
- පේරෝල හාඡාව වශයෙන් හාටින පුද්ගල
- පින්සු ප්‍රාන්ත හාඡාව වශයෙන් හාටින පුද්ගල

ඉන්දියාව - හාඡාව ව්‍යාප්තිය අනුව

අවස්ථාවල ඉලංකම් යනුවෙන් හාටින වන වෙනත් පදවලින් එය වෙන්කාට හදුනා ගැනීම පිහිස විශේෂණයක් ලෙසට යොදාගෙන ඇති බවද පෙනේ. සිලප්පදිකාරම් නැමති දෙමළ මහා කාචාව ශ්‍රී ලංකාව හදුන්වා ඇත්තේ ඉලංකාකෙයි යනුවෙනි. එසේම මනිමේකලෙසි තැමති මහාකාචාවයේ ඒ සඳහා යෙදී ඇත්තේ ඉලංකාපදම් යන්නයි. එහෙත් ශ්‍රී ලංකාව හැදින්වීම සඳහා දෙමළ මූලාශ්‍රවල වඩාත් හාටින වී ඇත්තේ සේන් යන ව්‍යනයයි. දඹුණ යනු එහි අර්ථයයි. දෙමළ රුජ හා රේඛාම් යන වන සිංහලයේ සිල (සිහල ?) යන ව්‍යනයෙන් බේද ගැනීම අයිරු නොවන බව පෙන්වාදෙන කාරකිගේසු ඉංග්‍රීසාල මහතා එය දුම්ල දේශයේදී රුජ යනුවෙන් හාටිනයට පත්වන්නට ඇති බව කුෂ්ඨු පුරුව සමයට අය් අහිලේකනවලින් මනාව පැහැදිලි වෙතැයි ද පවසයි.

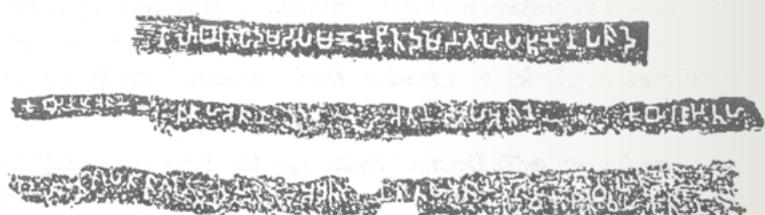
එතිහාසික ජනකරාවල එන සිංහල ජාතියෙහි සමාරම්භකයා වූ විජය දකුණු ඉන්දියාවේ මධුරාපුරයේ කුමාරිකාවක් විවාහ කරගත් තැනැත්තෙකි. සමහර විට මෙසේ මධුරාපුරයෙන් පැමිණි කුමරියට විජය කුමරු සමග ඇති සබඳතාවයක් පවතින්නට ඇති අතර ඇය ආර්ය හාඡාවක් කරාකරන්නට ඇතැයිද සිතිය හැකිය. මෙකි මධුරාපුරය පැරණි පාණ්ඩිය රාජ්‍යට අයන් ව තිබුණු බව සම්භාවා සාහිත්‍ය ග්‍රන්ථයක් වන මහාජාරතයෙන්ද පෙනේ. විජය සමග ආචාර වූ එම පාණ්ඩිය කුමරිය සමහර විට දෙමළ නොඩු එහෙත් ආර්ය ගණයට වැශෙන පාණ්ඩිය රජපුරපුරට අයන් තැනැතියායක් විය හැකිය. මධුරාපුරයේ පිහිටි බොද්ධ හිසුනින්ගේ වාසස්ථාන ලෙසට තිබුණු ලෙන්වල දක්නට ලැබෙන සෙල්ලිහිටිවලට සමාන අහිලේකන ලංකාවේ හිසු ලෙන් වාසස්ථාන ඇපුරින්ද සෞයාගෙන තිබේ. මධුරාපුර හා ශ්‍රී ලංකික නගර වැසියන් අතර කිටුවූ සබඳතාද එකල පැවතුනී.

පණ්ඩිවාස දේව විජයගේ බැණා වූයේය. විජය ඇවුමෙන් මහු සිහලද්වීපය පාලනය කළේය. ඉන් අනතුරුව ස්‍රී. ඒ. හතර වැනි සියවසහිදී පණ්ඩිකාභය රජවිය. මෙය පාණ්ඩියෙන් සමග සිංහලයින් පාරම්පරික සබඳතා පැවත්තුව බව හැවත්තාකි. කවර හෝ දුටිඩ සාහිත්‍ය ග්‍රන්ථයක ශ්‍රී ලංකාව දුටිඩින් වාසය කළ රටක් ලෙසට හෝ මූල් අවධින්හිදී දෙමළ හාඡාව කරා කළ පුද්ගලයින් සිටි ස්ථානයක් ලෙසට හෝ සඳහන් වන බවට සාක්ෂියක් සෞයාගත නොහැකිය. නොලැක්පියම් හා සිලප්පදිකාරම් වැනි දෙමළ බසින් රටනා වූ සාහිත්‍ය ග්‍රන්ථවලදී පවා දෙමළ රට අයන් මායිම්වලින් ශ්‍රී ලංකාව ඉවත් කොට තිබේ. සිංහලයෙන් නමින් හැදින් වූ පිරිසක් දැවින්ස් ප්‍රධාන පදිංචිකරුවන් ලෙස ප්‍රසිද්ධව සිටි බව පැහැදිලි කිරීමට මෙය කදිම සාක්ෂියකි.



වලං කැබේලිවල ඇති පුරාණ බ්‍රාහ්මි ලිපි

(ක්‍ර. පූ. 600-500)



ක්‍රිස්තු පුරුව සමයේ බ්‍රාහ්මි අක්‍රිත්ත්වන

- (a) ඉලුබෙනහි දීමෙහි ගමනේ කරිනෙ දීමෙහි - ගහපතිකන පශදේ
- (b) ගග අශනේ (c) නගනය අශනෙ (d) ක.....නිගහ අශනෙ (e).....අශනේ
- (f) කුවිර ඉෂ්ඨන (g) නවික කාරවන අශනේ

මෙපරිදීදෙන් එය සිංහලුපි නමින් හැඳින්වූයේද සිංහලයන්ගේ හුමිය යන අර්ථයන් බව පැහැදිලිය.

පාණ්ඩි රාජ්‍ය සමය කුලදී පැරණි මධ්‍යපුරාය බෙඟද්ධ නගරයක් වී තිබුණි. මෙහි ප්‍රතිච්චිලයක් වශයෙන් සිංහල සහ පාණ්ඩි රාජ්‍ය දෙක අතර පැවති එතිහාසික සඛ්‍යතාවන් යටත් පිරිසෙසින් සියවස් පහලාවක් පමණවත් පැවතුනි.

ශ්‍රී ලංකාවට භාවිත කළ පැරණිතම නමවලින් එකක් වූයේ තඹ පැහැනි හුමිය නම් අර්ථය ගෙනෙන නම්බපණ්ණී යන්නය. දකුණු ඉන්දියාවේ පාණ්ඩි රටට අයන්ව තිබුණු තින්නවේලි දිස්ත්‍රික්කයේ පිහිටා ඇති යෙළඟකටද මෙම නාමය යෙදී තිබේ. කොට්ඨාසී අර්ථාස්ථාස්ත්‍රයට අනුව එහි මුතු බහුලව පැවතුණි. ඉතා ඇතා අතිතයේද ශ්‍රී ලංකාවට සංක්‍රමණය වූ පාණ්ඩි ජාතිකයින් මෙම අර්ථයන්ම ශ්‍රී ලංකාවේ වයඹ දිග වෙරළටද තන් නාමය ව්‍යවහාර කළේ යැයි කෙනෙකුට සිතිය නොහැකිද? එකල තම්බපණ්ණී නමින් හැඳින්වූණු වර්තමාන පොම්පර්පු පුදේශය දැන් පුරාවිදාන්මක ගවේෂණයන්ට භාර්තාය කොට තිබේ. මෙම ඩීම් පුදේශයෙහි තිබේ සෞයාගෙන ඇති බරණි සුසාන හේවත් සුසාන මංජ්‍රසා දකුණු ඉන්දියාවේ තම්බපණ්ණී නිමිනයෙන් සෞයාගෙන ඇති ඒවාට සමානත්වයක් පළකරයි. මධුරෙයි පුදේශයන් සෞයාගෙන ඇති මේ බරණි සුසාන වාදි හේ නාලි යනුවෙන් හඳුන්වනු ලබන අතර පාණ්ඩි දේශයේ අනුප්‍රේන්දී, දදම්පටි හා පරවියන තුන්වලින් මෙබදු ස්ථාන සෞයාගෙන ඇතැ. මේවා ක්‍ර. පූ. තුන්වනදෙවන සියවස්වල සිට ක්‍ර. ව. පළමුවැනි සියවස ද්‍රව්‍ය කාලයට අයන්යියි සිතිය හැකිය. පුදුක්කොට්ඨාසීවේයි පුදේශයේ ඇති මෙගලිතික ස්මාරකයන්හි තිබේ සෞයාගත් ඩිජිලික් පෙන්වනු ඇති සියවස්වල සිට ක්‍ර. ව. පළමුවැනි සියවස ද්‍රව්‍ය කාලයට අයන්යියි ඇති සියවස්වලට අයන් මෙබදු ගුණ වාසස්ථාන ආනෙයිමලෙයි, වඩිපලංඡ් හා මුත්තුප්‍රේන්දී වැනි ස්ථානවලින් සෞයාගෙන තිබේ. මෙම ගුණ පාව පාණ්ඩිව පුදුක්කොට් නමින් හඳුන්වනු ලබන අතර මධුරෙයි නගරය මධුරෙ හේ මාත්‍රවිරෝධී යන තම්වලින් හඳුන්වනු ලැබේ. මෙය මහාජාතා සහ රාමායන නම් සුපුකට ගුන්ද්වයෙහි සඳහන් වන පාණ්ඩිවයන්ගේ

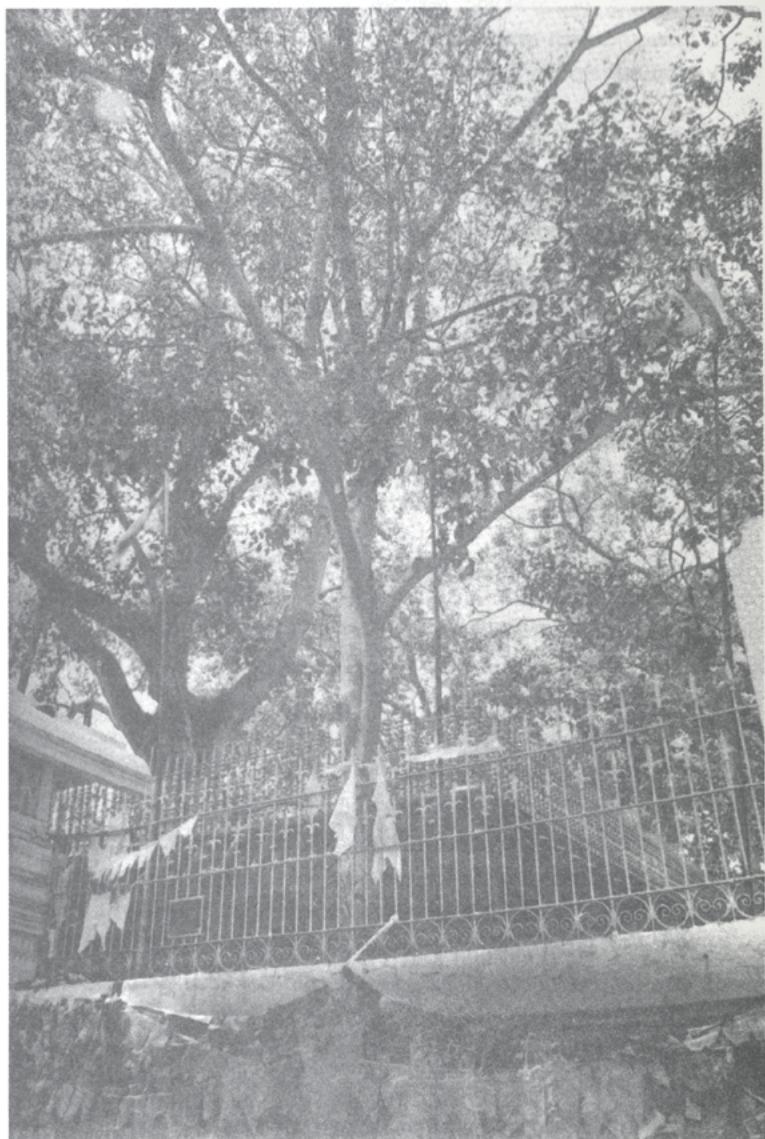


මුදුරුව - පොලොන්නරුව - 12 සියවස

රාජධානියයි. ශ්‍රී ලංකාවේහිදී මෙන්ම මෙම අහිලේඛනවලදින් හාටින භාෂාව ප්‍රාකෘතිය වන අතර අක්ෂර මාලාව බුජම් යන නමින් හැඳින්වේ. මෙවා ලංකාවේ හාටින එම වර්ගයෙහි අක්ෂරවලට බෙහෙවින්ම සමාන වේ.

ශ්‍රී පු. දෙවැනි සියවසට අයත් බාරවේලගේ පූපුසිද්ධ හා උග්‍රම්භා අහිලේඛනයේ පාණ්ඩිය දේශය ගැන මෙන්ම තාවකාලික එක්සත්කමක් සහිත දුටිඩ රාජ්‍යයන් (තුමිරදේශ සංස්කම්) ගැනුද සඳහන් කොට තිබේ. එම නිසා පාණ්ඩිය රට දකුණු ඉන්දියාවේ පැවති අනෙකුත් රාජ්‍යයන්ගෙන් සම්පූර්ණයෙන්ම වෙන්ව සහ ස්වාධීනව පැවති රාජ්‍යයක් බව පැහැදිලිය. මහාජාරකයේ දුටිඩ, වෝල, කේරල සහ පාණ්ඩිය යනුවෙන් දකුණු ඉන්දියාවේ පැවති බෙදීමක් ගැන සඳහන් කරයි. මෙට අමතරව අශේෂක අධිරාජයා ශ්‍රී පු. කෙවැනි සියවසට අයත් දෙවැනි ධර්ම ලිපියේදී වෝල, පාණ්ඩිය, සත්‍යපුත්‍ර, කේරල පුත්‍ර හා තම්බපැණ්ඩි (ශ්‍රී ලංකා) යන රාජ්‍යයන් තම අධිරාජයෙන් පරිඛාහිරව පිහිටි එවා ලෙසට සඳහන් කර තිබේ.

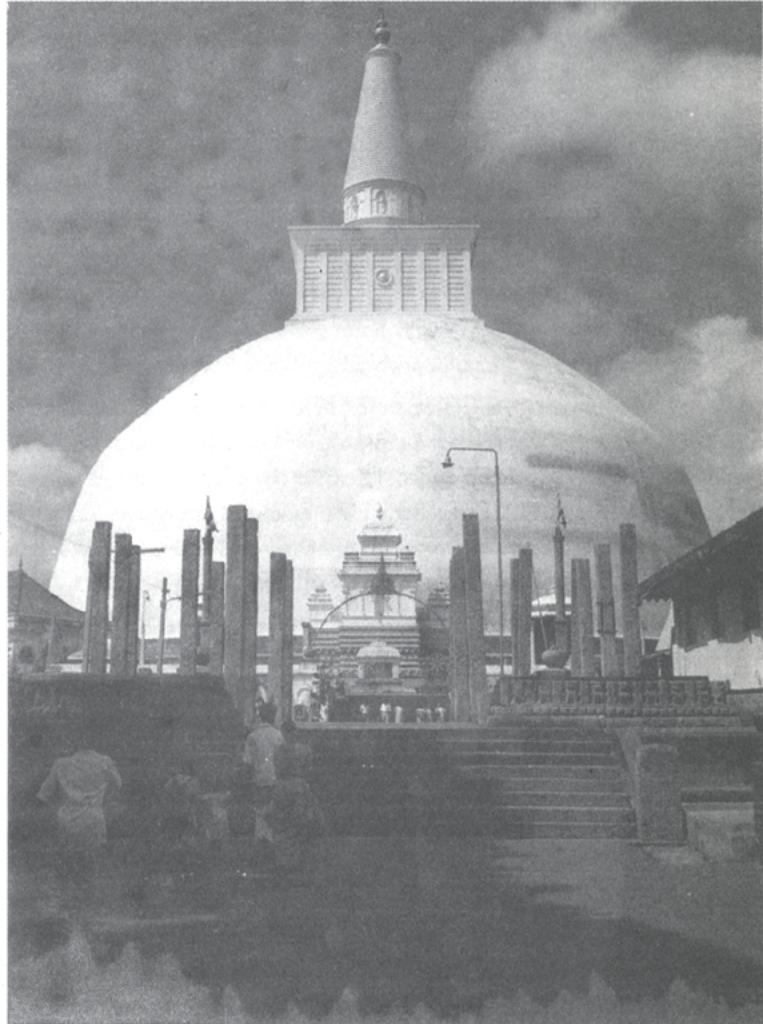
පෙළ බසින් රාජ්‍ය ගුන්යායන්හි පාණ්ඩිය රාජ්‍යය තඟ පැහැනි පුදේශයක් ලෙස විස්තර කර තිබේ. එබැවැන් පාණ්ඩිය දේශය පැවරණී ශ්‍රී ලාංකිකයින් සමග සම්බන්ධයක් පැවැත්වූවේ දිය යන්න ගැන සෞයා බැලීමට උගතුන් තුළ උනන්දුවක් ඇතිවිම ස්වභාවිකය. දුටිඩින් හෝ දුම්ලයන් ගැන කරන විවෙකයි එනින් පුත් හාඡා කාණ්ඩයක් ව්‍යාචාර කරන පිරිසක් ගැන පමණක් කරනා කරනු ලබන අතර එයින් ජනවාරිකා පිරිසක් ගැන අපි අදහස් නොකරමු. මේ පසුවිම අනුව බලන විට සියලුම දකුණු ඉන්දියානුවේ දුටිඩියෝ නොවති. දුටිඩ හාඡා ගණයට ඇතුළත් වන "දෙමල බස" කරන බැවැන් තම්ල්නාඩුවේ සිටින මිනිසුනට පමණක් අද දුම්ලයින් යන ව්‍යාචාර ව්‍යාචාර කරනු ලැබේ. අන්දි දේශයෙහි තෙළිගු, කේරල දේශයේ මලයාලම් සහ කරණාටක දේශයෙහි කණ්නඩ යතාදී හාඡාවන්ද මෙපරිදෙන් සැලකිය යුතුය. එම පුදේශයන්හි වැසියන් පූර්ව සමයන්හි පල්ලව, වෝල, වේර සහ පාණ්ඩිය යන රාජ්‍යවලට වූ බැවති. ශ්‍රී. ව. දහවැනි සියවසයේදී පාණ්ඩිය සහ පල්ලවයින් වෝලයින්ගේ අධිපත්‍යව යටත් වූණු අතර ප්‍රේවාත් මධ්‍යතන සමය වන විට එවා සියල්ලම එකට එකතුව ඔවුනු තම්ල්නාඩුව තැම්බිඩු විභාග පුදේශය පිහිටුවා ගත්ත. මේ මගින් තමන්ගේ පැරණි



අනුරාධපුරයේ ශ්‍රී මහාබෝධිය

අන්තර්ජාතික යාමට මග පැදුණි. අනෙක් අතින් උරදු, හින්දී, ඇසුල්ම්, බෙංගාල, ගුරුරාම්, මරාම්, කාස්ත්‍රීම්, මරියා, පංචාඩ්, සින්දී, සිංහල සහ දිවෙහි යන හාංචාවන් ඉන්දු ආර්ය හාංචා ගණයට අනුළත් වේ. අතිනයෙහිදී ශ්‍රී ලංකාව අල්ලාගත් හෝ පාලනය කළ හෝ දකුණු ඉන්දියානුවන්ගෙන් බොහෝ දෙනෙකු පාණ්ඩිඥයන් වූ අතර ඔවුන් දෙමළ වෛළුදින් තොටු බව ඉතිහාසයෙන් පැහැදිලි වේ. වෛළුදින් ලංකාවෙහිදී දේශපාලනික වශයෙන් කළ එම් බසින්නේ ක්‍රි. ව. එකාලොස් වැනි සියවසේදී එවකට අගනුවරව පැවති පොලොන්නරුවෙහිදිය. ක්‍රි. ව. දහඅවවැනි සියවසේ සමාරම්භයන් සමග මහනුවර සිට දිවයින පාලනය කළ පසුකාලීන නායක්කරුවරුන් පවා පාණ්ඩිය මුළුරේදී රාජ පර්මිපරාවට අයන් පිරිසක් වූහ. දකුණු ඉන්දියානුවන් දුවේඩ හාංචා ගණයට අයන් හාංචාවක් හාවින කරනු ලබන බැවින් එම ප්‍රදේශවල මිනිසුන් දුවේඩින් ලෙසද හඳුව්වනු ලැබේ.

ක්‍රි. ව. හතර වැනි සියවසේදී රවිත දිපවංසය සහ පස්වැනි සියවසේදී ලියන ලද මහාවංසය වැනි පාලි බසින් රවිත වැශයන් කානීන්හි ලක්ෂ්ව ඉතිහාසය පිළිබඳ බොහෝ තොරතුරු සවිස්තර ලෙස සංග්‍රහ කොට තිබේ. පොදුවේ පිළිගැනෙන පරිදී දිවයින් බහුතර සංඛ්‍යාව වූ සිංහල මිනිසුන්ගේ ප්‍රහවය ගැන කියුවෙන පැරණිතම එතිහාසික විස්තර එවකට ජනප්‍රියව පැවති මිල්‍යා කථා සමග එකිනෙකට මිශ්‍රව පවතී. එසේ වතුදු ක්‍රිස්තු ව්‍යාර්මණක සමයට සියවස් පහකට පමණ පෙර උතුරු ඉන්දියාවේ සිට ඉන්දු ආර්ය හාංචාවක් කථා කරන මිනිසුන් පිරිසක් මේ දිවයිනට සංක්‍රමණය වී ඇති බව උගුණ්ගේ පිළිගැනීම වී තිබේ. මෙය "විරෝධ කථා ප්‍රවත්ත" නමින් හැඳුන්වන අතර එම කථාවන් භත්සියයක පිරිවර සමග ලංකාවට පැමිණි උතුරු ඉන්දිය කුමාරයකු ගැන කියුවේ. එහෙත් මෙම කථාවම වෙනත් ආකාරයකට පැරණි ඉන්දියානු සහිත්‍යයෙහිදී සඳහන් වේ. තිබුණක් ලෙස සංස්කෘත බසින් රවිත සුපුකට බොද්ධ ග්‍රන්ථයක් වන දිව්‍යාච්චනයේ සඳහන් වන පරිදී ඔවුන් ලංකාවට පැමිණි ඇත්තේ වාතින් කටයුතුවලට සම්බන්ධ වූ පුද්ගලයින් පිරිසක් ලෙසිනි. සමහර විට ඔවුන් දිවයිනට පැමිණීමට හේතුවන්නට ඇත්තේ වයකි දිග ප්‍රදේශයෙහි පිහිටා තිබුණු මුතුපර සහ තිරිතදිග ප්‍රදේශයෙහි වූ මැණික් තිබි නිසා යැයි ඉතිහාසයුගේ විශ්වාස කරනි. මහාවංසයේ සඳහන් වන "පණ්ඩිරාජස්ස දේතත්තම්" නම් විස්තරයට අනුව විජය කුමරු පාණ්ඩිය රුපුගේ දියණීය විවාහ කරගත් බවක් කියුවෙන අතර ඔවුන්ගේ පිරිවර එම රුපුගේම ප්‍රධානීන්ගේ දුවරුන් විවාහ කරගත් බවද පෙනේ. මෙයින් ඉතා තොදින් පැහැදිලි වන්නේ



අනුරාධපුරයේ රුවන්වැලි සෑය

දිවයිනේ මුල් ජනපදිකයන් පාණ්ඩියයින් සමග සම්ප ආචාර විවාහ සබඳතාද පැවැත් වූ බවය. මේ දෙපිරිස අතර මූල සිටම යුති සබඳතාවක් නොපැවතියේ නම් මොවුන් මෙධු දෙයක් කිරීමට නොපෙළඳෙනු ඇතැයි කෙනෙකුට සැක කළ හැකිය. විශේෂයෙන්ම එම හාර්යාවනට විෂය කුමරු සහ ඕහුගිරි පිරිවර හාචිතා කළ හාඟාව ව්‍යවහාර කිරීමට නොහැකි වී නම් ඔවුන් හාර්යාවන් ලෙසට ගෙන ඒමෙන් ලැබෙන ප්‍රයෝගනය කුමක්දයි යන ප්‍රයෝග මෙහිදී පැන තැනි. එම තිසා මෙපරදීදෙන් අචාර-විචාහ සබඳතා සදහා ශ්‍රී ලංකාවට ගෙන එන ලද කාන්තාවන් දිවයිනේ පැරණිකම ජනපදිකයින් සමග යුති සබඳතාවක් නිඩු පාණ්ඩා කාන්තාවන් පිරිසකගෙන්ම සමන්විත වූ බව පැහැදිලි වේ. මහාභාරතයේ විර්වරයා වූ අර්ථත පවා පාණ්ඩා දේශයේ මධුරෙහි හෝ මතිපුරහි සිටි රුපුගේ දියණිය වූණු විතුෂාගදා තැමැත්තිය විචාහ කරගත් බව සඳහන් වේ. මේ තිසා මධුරාපුරයේ ඒවාන් වූ පාණ්ඩායින් උතුරු ඉන්දියානු පෙදෙසහි සිටි ආරය ජන කොටසටම අයන් පිරිසක් වූ බව පෙනේ. එම හේතුව තිසා ඔවුනු දක්ෂිණ දේශවාසිඛු යන අර්ථය ගෙනෙන දක්ෂිණ මධුරෙහි යන නමින්ද හඳුන්වන ලදහ. මේ සම්බන්ධයෙන් තවදුරටත් පර්යේෂණ කිරීම අක්‍රාවයා වන නමුත් පාණ්ඩා තැමැත් ජනකොටස උතුරු ඉන්දියාවේ මධුරාපුරයේ සිට දූණු ඉන්දියාවේ තාමුපරණී ප්‍රදේශයට පැමිණ පදිංචි වූ පිරිසක් බව ධී. ආර්හණ්ඩිරකාර මහතා සාධක සහිතව පෙන්වාදී ඇති බව මෙහිදී විශේෂයෙන් සිහිපත් කටයුතුය.

ඉන්දුප්‍රස්ථානයේ නරපතින් පණ්ඩිවරුන් (පාණ්ඩාව) වූ බව මහාභාරතයෙන් හා ජාතක කරා විලින් පැහැදිලි වේ. ස්වකිය වාර්තික යෙහි කත්‍යායන විසින් පණ්ඩා යන ව්‍යවහාර පාණ්ඩා යන ව්‍යවහායෙන් විදී ආ බව පැහැදිලි කොට තිබේ. ගෙනන පුරාවිත මගින් ද පාණ්ඩිකයන්ගේ ප්‍රතුන් මධුරාවේ පාණ්ඩායන් සමග සම්බන්ධ බව දක්වා ඇති. එසේම ලක්දිව පාලි විංග කරාවන්ට අනුව ද පාණ්ඩායන් හා පණ්ඩා යනු එකම ජන කොටසකි. මේ සම්බන්ධයෙන් ඩී. සි. ලෝ පඩිවරයාගේ තිරික්ෂණ ඉතා වැදුගත් ය.

මැත අවධියෙහි සිටි ඉතා සුපුකට පත්‍රිවරයෙකු හා ඉතිහාසයෙනු වූ පරණවිතාන මහතාගේ අදහස වූයේ "ආරය බලපෑම ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණීමට පෙර ඉන්දියානු අර්ධද්වීපයේ දක්ෂිණාන්තය දක්වාම එය පැතිර හිය බවය." අනෙක් අතින් පැරණි පාණ්ඩා රජවරුද ඔවුන්ගේ ප්‍රහවය මහාභාරතයේ විර්වරයන් වූ පාණ්ඩාවයන් කරා ගෙන යති.



අනුරාධපුරයේ මූර්ගලක්

ක්‍රි. පූ. සමයට අයත් වන ලාංකික මූහ්මි අහිලේබනවලදී දෙමඩ නමැති පදය යොදා ඇත්තේ දුටිඩ ප්‍රහවයක් සහිත මිනිසුන් හඳුන්වාදීම සඳහාය. ක්‍රි. පූ. දෙවැනි සියවසට අයත් එක් පර්වත උපියක "දෙමෙහි ගහපති කන" යනුවෙන් දුටිඩ ගහපතියන් පස් දෙනෙකු ගැන සඳහන් වේ. ඔවුන්ගෙන් එක් අයකු නාවිකයෙකු (නාවික) ලෙසට හා අනෙක් තැනැත්තන් දුටිඩ වෙළඳුන් ලෙසට (දෙමෙහි වතින්) හඳුන්වාදී තිබේ. මෙපරිදේනේ ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණි මුල්ම දුටිඩයේ සාමාන්‍ය වෙළඳුන් ව්‍යුහ. මෙබදු දුටිඩ සංචාරක වෙළඳුන් විසින් පිහිටුවන ලද පර්වත හෝ ලෙන් ලිපි මගින් බොංධ හිසුනට ඔවුන් විසින් පුරා කරන ලද වාසස්ථාන පිළිබඳ තොරතුරුද වාර්තා කොට දක්වයි. මෙවා රවනා කොට ඇත්තේද දෙමළ බසින් නොව මූහ්මි අක්ෂර යෙන් ලියු පැරණි සිංහල බසිනි. මේ අහිලේබනවලදී ලෙන් ප්‍රදානය කළ මිනිසුන් දුටිඩ වතින් නමින් විශේෂ අත්දමින් හඳුන්වාදී තිබේමෙන් පැහැදිලි වන්නේ ඔවුන් වෙනත් වාර්ශික කණ්ඩායමකට අයත් වූ පිරිසක් බවයි. හිසුනට කරන ලද මිටම සමාන ප්‍රදානයන් ගැන කරුණු සඳහන් වන අනෙකුත් සෙල්ලිපිවලදී ප්‍රදානය කරන ලද පුද්ගලයින් සිංහලයින් වූ බැවින් එම පරිත්‍යාගයිලින්ගේ වාර්ශිකත්වය සඳහන් කිරීමට අවශ්‍ය වූ බවක් නොපෙනේ. මේ ශිලාලිපි ලිපිමෙහිදින් හාවිතකොට ඇත්තේ මූහ්මි අක්ෂර වන අතර ලිපි පිහිටුව තැනැත්තන් විශේෂත්වයකින් තොරව සිංහලයින් ලෙස පොදු ජනයා විසින් ස්වභාවයෙන්ම හඳුනා ගන්නා ලදී. මෙපරිදේනේ දුටිඩ පැදිංචිකරුවනට තම ප්‍රදානයන් වාර්තා කිරීමට සිංහල හාඡාව හාවිත කිරීමට සිදුවීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසයේ පැරණි අවධිය තුළ විශ්ව දුටිඩයනට දැවැන් බෙඟුරර රනයාගේ හාඡාව හාවිත කිරීමට අවශ්‍ය වූ බවය. අනෙක් අතට ඔවුන් බොංධ හිසුනට ලෙන් වාසස්ථාන පුරා කිරීමේ සිදුයෙන් පැහැදිලි වන්නේ සිංහල-බොංධ සංස්කෘතියට දුටිඩ අනුග්‍රහයද භෞදින් ලැබේ ඇති ආකාරයයි. එපමණක් නොව මේ දුටිඩයන් විසින් ආර්ය ප්‍රහවයක් සහිත තිඟ, විසාක, සේනා වැනි වැනි නමද හාවිත කරන ලද බව පෙනේ. මෙවා කිසිසේන්ම දෙමළ තම තොරවේ. මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ සිංහල-බොංධ සංස්කෘතිය දුටිඩ අනුග්‍රහයද භෞදින් ලැබේ ඇති ආකාරයයි. එපමණක් නොව මේ දුටිඩයන් විසින් ආර්ය ප්‍රහවයක් සහිත තිඟ, විසාක, සේනා වැනි නමද හාවිත කරන ලද බව පෙනේ. මෙවා කිසිසේන්ම දෙමළ තම තොරවේ. මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ පාලි බසින් දමිල හෝ සිංහල බසින් දෙමළ යනුවෙන් හඳුන්වනු ලබන, භාජා ගණයක කොටසක් ගැන පමණක් අප කරා කරන බව මිස ජනවාර්ගික කණ්ඩායමක් ගැන කියියෙන් අදහස් නොකරන බවය. අනෙක් අතට ක්‍රි. ව. එකාලෙළාස්වැනි සියවසහිදී මෙරට පාලනය කළ පළමුවැනි විජයබාජු රුපු තිබුන් කළ පනාකුවූව තඩ සන්නාස ටෝලයින් ගැන සඳහන් කොට ඇත්තේ සොලී දෙමළ (වෝල දෙමළන්)



පොලොන්නරුවෙන් හමු වූ විෂ්ණු රුපයක්

යනුවෙති. මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ අනෙකුත් දකුණු ඉන්දියානු ජනවාර්ගික කණ්ඩායම්වලින් බහුරුව, එකල වෝලයින් පමණක් ගදුමළන් නමින් හඳුන්වන ලද බවය.

දුට්ඩ හාඡාවේ තුලනාක්මක ව්‍යාකරණය හෙවත් දකුණු ඉන්දියානු භාෂා පථිල (Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian family of languages) නමින් 1856 දී ප්‍රකාශිත රෝබට් කේර්ල්ඩ්චේවිල් පියනුමාගේ ග්‍රන්ථයෙහි අන්තර්ගතය මගින් සහ ඉන්දියාව පිළිබඳ වාර් ටිද්‍යාන්මක ගලෙනෙයක් (Linguistic Survey of India) නමින් 1906 විසරෙහිදී ප්‍රකාශිත (කාණ්ඩා අංක 4) ඒ. ඒ. ගුරුසන්ගේ කානියෙහි ආනුළත් තොරතුරු මගින් ද පෙන්වාදී තිබෙන පරිදී මුහුදේ ඇති තුඩා යුත් මෙන් ආරය සහ දුට්ඩ ගෙෂ්ටිකයින් කළින් කළට ඉන්දියාවේ කදුකර මෙන්ම තැනිත්තලා තුම් ප්‍රදේශයන්හිද වාසය කළ බව පෙනේ. මේ අනුරින් ගුරුසන් සඳහන් කර ඇති පරිදී දුට්ඩ උපභාෂාවන් මධ්‍යම පළාත්වල හා ගංගා නිමිත්තයේ රැක්මහල් ප්‍රදේශය දක්වා වූ කළාපයෙහිද, එමෙන්ම බළකිස්පානයේ වයඹ දිග ඇතා කෙළවරේ පිහිටි ප්‍රදේශයන්හි රීසු තුඩා ගෙෂ්ටික කණ්ඩායම විසින් ද හාවිත කොට තිබේ. මෙම දුට්ඩ ගෙෂ්ටික කණ්ඩායම එවකට කුමයෙන් වර්ධනය වෙමින් පැවති ආරය ජනපද මගින් යටපත් කළ අතර එනැන් සිට ආරය හාඡාව ඉස්මතුවීමට පටන්ගත් බව පෙනේ. ඒ අපුරින්ම සමහර ආරය ගෙෂ්ටිකයේදී දුට්ඩ යායා කතා කරන ලද මිනිසුන් සිටි දකුණු ඉන්දියානු ප්‍රදේශවලට ගොස් පදිංචි වී, එම හාඡාවන්හි ආභාසයට ලක්ව, තම මුළු ජනවාර්ගික අනන්තතාවය ද තැනිකරගතිමින් දෙමළ ජනයා බවට පසුකළෙකදී පරිවර්තනය වූහ. අප රටි ජන සමාජයේ සිංහල සහ දෙමළ ජනයා අතර පමණක් නොව මුස්ලිම්වරුන් අතරත් මෙය සිදුවූ බව පෙනේ. වැද්දන් හා උඩියටියන් අතර ඇති වූ සම්මිශ්‍රණය මෙබදුම තවත් අවස්ථාවකි. හාඡාව හා ජ්‍යෙත්ත රටාව වැනි අංග තුළින් මෙම සම්මිශ්‍රණය ඔහාදින් වටහා ගත හැකිය. එවකට ශ්‍රී ලංකාවේ පදිංචි වී සිටි පාණ්ඩා, මෙර සහ වෝල වැනි සමහර දුට්ඩ ජන කොටස් සම්බන්ධයෙන්ද මීම සමාන වූ තත්වයක් ඇති වූ අතර මුවින් තම හාඡාව ලෙසට සිංහලය හාවිත කළ බැවින්, කළක් ගත වන විට සැබෑ පිරිසිදු සිංහල-මධ්‍යධායන් පිරිසක් බවට පත්වීම නොවැලැක්විය හැකි විනි.

ත්. ප්. තුන්වැනි සියවස තරම් ඇතා අවධියකදී සිට ත්. ව. දහවැනි සියවස දක්වා වූ ලංකාවේ ප්‍රකාශයට පත්වී ඇති දහස් සංඛ්‍යාත අභිලේඛන ආනුරෝධ එක් දුට්ඩ සෙල්ලිපියක් හෝ හමුනොවීම මුළු ගුරුත්තිභාෂික ප්‍රගයේදී ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රධාන වශයෙන්ම පදිංචි වී සිටියේ



අහයගිරි දාගැබ

සිංහලයින් බව හොඳින් සහාර කරනු ලබන ප්‍රබල සාධකයකි. එහෙත් ස්ම්. ඩ්. පළමුවැනි සියවසේහිදී ද්‍රවිචි අශ්ව වෙළඳුන් දෙදෙනෙකුට අනුරාධපුරයෙහි පාලන බලය අල්ලා ගැනීමට හැකි වූ බව අමතක නොකළ යුතු කරුණකි. මුවන් සේන හා ගුත්තික නමින් හැදින්වේ. මෙම දකුණු ඉන්දියානු ආක්‍රමණය නිසා ලාංකික බෝද්ධ හිජ්‍යාපු දකුණු ඉන්දියාවේ වෝෂ සහ පාණ්ඩා රාජධානිවලට පළා ගියහ. ශ්‍රී ලංකාවට බලපාන ලද සාගත අවස්ථාවන්හිදී මෙරට සිට දකුණු ඉන්දියාවට සරණාගතයින් සංකුමණය වීමේ කටයුතුවලට අවශ්‍ය පසුබීම සැකසුණේය. එබැවුන් මෙය පුදෙක් සිංහල හා ද්‍රවිචි රාජා අතර ඇති වූ යුද්ධයක් ලෙසට පමණක් අර්ථකථනය කළ නොහැකිය.

යම් කලෙක සිංහල රාජධානිය යුධ ගක්තිය අතින් පිරිපුණේ විද රකි අවස්ථාවන්හි ශ්‍රී ලංකාවට එරෙහිව දකුණු ඉන්දියානු ආක්‍රමණ එල්ලවීම නොවැලැක්විය හැකි විනි. මෙපරිදේන් ස්ම්. ඩ්. පළමුවැනි සියවසේහිදී වළාගමීබා රාජ්‍ය සමයේදී සුහෘදන්පා, බාහිය, පණ්යමාර, පිළාගමාර සහ දායීය යන නම්වලින් හැදින් වූ ද්‍රවිචියේ ගණනාවක්ම බලයට පත්වූහ. මිට අමතරව අනුලා නම් සිංහල රේනගේ සොර සැලුමයන් අතර වටුක හා නිලය වැනි ද්‍රවිචියින් සිටි බවද වාර්තා වේ. එපමණක් නොව දේවානම්පියතිස්ස රුපුගේ පියා වූ මූයියිව රුපුට ද්‍රවිචි ප්‍රහවයක් සහිත බිසවක්ද සිට්‍යෙය. මුයියිව රුපුගේ නමෙහි අගට මෙපරිදේන් "සිව" නම් පදයක් එකතුකොට තිබුණු බවද පෙනේ. දේවානම්පියතිස්ස රුපුට පවා රාමදන්තා නමින් හැදින් වූ දේවියක් සිටි අතර ඇයගේ සොහොයුරිය වරුණදන්තා නමින් මිහින්තලා සෙල්ලිවිල සඳහන් කොට තිබෙන බවද මෙහිදී විශේෂයන් සිහිපත් කළ යුතුය. කොසේ වෙනත් ඉහත සඳහන් කළ සියලුම පොදුගලික සංඛ්‍ය නාමවලින් පෙනී යන්නේ මුවන් "ද්‍රවිච දේශ" නමින් හඳුන්වන ලද පොදු හාජා කාණ්ඩයක් කඩා කළ ප්‍රංශයක් තුළ විසු ජන කොටසකට අයත් යුද්ගලයින් වූ බව මිස, ද්‍රවිච නමින් හඳුන්වන ලද ජනවාර්තික රේකකයකට අත්‍යවශ්‍යයන්ම අයන් නොවූ පිරිසක් බවය. මුහු වෙවැක ආගම ඇදුහුවේ වෙති. ස්ම්. ඩ්. දෙවැනි සියවසේදී එලාර විසින් රජරට පාලනය කරන ලද අතර වෝෂයෙකු වූ මිහුගේ ධර්මිෂ්ද පාලනය නිසා රටවැසියාගේ නොමද ගරු මුහුමනවද පානු වූයේය. එලාර - දුමුගැමුණු දෙරුපුන් අතර පැවති යුද්ධයේදී එලාරගේ පැරූවය ගෙන සටන් කළ රණවිරුවන් අතර සිංහල සේනාපතියන්ද සිටි අතර සිංහල රජ වූ යුධියාමිනි වෙනුවෙන් සටන් කළ රණදුරයින් අතර දමිල සෙන්පතියන්ද සිටි බව මහාවිංසයෙහි සඳහන් වන විස්තරවලින් පැහැදිලි වේ. එලාර



පාර්වතී පෙරේරා

ජා පුමුගැමුණු අතර පැවති සුද්ධයෙන් අනතුරුව ද්‍රව්‍ය ජාතික සෙයන්පතියන් ආපසු ඉන්දියාවට ගිය බව කියනු ලැබේ.

මෙපරිදේදෙන් දේශපාලනික කළකේලාභල ඇතිව් විටක ශ්‍රී ලංකාව ආක්‍රමණය කිරීමට සුදුසු අවස්ථාව ලෙසට සලකා ඒවායින් දකුණු ඉන්දියානුවන් වාසි ලබා ගැනීමට සිතු බව පෙනේ. ශ්‍රී. ව. දෙවැනි සියවශස්දී රජකළ ව්‍යක්තියෙහි නිස්ස රුපුගේ කාලයේදී එක් සෙයාලී රජකු මෙරටින් සිරකරුවන් 12,000 ක් දකුණු ඉන්දියාවට රැගෙන ගිය බව මහාවිංසයෙහි සඳහන් වී තිබේ. තවත් ප්‍රබන්ධ කඩාවකට අනුව පත්තින් දේවිය වෙනුවෙන් වේර රුපු විසින් ඉදිකරන ලද ග්‍රෑවාලයෙහි අහිජේක මළගලායට සහභාගි වීම සඳහා ඉන්දියාවට ගිය ගරභාඩු රුපු මෙසේ කළින් රැගෙන ගොස් සිටි සිරකරුවන් සමග තවත් අතිරේක 12,000 ක් දකුණු ඉන්දියානුවන් පිරිසක්ද රැගෙන ආපසු දිවියිනට පැමිණි බව කියනු ලැබේ. ගරභාඩු කඩා පුවිත සිලප්පදිකාරම තම්බි දෙමළ මහාකාව්‍යයේ සඳහන් වී තිබේ. ශ්‍රී. ව. පස්වැනි සියවශස්දී සිරිරි කස්සපගේ සොහොසුරු මූලගලන් කුමරු දකුණු ඉන්දියාවට පළාගෙනස් පාණ්ඩිය රජකු යැයි බෙහෙවින් සැකකළ හැකි දකුණු ඉන්දියානු මිනු රජකුගෙන් යුදමය ආධාර ලබාගෙන එවකට දිවියින් පාලකයාව සිටි කස්සප රුපු තෙරපා දමා බලය අල්ලා ගැනීම පිණිස ආපසු දිවියිනට පැමිණි බව කියැවේ. මෙපරිදේදෙන් වැටුප් ලබන, සිංහල රුපු වෙනුවෙන් සටන් කළ දුවිධ සේවායේ ශ්‍රී ලංකාවේ පදිංචි වීමට පටන් ගන්හ. මෙවැනි වැටුප් ලැබූ හේවායේ මුලදී අගම්පද්‍ර නමිනුත් පොලොන්නරු පුගයෙහිදී වේලයික්කාර යනුවෙනුත් හඳුන්වන ලදහ. දුර්වියින් සිංහල ජන සමාජයට අන්තර්ග්‍රහණය වූ බවට මෙය කැඳීම යාක්ෂියකි. කෙසේ වුවත් එතිහාසික වාර්තාවලින් හෙළිදරව් වන පරිදි ශ්‍රී. ව. දෙවැනි සියවශස් සිට ශ්‍රී. ව. තවතැනි සියවශස් අගහාගය දක්වා මි දිර්ස කාලපරිවර්තීය තුළ වේළයින් සමග කිසිදු සබඳතාවක් ශ්‍රී ලංකාංකිකයින් නොපැවැත්තු බවක් පෙනෙන අතර මේ කාලය තුළ සිංහලයන් පාණ්ඩියන් සමග පමණක් සබඳතා පැවැත්තු බව දක්නට ලැබේ.

පල්ලවයින්ගේ ඉතිහාසය පිළිබඳව අපට විස්තර විශාලයෙන් යමක් සිට නොහැකිය. මේ පිළිබඳව අදහස් පළ කරන සමහරෙක් පල්ලවයින් යනු පාර්ටිය (පත්ලව) ප්‍රහවයක් සහිත, ශ්‍රී. ව. දෙවැනි සියවශස්දී පමණ සිටිරි ඉන්දියාවේ සිට නැගෙනහිර වේරලට සංකුමණය වූ පිරිසක් පිට කියනි. තවත් සමහරෙකු ගේ මතය වී ඇත්තේ මුවත් වෙළඳ ප්‍රාග්ධයෙන් පැමිණි පිරිසක් බවය. පල්ලවයින්ගේ මුදල සේල්ලපි ප්‍රාක්ෂක

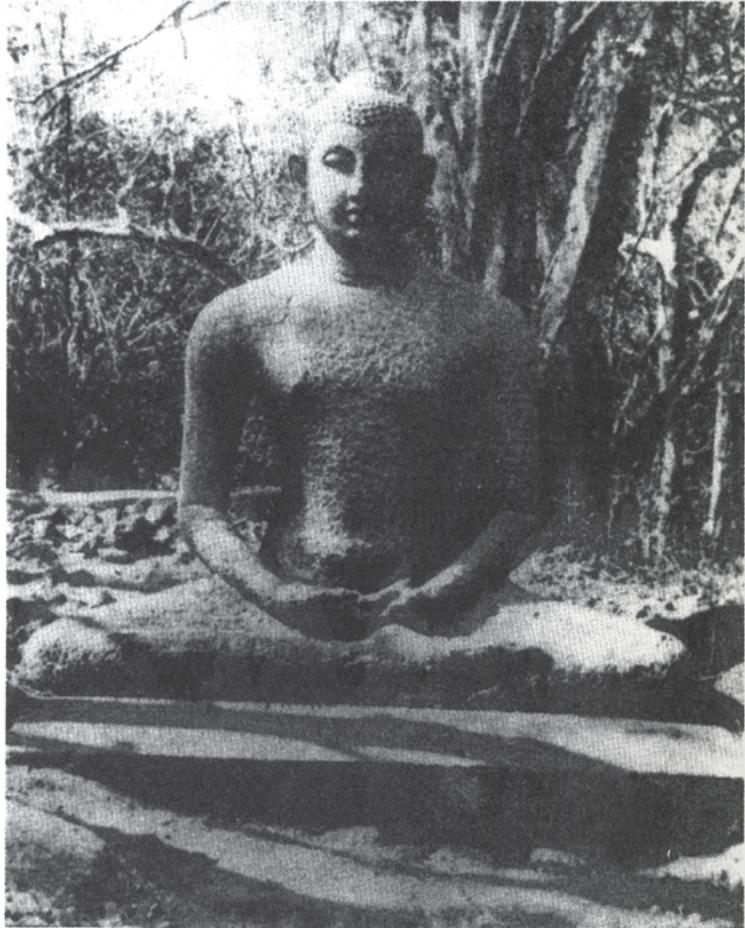


11 - 12 සියවසට ඇයන් සොලිජිට - නටරාජ රුපයක්

එහින් උයන ලද ඒවා වන නමුත් පසුකලෙක දී රවිත ඒවා සංස්කෘත එහින් මෙන්ම අනතුරුව සංස්කෘත හා දෙමළ යන භාෂා දෙකෙන් සංග්‍රහ කරන ලද අහිලේඛන බවද පෙනේ. කොසේ වෙනත් දුටිඩ සංස්කෘතිය මත සංස්ටේයනය වූ ආරු ශිෂ්ටවාරයක් පළුලුවයින්නෙන් හියෝරනය වෙනැයි සිහිමට දුටිඩ උගෙනුත් තුළ විශාල නැතුරුවක් පවතී. උතුරු ඉන්දියානු සංස්කෘතිය දකුණු ඉන්දිය පුදේශ්වල පැනිරියාමට ආවශ්‍ය මාරුය සෞයා ගත්තේ පළුලුවයින්ගේ මැදිහත්වීමෙන් බව මුළුන්ගේ විශ්වාසය වී තිබේ. පළුලුවයින්ගේ අගනගරයන් ලෙසට පැවතියේද එවකට බොද්ධ මධ්‍යස්ථානයන් ලෙසට විරපුසිද්ධව තිබුණු කාංචිපුරම් සහ අමරාවති වැනි ස්ථානයන්ය. පළුලුව රජවරුන්ගේ අනුග්‍රහය යටතේ බොහෝ කළා කටයුතුද වර්ධනය විය. මුළු කිසි දිනෙක හෝ මේ දිවයින අල්ලා ගැනීමට උත්සාහ නොකළ අතර සංස්කෘතික හා ආගමික සඛදතා හොඳින් ප්‍රත්‍යාගෙන ශියෝරය. අභ්‍යගිරි විහාරය පිහිටුවීම සම්බන්ධ කරාප්‍රවත්කෙහි පළුලුවාරාම නමින් යැදින්වූ විහාරයකින්ද හිජුන් වහන්සේලා වැඩිම කළ බව අඡ් ගැඹුහියායික වාර්තාවල සඳහන් වේ. ක්‍රි. ව. අවවැනි සියවසේදී දෙවැනි කාශයාප රුපගේ පුතුයා වූ මානවම්ම කුමරු දායේපතිස්ස රුප විසින් සිහුපූනෙන් පළවා හැරිවිට, ඉන්දියාවට පළාගොස් පළුලුව රුපගේ සේවයට බැඳුණෙය. මහු පළුලුව රුපගේ පුද කටයුතුවලද සහභාගී විය. පසුව පළුලුව රුප ඕහුට ආපසු ලංකාවට පැමිණීමට මෙන්ම පෙරලා සිහුපූන ලබා ගැනීමද උපකාර කළේය. ක්‍රි. ව. 642දී එවකට සිට ශ්‍රී ලංකාවේ රුප නරසිංහවර්මන් නම් පළුලුව රුපට තම රාජධානිය තැවත පිහිටුවා ගැනීමට උදවී කළ බවද වාර්තා වී තිබේ. මෙපරිදීදෙන් ගුරු අතර පැවති සුහදතාවය අනෙකාතා වශයෙන් මේ දෙරටම බිලඟුවේය. කොසේ ව්‍යවත් දකුණු ඉන්දියාවේහි පළුලුවයින් සහ විරයින් අතර සම්බන්ධතාවය සක්තිමත් වූ නමුත් පාණ්ඩායින් විසින් දුටිඩ අනුග්‍රහයිනට විවිධ සිරිහැර පිඩා කළ බවට වාර්තා වී තිබේ.

පළුලුවයින් බලසම්පන්නව සිටි අවධිවලදී ශ්‍රී ලංකික කළාවට ප්‍රමාණ ගැහනිර්මාණ සිල්පයටද පළුලුව සංස්කෘතියෙහි බලපැම හොඳින් පැවි ඇති බව දක්නට ලැබේ. ක්‍රි. ව. තත්ත්වැනි සියවසෙහි පමණ සිට සිංහල භාෂාවේ අක්ෂර මාලාව වෙනස් කරමින් පළුලුව ගුන්ප අක්ෂර සඳහන්වාදීම මගින් මුළුන් සිංහල ලේඛන කළාවද විශාල දායකත්වයක් ලබාදී තිබේ.

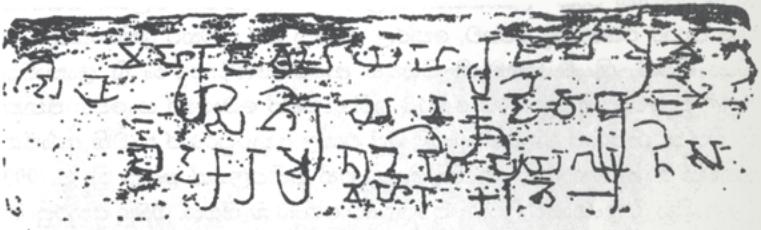
ක්‍රි. ව. නවවැනි සියවසින් පසුව සොලිජිට බලයට පත්වීමත් සමග



තොපුවිල මුද්ද ප්‍රතිමාව

දකුණු ඉත්දීයාවේ ඇතිවූණු දේශපාලනික අර්බුදවලදී සමහර සිංහල රජධරුවේ බලවත් දුටිඩ රජවරුනට යටහත් බව පෙන්වීමෙන් ලද්දෙපාලනික වාසි ලබාගත්හේ. කළුන් සොලී රජේකු ලෙසට විශ්වාස කළ එලාර එබන්දකු නොව, කේරල රජේකු බව සමහර ඉතිහාසයෙයේ සියා සිටිති. ශ්‍රී ව. දහවැනි සියවස ආරම්භයේදී පමණ ශ්‍රී ලංකාවට එල්ල වූ වෝල ආකුමණය මෙරට ඉතිහාසයේ බොහෝ සංවිග ජනක සිද්ධියකි. රාජරාජ තැමනි සොලී රජු එකල අනුරුපරයේ පැවති අරාරේක තත්ත්වය ගැන නොදින් දැන සිටියේය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ශ්‍රී ව. 993 මුද්‍රාවූ ශ්‍රී ලංකාවේ උතුරු ප්‍රදේශයට ගොඩ බැස්සහ. මුවුන අනුරුපරය දැක්වා කිසිදු බාධාවකින් තොරව පැමිණ නගරය අල්ලා ගැනීමට පවා යමත් ව්‍යුහ. කිසිදු විරෝධතාවයකින් තොරව මුවුන නගරය අල්ලා ගැනීමත් නොව විනාශ කළේය. මුවුන අනුරුපරයේ පැවති වස්තුත් සියල්ලම නොල්ල කැහ. ජයග්‍රාහී සොලීවූ ඉත්පසු මෙහි තම පාලන කටයුතු ආරම්භ කළේය. එව්ල ප්‍රතිරාජයාගේ පාලන කේෂුස්ථානය අනුරුපරයේ සිට පොලොන්නරුවට මාරු කරන ලදී. රෝහණ දේශයේ සැගවී සිටි සිංහල රජු ජ්වලුහයෙන් අල්ලා, සිරකරුවකු ලෙස 1017 දී වෝල දේශයට යෙගන යන ලදුව 1029 තෙතෙම එහිදී කළරිය කළේය. වෝල අධිරාජයේ මෙම අලුත් පාලන ඒකකය "මුම්මුඩ් වෝල මණ්ඩලම්" යන නමින් හදුන්වනු ලැබූ අතර මුවුන්ගේ අගනුවර "ජනනාය මංගලම්" භාමින්ද හැදින්වුහ. ශ්‍රී ව. 1070දී විජයබාජු රජු යටතේ ජයග්‍රහණය ලුබන තෙක්, ස්වාධීන විම උදෙසා වූ සිංහලයින්ගේ අරගලය රෝහණ දේශයෙන් ආරම්භ වී තිබුණි. සුපුකට දකුණු ඉන්දීයානු ඉතිහාසයෙකු මූ තීලකණ්ය ගාස්ත්‍රි කියන පරිදි විජයබාජු තම කෙනෙකු නොසිටියේ තම අද සිංහල තැමනි ජාතියක් නොසිටිනු ඇති. රට ප්‍රධාන හේතුව වින්නේ සොලීන් ලක්දිවින් පළවා හැර, රටත් ජාතියක් දෙකම ආරක්ෂාකර ගැනීමට විජයබාජු රජු සමත් වූ බැවිණි.

වෝලයින් යටතේ ශ්‍රී ලංකාව තුළ සැලකිය යුතු වෙනස් කම් ගණනාවක්ම ඇති වූ බව පෙනේ. දුටිඩ සේවායින් විශාල සංඛ්‍යාවක් මෙහි පැමිණ පදිංචි වූ අතර එයින් අලුත් ආගමික ඇදහිලි කුමයක්, ලද්දෙපාලනික කුමයක් සහ බහුවාර්ගික සමාජ කුමයක් යන අංග රට ඇල බිහි විණි. මින්පසු ගතවිම් ගණනාවක්ම යනතුරු මෙය සිංහලයනට ත්‍රිජාරක්ෂිත තත්ත්වයකට මග පදුංචිය. විශාල කේරල යුතු හමුදාවක්ද යම්ග 1215 දී කාලීංගයේ සිට පැමිණි මාස මෙරට ආකුමණය නොව එවිකට රාජා බලය ඉසිලු පරාකුම පණ්ඩුගේ ඇස් අන්ධකාට දැවිනේ පාලන බලය පවා සියනට ගත්තේය. මිහුගේ ආකුමණය සහ ක්‍රියා



වල්ලපුරම් රු සන්නස

වල්ලපුරම් පැහැදිලි පාකන්තලරාජෝදයි
පැහැදිලි පාකන්තලරාජෝදයි

ආලුණය සියවස් දාහතරකට ආසන්න කාලයක් මූල්‍යීල්ලේ පැවති රජරට පිශ්චාවාරය අවසන්වීමට මග පැදුවේය. මාස සැබුවින්ම බොහෝ කාර පාලකයෙකු වූයේය. මිත්‍රා දෑශ්‍යීකයෙකු වශයෙන්ද මසුරු, රොඛාදුවයිලිමත්, අධම, අසාධාරණ, අවැඩිදායක තීතිවලින් ප්‍රිතියට පත්වන සහ මුදුසමය විනාශ කරන්නෙකු වශයෙන්ද මහු හැඳින්විණ. මොඹු හා එක් වූ අනෙක් පුද්ගලයා වූයේ ද්‍රව්‍ය ජාතිකයෙකු වූ ජයබාභුය. මේ පුගය වූ කඩී සිංහල රත්න, මුදුසමයන් බොහෝ දහස් ගණන් ටවිෂ්ලේදින් සහ කේරුල තමුදාවන් විසින් විනාශයට පත් කරනු ලැබූ අභාගා සම්පන්න කාලපරිවර්ත්දයකි. මාස විශේෂයෙන්ම බොද්ධ පිශ්චාන් විවිධ තාචන පිඩිනවලට ලක්කළා පමණක් නොව ඔවුන් ඇතුකම්පා විරිහික ලෙස සමුල සාතනය කිරීමටද පෙළමුණෙකි. එතෙක් පැවති බොද්ධ විහාරාරාම විශාල සංඛ්‍යාවක් මහු විසින් තම හේවායනට අවශ්‍ය වාසයේපාන බවට පරිවර්තනය කරන ලදී. මේ හේතුවෙන් බොහෝ ප්‍රාංකික හිජුපුර රට අන්හැර ගොස් දකුණු ඉන්දියාවේ පාණ්ඩිජ රාජ්‍යයේ ආරක්ෂාව ලබාගත්හ. මේ කාලයේදී ද්‍රව්‍යීන් පාලකයේ උව්‍යන්ගෙන් සහ පාණ්ඩියන්ගෙන් උදව් උපකාර පැනුහ. දහස් ගණන් අහිංසක සිංහල මිනිසුන් සාතනය කරමින් පොලෙඟන්නරුවේ සිට වසර 21 ක්ම මාස මෙපරිදේදෙන් තම දුෂ්ඨ පාලනය පවත්වාගෙන ගියේය.

අතිතයේදී ශ්‍රී ලංකික හා දකුණු ඉන්දියානු සබඳතාවය පැඩිගැස්වීමෙහිලා මුදුසමයද පුවිශේෂ කාර්ය හාරයක් ඉවුකළ බව පෙනෙන්. ඉහත දක්වූ පරිදි ක්‍රි. පු. තුන්වැනි සියවසේදී, අයෙක අධිරජ්‍යගේ ගාලයෙහිදී මුදුසමය ශ්‍රී ලංකාවට හඳුන්වා දෙන ලදී. අයෙකතේ දෙවැනි පිරි ලිපිය දකුණු ඉන්දියාවේ පිහිටා තිබූ වේළ, පාණ්ඩිජ, සත්‍යපුත්‍ර හා සෙක්රපුත්‍ර නම් රාජධානීන් කිහිපයක් ගැන සඳහන් කරයි. මිනිසු සිංහන්ගේ ධර්මදුන මෙහෙයෙහිදී උන් වහන්සේ දකුණු ඉන්දියාවට ද පැඩිම කළ බව වින ඉතිහාස වාර්තාවලින් පැහැදිලි වේ. ශ්‍රී ලංකික සිංහවක් වූ අරිවිය තෙරැන් දකුණු ඉන්දියාවේ දේශීළ මෙහෙවරහි රෙයුණු බව අපගේ ව්‍යාපකයා විලින් සනාථ වේ. පාණ්ඩිජ රාජ්‍යයේ ඉති “අරිවිය පටටි” නම් ස්ථානය උන්වහන්සේ අනුස්මරණය කිරීම විශ්චීය යෙදුණු නමක් බව පෙනෙන්. තවද මිනින්තලයෙන් හමුවී ඇති ඉංග්‍රීස් ලෙන් ලිපි පාණ්ඩිජ දේශයෙහි තිබූ සොයාගෙන ඇති එම වර්ගයේ පළම් ලිපිවලට බෙහෙවින් සමානාකාරයක් පළ කරයි. මෙපරිදේදෙන් ප්‍රාගා බලන කළ ක්‍රි. පු. පුගයේදී දකුණු ඉන්දියාව හා ශ්‍රී ලංකාව අතර පැවති සබඳතාවන්හි මූලික පදනම වී ඇත්තේ බොද්ධාගම බව පැහැදිලි යුති.



දෙවන විජයබාහුගේ පොලොන්නරු ප්‍රවරු ලිපිය

ත්‍රිස්තු වහ්මාරමිනයට සියවස් පහකට පමණ පෙර උනුරු ඉන්දියාවේ සිට ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණි සිංහලයේ ඔවුන්ගේ මුල්‍යම්වල සිංහ ආගමික විශ්වාසයන්ද මෙරටට ගෙන එන ලදහ. වංසකථාවල මෙන්ම අහිලේබනවල සඳහන් වන පැරණිකම රජ ප්‍රවූල්වලට අයන් හි ප්‍රදායනින්ගේ සංයා නාමවලින් පමණක් නොව සාමාන්‍ය මිනිස්න්ගේ සංයා නාමවලිනුත් මෙම පැරණි අවධියට අයන් ප්‍රදායනින් තුළ පැවති ප්‍රාස්මණාගම හා සම්බන්ධ විශ්වාසයන් හෝදින් පෙන්වයි. ටලදේව, රාම, කරුණ, වාසුදේව සහ සිව යනාදී නම් මෙබදු සංයානාම වලින් සිහිපයි. ඉහත සඳහන් කළ පරිදි හි. ඇ. තුන්වැනි සියවසට අයන් මිහින්තලෙන් සොයාගෙන ඇති මුත්ම් අහිලේබනවල දේවානම්පිය සියේ රුපගේ අග මෙහෙසිය ලෙසට රාමදත්තා තැමැතියකු ගැනද මුහුගේ තැනා වශයෙන් වරුණ දත්තා තැමති තවත් කාන්තාවක් ගැනද සඳහන් කොට තිබේ. මේ නම් දෙකක් සමඟ මුද්‍රාව තැමති නාමය සංයන්දනය කර බැලීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ ශ්‍රී ලංකාවට මුදු දහම පැමිණිමට පෙර මෙහි සමාර්ථ හින්දු-මාස්මණික විශ්වාසයන්ද සැලකිය මුදු දුරකට වැළඳගෙන සිටි බවය.

හි. ඇ. පළමුවැනි සියවසේදී ශ්‍රී ලංකාව තුළ ඇති හි අහජන්තර ඔහාසන්පූන්තාවලදී මෙන්ම දුරකිනෙ සමයන්හිදීන් මෙරට බොද්ධ සිංහාස්‍ය දකුණු ඉන්දියානු වෝල හා පාණ්ඩිය රාජ්‍යයන්හි ආරක්ෂාව පතා පළා ගියහ. මිට සමාන ආකාරයකින් දකුණු ඉන්දියානු හිඹුන් මධ්‍යද අටුවා කරා රවනා කිරීමෙහි උන්පූක වූහ. තිදරුගන වශයෙන් මෙම නාමාවලියට ඇතුළත් වන අනුරුදුරයේ පිහිටි මහාච්ඡාරයෙහි මහා උපසම්පදාව ලද අටුවාවරි මුද්‍රාදත්ත තෙරුන් වෝල දේශයේ උරගපූරවලින් මෙහි පැමිණි හිඹුවක් ලෙසට හදුන්වාදිය හැකිය. ශ්‍රී. ව. පස්වැනි සියවසෙහිදී සිටි අටුවාවරි මුද්‍රාදෙස්ජ යනු තවත් මෙමදුම ප්‍රපකට තෙරුනමකි. වංසකථාවල මුද්‍රාදෙස්ජ තෙරුන් උනුරු ඉන්දියානු වැසියකු ලෙසට සඳහන් කරන තමුන් මේ තෙරුන් වහන්සේ දැඩුණු ඉන්දියානු වැසියකු වෙ උන්වහන්සේ විසින් රවනා කරන ලද දැඩුවා ගුන්ප්‍රවලින් මැනවින් පිළිකීවුවේ. ආත්‍ය දේශයේ පැවති තෙලිගු මිය ව්‍යවහාර කළ තැනැත්තෙකු ලෙසට පෙනෙන උන් වහන්සේ මිහික ලෙසම ලෝකයේ සිටි අග්‍රගණ්‍ය බොද්ධ පඩිවරසින්ගෙන් මෙමනාකි. ශ්‍රී. ව. පස්වැනි සියවසේදී ලංකාවට පැමිණි උන් වහන්සේ දැඩුරාධුරයේ මහාච්ඡාරයට ඇතුළු වී එකල සිංහල භාෂාව ඉගෙනගෙන මිඩා ප්‍රථ්‍යා පායික ලෝකයක ප්‍රයෝගන සඳහා එවා පාලි සාමාවට



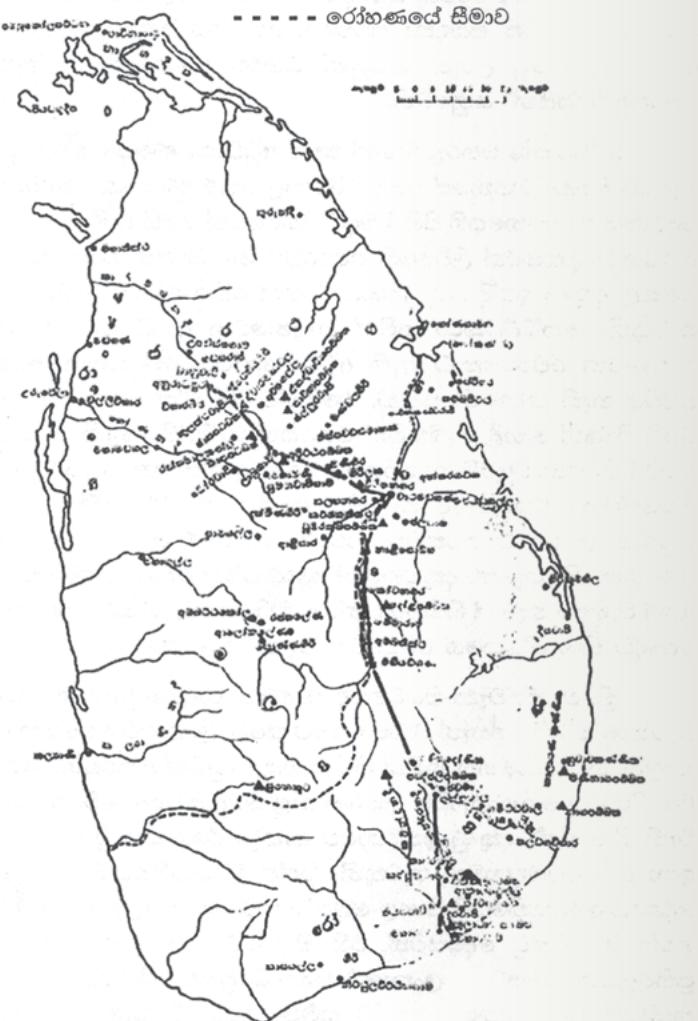
සිහිර සිතුවම



පරිවර්තනය කොට තැබීමටද උත්සුක වූහ. බොඳේ පඩිවරුන් විසින් පෙන්වාදී ඇති පරිද බොඳේ විෂය ක්ෂේත්‍රයට උන් වහන්සේගෙන් සිදු වී ඇති උත්කාශය සේවය වන්නේ “චුපුද්ධීමග්ග” නැමති සුපුකට ධම් ඉත්පාදය රවනා කිරීමය. මෙම වකවානුවෙහිදී මහාච්ඡාරය දකුණු ඉත්සුයාවේ පිහිටි එරවාදී බොඳේ මධ්‍යස්ථානවල සිටී උගෙන් සමග ඉතා කිවුටු සම්ප සබඳතා පවත්වාගෙන හිය අතර බොඳේ අව්‍යා ඉත්පාදවල එබදු උගන් හිසුන්වාදී ඇත්තේ ‘පාර්සුමුද්දවාසිත’ යනුවෙනි.

බුද්ධසේෂණ තෙරුන්ගෙන් පසුව අව්‍යාකරණයෙහි යෙදුණු රූග පිශායන් හිසුන් වහන්සේ වූයේ ධර්මපාල තෙරුණුවේය. උන් වහන්සේ මුදාරාසිය ආසන්නයෙහි පිහිටි බදර තිත්ප්‍රයෙන් මෙහි පැමිණි කෙනෙකි. එවියකා දාහතරක් ලිවිමෙහි ගොරවය මේ හිසුන් වහන්සේ සංඝය. ප්‍රමාණ දකුණු ඉත්සුයානු හාජාවන්ගෙන් රවිත බොඳේ අව්‍යා ඉත්පාද පැවතුනි. අන්ධිරයකා නමින් හැඳින්වෙන ආභ්‍ය හෙවත් තෙලිග යාජාවෙන් රවනාකොට ඇති අව්‍යා ඉත්පාද මේ සඳහා ගෙනහැර දුක්‍රිය හැකි කදිම තිද්දුෂ්‍යන්. එමෙන්ම බුද්ධමිත්ත සහ මහාකස්සප පිශිනි හිසුන් සෞලි ජාතිකයින් වශයෙන් හැඳින්විය හැකි අතර සෞලි රෝරි පිහිටි කාංචිපුරම් හා නාගපාටිවම් වැනි ස්ථාන සුපුසිද්ධ බොඳේ මිඛස්ථාන වශයෙන්ද සැලකිය හැකිය. එපරිදේදන්ම පාඨි රටේ මුදාරාපුරය හා ධානාසකටක යනාදී ස්ථානත් බොඳේ මධ්‍යස්ථාන වශයෙන් පිළිගැනේ. දකුණු ඉත්සුයාවේ රවිත බොහෝ බොඳේ අව්‍යා ඉත්පාද දිගර වැදුගන් තැනක් හිමිකර ගන්නා මනිමේකලේදී නම් කාතිය දෙමළ මිශාදී හිසුන්යකගේ රවනාවක් ලෙස සැලකේ.

ශ්‍රී. ව. හත්වැනි සියවසේදී පාණ්ඩා රාජ්‍යයේ බොඳේ නටබුන් පැවතුණු බව හිසුන්සුන් වාර්කාකොට තිබේ. ලංකාවේ මහසෙන් රුග්‍රග් පාලයෙහිදී සංස්මිත්ත නමින් සිටි වේල හිසුවක් අනුරුපයේ උේත්වන මිහාච්ඡාරය ගොඩනැංවීම ආරම්භ කළ බවද සඳහන් වේ. ශ්‍රී. ව. හතර පිශිනි සියවසේදී දකුණු ඉත්සුයාවේ ආන්ඩුදේශීය සහ ශ්‍රී ලංකාව අතර ඉතා සම්ප සබඳතාවන් පැවතුනි. කුස්තු වර්ෂාරමිනයන් සමග ආන්ඩු පැද්‍රියයේ අමරාවතියෙහි සිංහල-බොඳේ ආරාමද පැවතුනි. බොඳේ හිසුබූ පෙළි සිට අන්ද දේශයටත්, එහි සිට මෙරටටත් වැඩිම කළහ. එහි පුහිලුයක් ලෙසට ශ්‍රී ලංකාවේ බොඳේ ප්‍රතිමා හිල්පයට සහ ස්ත්‍රීප පැහැදිලි පිළි. මෙපරිදේදන් දකුණු ඉත්සුයාව සහ ශ්‍රී ලංකාව අතර ආගේක, ඉපරේික මෙන්ම දේශපාලනීක සම්බන්ධතාවන්ද පැවතුනි. එහි



අද අනුරාධපුර පුගයේ ලංකාව

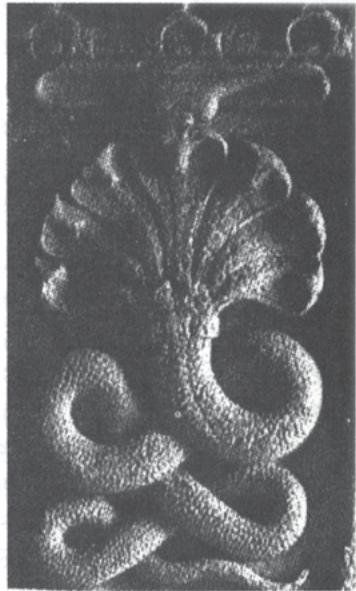
— දෙශමන්තු රුහුණු රුහුණු සේනාව මහාතොට
සිට අනුරාධපුරය තෙක් සටන් කරමින්
සිය මාරුගය

----- රෝහණයේ සීමාව

ප්‍රතිඵලයක් ලෙස අනුරුදු පුගයේදී, ශ්‍රී. ව. නවචිත්‍යා සියවසේ අගහායය විභාගුරුම ශ්‍රී ලංකාව සහ දකුණු ඉන්දියාව අතර ගැටුමක් ඇති වූ බව ඔහාපෙන්.

ශ්‍රී ලංකාව තුළ දේශපාලනික අර්බුද හෝ දුර්භික්‍රාම වැනි ආපදා පැමිණි අවස්ථාවලදී හෝ බොද්ධ හිජ්‍යාන් අතර ස්වකිය ආරක්ෂාව පානා දකුණු ඉන්දියාවට පළායාමේ සිරිතක් පැවතුණි. දකුණු ඉන්දියානු යුති හිජ්‍යාන්ද මෙම කුමයට අනුව ව්‍යුහාකොට ඇති බව පෙන්. දුටිඩ හිජ්‍යානට ශ්‍රී ලංකික රජවරුන්ද විවිධ ප්‍රධානයන් කළ බව පැහැදිලිය. එම බව වේවැල්කුරේය සෙල්ලේපියෙනිද සඳහන් වී තිබේ. මෙය ඉතිහාසයේ කිහිප අවස්ථාවකදීම සිදුවූ දෙයකි. ශ්‍රී. ව. දහතුන් වැනි සියලුවයේදී මාස ලංකාව අකුමණය කළ අවස්ථාවෙහි හිජ්‍යාන් නැවත පිරින් දකුණු ඉන්දියාවට පළාගිය අතර දෙවැනි විජයබාඩු රුහුණු විශේෂ ආරුධිතයෙන් මෙම බොද්ධ හිජ්‍යා තම ආගමික කටයුතු ආපසු පාරාගෙන යාමට පටන් ගන්හා. මෙම අවස්ථාවෙහිදී උගත් වෝල හිජ්‍යානට ඔහු පැමිණ ගාසනික කටයුතුවල නිරතවන ලෙසට රජතුමා විසින් ආරුධිතය කරන ලදී. රුහුණු විසින් සංස්කෘතික කටයුතු කරගෙන යන පැදිංචි මෙබදු සුහද වාතාවරණයක් තුළය. ශ්‍රී. ව. එකාලොස් වන සියලුව වන විටදී ශ්‍රී ලංකාව තුළ සැලකිය යුතු දකුණු ඉන්දියානු දෙමළ ජ්‍යෙත්කාටසක් ජ්‍යෙත් වූහ. පළමුවැනි විජයබාඩු රුහුණු විසින් මූහුණ් සොදුගලික ආරක්ෂකයින් ලෙස වේලයික්කාර සෙබඳන් සේවයෙහි පොදුවන ලදී. රුහුණු වුවුප් ලැබූ සේවායේදී වූ, ඔවුහු පොලොන්නරුවේ සිංහ දත්තධානුන් වහන්සේදී ආරක්ෂා කළහ. මෙපරිදීදෙන් මෙම ප්‍රජාතන ලංකාවේ අගහාරය ආගමික හා ජනවාර්ගික සම්ගියේ සංස්කෘතයක් වූයේය. විසින් රවනා කරන ලද පොලොන්නරුව නැමති යුත්ප්‍රායෙහි තත් සමය තුළදී මෙම සම්ය පැවති ආකාරය පිළිබඳව ප්‍රජාවාදී තිබේ.

පොලොන්නරු පුගයේදී මෙහි පැවති වෝල පරිපාලනය සිංහලයින්ගේ අවශ්‍යතාවන් ගැන සොයා බැලුවා පමණක් තොට පොදු විභාගුරුම සඳහා විවිධ ප්‍රධානයන් කිරීමටද පෙළඳුම් එකක් යිනි පෙන්. මිටම සමාන ආකාරයින් සිංහල-බොද්ධ රජවරුන්ද සිංහ දේශපාලනවල නඩත්තුව හා ඒවායෙහි පුද්ගලුරා වත්පිළිවෙන් පිහිටිව පවත්වාගෙන යනු පිණිස අවශ්‍ය වූ රාජකීය අනුග්‍රහය ලබා ඇති බව පෙන්. නියෝගකමල්ල රුහුණු මූද සමයේ ආරක්ෂකයෙකු යුතුවේ මෙන්ම එහි අනිවාද්‍යිය වෙනුවෙන් පෙනීසිටි පුද්ගලයෙකු



පේතවන විහාරයේ නාග මුරගල



නල්ලුරුහි පිහිටි කන්දසාමි කෝවිල

පියළයන්ද සැලකෙන තමුත් ඕහු සත්‍ය වශයෙන්ම හින්දු සංස්කෘතියෙන් සහ තදානුබද්ධ කළා ගිල්පවලින් බෙහෙවින් ප්‍රමෝදයට පත්ව සිටි රජ එකෙනෙකි.

ක්‍රි. ව. දහතුන් වැනි සියවසේදී මාසගේ කාලන කාලයේ සියුම්මු බෙංද්ධ විනාශයෙන් යළි ගාසනය ගොඩනැංවීම පිළිස රජවරුන් පිශෙෂයෙන්ම වෝළ රටින් මෙහි පැමිණි මහතෙරුන්ගේ උපකාරය එයු බව සඳහන් වේ. එපරිද්දෙන්ම ක්‍රි. ව. ආහතරවැනි සියවසේදී සහර වැනි පැරුණුම රුපුත් කාලයේදී වෝළ හිසුවක් "මහාරේ" නැමැති අරුණ ඇති මහාසාම් නම් වූ උතුම පදන්යට පත් කළ බවද පෙනේ. සිරුතෙක්තියෙන්ම නමින් හැදින්වූ මාතොට (මාන්තායි) පිහිටි ක්‍රි. ව. ගත්තිවැනි සියවසට අයන් ශිව දේවාලයත්, ක්‍රි. ව. හතරවැනි සියවසේදී එහෙසන් රුපු විසින් විනාශ කරන ලද ගේක්ස් නාග ගොවත් ස්ථිරාණාමලයෙහි පිහිටි ගොව දේවාල දෙකක් යුතාන් ලංකාවේ පිහිටා තිබුණු බව පෙනේ. මේවා ගොව හක්තික ප්‍රවීණුන් විසින් ගොඩනැංවන ලද ජ්වා බවට විශ්වාස කෙරේ. මෙම මාන්තායි හා ගේක්ස් යන වරායන් දෙක හා දකුණු ඉන්දියාව අතර ඔවුන් වෙළඳ සබඳතා පැවති බවද හොඳින් තහවුරු වී තිබේ. මෙයින් මිහිදිලි වන්නේ මෙම දේවාල ගොඩනැගුණු ප්‍රදේශය වූ මාන්තෙයි හා ස්ථිරාණාමලය අවට කළාපයෙහි එකල සැලකිය යුතු දුව්ධ ජන ඝායායක් ද පදිංචි ව සිටි බවයි.

ශ්‍රී ලංකාව සහ දකුණු ඉන්දියාව අතර පැවති ආර්ථික ප්‍රමිත්ත්ධතාවයද මෙහිදී සැලකිල්ලට ගතපුතු වැදගත් අංශයකි. 'ඇඹුරවේටි' නමින් හදුන්වනු ලැබූ දකුණු ඉන්දියානු අය්ව වෙළදුන් පිරියක් ශ්‍රී ලංකාවේ වෙළඳාමෙහි නිරතව සිටි බව පැහැදිලි වේ. මහා සින්ට් ගොවත් ඉහත දක්වූ මාතොට දකුණු ඉන්දියානු වෙළදුන් නිතර ගොඩිට මුහුදු තොටි. එපරිද්දෙන්ම ගේක්ස් (ස්ථිරාණාමලය) වරායද මිහිදිය වෙළඳාම සඳහා ප්‍රසිද්ධ වූ තවත් පැරණි වරායක් ලෙසට පැවතාගෙන තිබේ. අනෙක් අතින් බලන විට වෝළ හා පාණ්ඩ්‍ය පිශුවෙන්හි වෙළඳාමෙහි යෙදී සිටි තෙන්ති, ලංකෙසි හා වලංග්‍යාර මිශ්‍රිත නම්වලින් හදුන්වනු ලැබූ ශ්‍රී ලංකික වෙළදුන් ගැනැද තොරතුරු ප්‍රසිංහාවි.

දකුණු ඉන්දියාව සහ ශ්‍රී ලංකාව අතර දීර්ඝ කළක් තහවුරුව මිහිදි මෙම මිනුදිලි සබඳතාවය පසුකමලක්ද සිංහල-දෙමළ ගැටුමක් මිනින් පරිවර්තනය වූයේ කොසේද යන්නත් අපගේ සැලකිල්ලට හාරනය



සිව සහ පාර්වතී

වියයුතු කරුණකි. දකුණු ඉන්දියාවේ පැවති බල අරගල හේතුකාට ගෙන ලංකාව සහ දකුණු ඉන්දියාව අතර දේශපාලනික බල සමැලිතකාවය රෙක ගැනීමට සිංහල රජවරු සමන් වූහ. පල්ලවයන්ගෙන් ආරම්භ වී පසුව පාණ්ඩියන් සහ වේළායන් විසින්ද අනුගමනය කරන ලද දේශපාලනික ප්‍රතිපත්ති මින් දකුණු ඉන්දියාවහි අධිරාජ්‍යක් බිජිවීමට දරණ උත්සාහය වේ. ව. හත්වැනි සියවසේදී දැකිය හැකිය. දකුණු ඉන්දියාවේ එකල පැවති ප්‍රධාන දේශපාලනික බලවේය කුමන ස්වභාවයේ එකත් වුවත් එය ශ්‍රී ලංකාවට ප්‍රධාන තරජනයක් වූයේය. මේ තත්ත්වය යටතේ අපට දක්නට ලැබෙන්නේ දකුණු ඉන්දියානු පාලකයින් මෙන්ම ශ්‍රී ලාංකික රජවරුන්ද දෙරවෙහි බලයේ සිටින අයට අවනත්වීම සහ අනෙක්නා වශයෙන් එකිනෙකට ආධාර උපකාර කර ගැනීම තම මූලික ප්‍රතිපත්තිය කොටගෙන තිබුණු බවය. ඒ අතරතුර දකුණු ඉන්දියානුවන් සමග සටන් කිරීමට තරම් ගක්තිය ඇති කළේදී සිංහල රජවරු තම විරුද්ධත්වය පළ කිරීමටද පසුවට තොටුහ.

සිහුප්‍රන පිළිබඳ දිවියිනේ පැවති අරගලවලදී සිංහල කුමාරවරුන් දකුණු ඉන්දියානු ප්‍රදේශවල පාලකයින්ගෙන් යුදමය ආධාර සෞයා ශිය බවට සාක්ෂි හමුවේ. මේ පිළිබඳ දැක්වීය හැකි පළමු වැනි සාධකය වේ. ව. පළමුවැනි සියවස දක්වා ඇත්තට දිවයයි. මේ සඳහා එක් නිදසුනයක් වශයෙන් ඉලතාග රජ ස්වකීය ආධිපත්‍ය තහවුරුකර ගැනීම පිණිස ඉන්දියානු හමුදාවක ආධාර ලබාගැනීම පෙන්වා දිය හැකිය. ඉන් සියවස් දෙකකට පසු අභයනාග රජ ඔපුලේ සතුරන් සමග සටන් කිරීම සඳහා වැටුප් ලබන දුව්චි හේවායින් රැගෙන ආ බව වාර්තා වේ. ඉහත සඳහන් කළ පරිදී වේ. ව. පස්වැනි සියවසේදී මොයෝලෝන තම සෞඛ්‍යපුරුෂ කයිසප නෙරපා දුම්මට ඉන්දියාවේ සිට හමුදාවක් සහිතව පැමිණියේය. වංසකථාවල සඳහන් වන විස්තරවලට අනුව වේ. ව. හතරවැනි සියවස වන විටදී යටත් පිරිසෙයින් අවස්ථා පහකදිවත් ශ්‍රී ලාංකික රජවරුන් තම ස්වදේශීය සතුරන් පරාජය කිරීම පිණිස දෙමළ සේනා මෙරට ගෙන් වූ බවට සාක්ෂි හමුවේ. මෙවැනි කරුණු බහුතර සිංහල ජනයාගේ ප්‍රසාදයට හේතු වුවත් ශ්‍රී ලංකාව තුළ අධික දෙමළ ජනගහනයක් ඇතිවීමට මෙමගින් මග පැහැණු බව පෙනේ.

සමහර අවස්ථාවලදී සිංහල රජවරු දකුණු ඉන්දියානු කුමාරවරුන්ට සිංහාසනාරුධි විමට පවා උදව් උපකාර කළහ. ශ්‍රී ව. නවවැනි සියවසේදී සේනා රජ පාණ්ඩිය රට ආක්‍රමණය කොට, මහු තොරාගේ ප්‍රදේශගලයා පාණ්ඩිය රටේ සිහුප්‍රන සඳහා පත්කළ ආකාරය ගෙන මූලවිංසයේ සඳහන් වේ. ඉන්දියාවට පළාගිය දායෝගිස්ස රජ



පොලොන්නරුවේ පොන්ගුල් විහාර ප්‍රතිමාව

පල්ලව රජේකු යටතේ සේවයට බැඳී පසු කලෙක දෙවැනි කස්සප රුපුගේ පුත් මානවම්ම සිහසුනෙන් පහ කළේය. එමත්ම ඔහු පල්ලවයන්ගේ පුත් කටයුතුවලටත් සහභාගි විය. නරසිංහවර්මන් නැමති පල්ලව රුපු මහුට ආපසු රජකම ලබාගැනීමට උදාවි කළේය. කෙසේ ව්‍යවද පල්ලවයන් ලංකාව අල්ලා ගැනීමට නම් කිසි දිනක හෝ උත්සාහ කළ බවක් තොපෙන්.

දකුණු ඉන්දියාවේ සිට මෙටට කළීන් කළට ගෙන එන ලද දෙමළ කුලී සේවායින් බොහෝ දෙනෙකු ආපසු ඉන්දියාවට තොගාස් මෙහිම ස්ථීර පදිංචිකරුවන් වූවා විය හැකිය. ක්‍රි. ව. හත්වැනි සියවසේදී පමණක් දිවියනට මෙබදු කුලී සේවායින් රැගෙන ආ අවස්ථාවන් අටක් ගැන මූලවිංසයෙහි සඳහන්වී තිබේ.

ක්‍රි. ව. හත්වැනි සියවසේදී වේශ්ල අධිරාජ්‍යයේ නැගීම සේවෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ කළීන් තිබුණු දේශපාලතික බල පරානුමය බිඳ වැට් දුටිඩ බලය සිංහල බලය අනිබවා ඉදිරියට පැමිණි බවට සාධක ඇතා. ශ්‍රී ලංකාව තුළ පැවති අභ්‍යන්තරික අර්බුද වලදී දකුණු ඉන්දියානු කුලී සේවායින් වරින් වර මෙහි ගෙන එන ලද බව පෙනේ. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස නවවැනි සියවස වන විටදී සිංහලයන්ගේ අගනගරය වූ අනුරාධපුරය අවට දුටිඩ සේනා සමූහයක් කණ්ඩායම් ලෙස පදිංචි වි සිටි බව පෙනේ. මෙවා දෙමෙල් කැඳුල්ල, දෙමෙල් ගම් බිම් හා දෙමෙල් කිණීගම් ආදි යෝමිවලින් හැඳින්වේ. මෙසේ පදිංචි වූ කුලී සේවායන් කළේයන්ම සිංහල රජවරුන්ට විවිධාකාර ගැටුණ ඇති කරමින් උපදියක් බවට පත්වීණි. සිරිලක පාලනය කළ පුත්තේන් බොඳේ රජේකු විභින්ක බවට දහවැනි සියවසේදී මිහිදු රුපු විසින් ප්‍රකාශයට පත්කරන ලද්දේ ඇමෙල විදේශීය ජන පිරිස් විසින් බොඳේ විරෝධ කටයුතු මෙහි ක්‍රියාත්මක කළ නිසා විය හැකිය.

අනුරාධපුරයේ අවසාන පාලකය වූ පස්වැනි මිහිදු රුපු කුලී කේරල සේවායින් විසින් ඇති කරන ලද කැයල්ල මැඩ පැවැත්වීමට තරම් ගක්කිමත් තොටුවෙකි. රුපු එවුගහයෙන් අල්ලා සොලී රටට ගෙන හිය බැවින් වෝලයිනට ශ්‍රී ලංකාව අල්ලා ගැනීමට හැකි විණි. වෝලයෝ ක්‍රි. ව. නවවැනි සියවස ආරම්භයේදී සමස්ත දකුණු ඉන්දියාවම තමන් යටතට ගෙන පාලනය කිරීමට මහත් අනිරුධියක් දක් ව්‍යාහ. පාණ්ඩියෙය් වෝලයින් පැරදවීමට සිංහල රුපු වූ පස්වැනි කායුපගේ සහභාය පැතුහ. ඔහු වහාම හමුදාවක් සැපයුවේය. වෝලයෝහිදී දෙපිරිස අතර දරුණු යුද්ධයක් ඇති වූ නමුත් පාණ්ඩිය සහ සිංහල රුපුගේ රේකාබද්ධ හමුදාවට

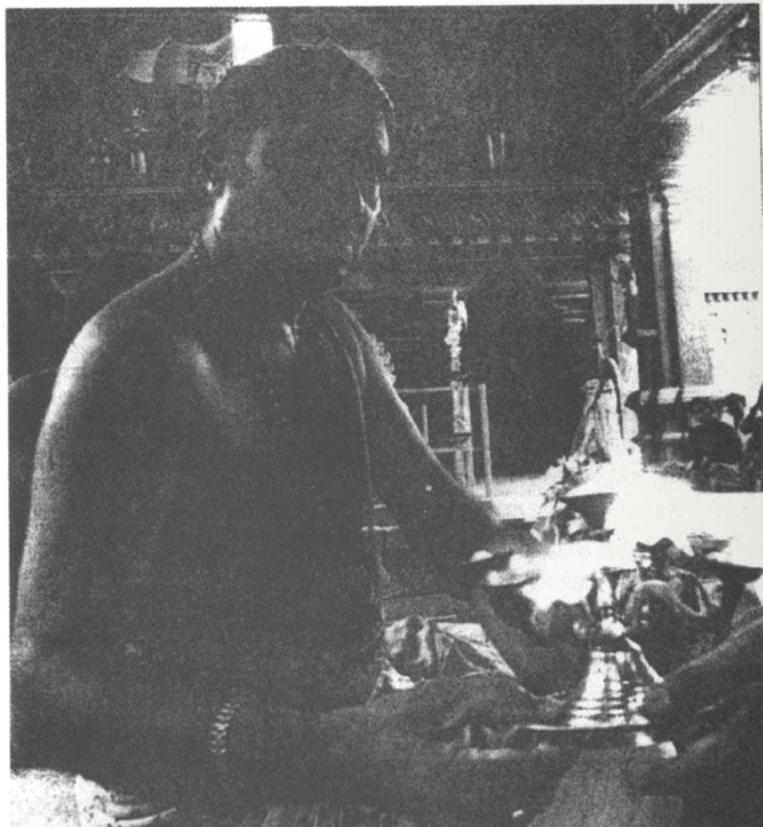


ගන්ජ - ඕව දේවාලයේ ගල් පිළිමයක්

වේෂළයින් පරාජය කිරීමට තොහැකි විය. දහවැනි සියවසේදී, වේෂළ රජුන් වූ රාජරාජ සහ රාමේන්දු වේෂළ ලක්දේව උතුරු ප්‍රදේශයෙහි බලය අල්ලා ගැනීමට සමත් වූහ. මෙය දෙමළ ජනය මෙරට දිගුයෙන් ඇතුළු විමට පටන්ගත් ප්‍රධාන සහයිස්පානයක් වූයේය. මෙසේ දුටිඩ බලය කුමයෙන් වර්ධනය විමට පටන්ගත් අතර පාලකයෝ ඔවුනට කියුවීමට හැකිවන පරිදී දෙමළ බසින්ද අහිලේකන රවනා කරන ලදහ. එහෙත් මෙම දුටිඩ කළහකාරයේ සිංහල-බෞද්ධයන් කුපිත කරවුම්න් බොද්ධ වෙහෙර විහාර රසක් විනාශ කළේය. දායෙෂප්‍රහිස්ස හා දෙවැනි කාශයාප වැනි සිංහල රජවරුන් බොද්ධ සිද්ධිස්ථාන විනාශ කිරීම, දුටිඩයිනට එරෙහිව පුද්ධ කිරීමට අරමුදල් සහය ගැනීම සඳහා කරන ලද එකක් වන බැවින් මිනිස්සු ඉව්‍යායා ආකුමණිකයින් මෙදු සැහැසි ව්‍යාචන්හි නිරතව සිටිනු දුටුවිටදී සිංහල බොද්ධයින් කේපයට පත් විමට පටන් ගත් අතර මෙය අනාගතයේදී මෙරට දෙමළ විරෝධ හැමිම උත්තේජනය විමට මග පැයුවේය. සොලිභ උතුරු ලංකාවේ මෙන්ම දකුණු ලංකාවේ සමහර පළුත්වල පාලකයන් බවට පත්වූහ. දක්ෂීණ ඉත්දියාව පාලනය කළ විකුම්පණ්ඩා සහ පරාකුම්පණ්ඩා යන පාණ්ඩියෙශ දෙදෙන සිංහලයන් සමග දිගුකළක් මූලිළුලේ සම්බන්ධතා පැවැත්වූහ. සිංහල-පාණ්ඩා දෙපිරසම සොලිභ් තම පොදු සතුරා ලෙසට සැලකුහ. මේ අතරතුර පළමුවැනි විජයබාජු රජුගේ සොහොයුරිය පාණ්ඩිය කුමරතු සමග විවාහ විම දෙරට අතර දේශපාලනික සබඳතාවයක් ඇතිකර ගැනීමට මෙන්ම පෙර පැවති සබඳතා අලුත් කර ගැනීමටද මග පැයුව ජේතුවික් විය.

තු. ව. එකාලෙඟ වැනි සියවසේදී පළමු වැනි විජයබාජු රජ සොල්. රට ආකුමණය කිරීමට තීරණය කළ අවස්ථාවහිදී වේලයික්කාර නමින් හැදින් වූ දුටිඩ වුටුප් ලැබූ හේවායේ කුරලි ගැසුහ. එහෙත් පළමු විජයබාජු රජුට මෙම හේවායින් පරාජය කොට පොලොන්නරුවාවේ බලයට පත්වීමට හැකිවිය. මෙසේ වුටුප් ලබා සේවය කළ වේලයික්කාර හමුදා ඒකකයට අනි පුරත්නිය දළදා වහනයේ සහිත දළදා මැදුර මෙන්ම හින්දු පුරුෂස්ථානත් ආරණ්ඩා කිරීමේ වගකීම පවතා දෙන ලදින් රජු ඔවුන් වියවාසය තැබේය හැකි පිරිසක් ලෙසට සැලකු බැවිනි. මෙම උතුම් රාජකාරිය ඔවුනට පැවරීම නිසා සිංහල රජුට සේවය කිරීම වේලයික්කාර හමුදාවට මානසික සතුවක් ගෙන දෙන කරුණක් වන්නටද ඇත. පළමු වැනි විජයබාජුගේ ඇවුමෙන් මෙපරිදෙන් වුටුප් ලැබූ දුටිඩ හේවායේද බලවත් විමට පටන් ගත්හ.

සොලිභ් විසින් කරන ලද කොල්ලකුම් සහ විනාශයන් ගැන



යාපනයේ - නල්ලුරහි කන්දයාම් කෝට්ටේලේ පුද ප්‍රජා

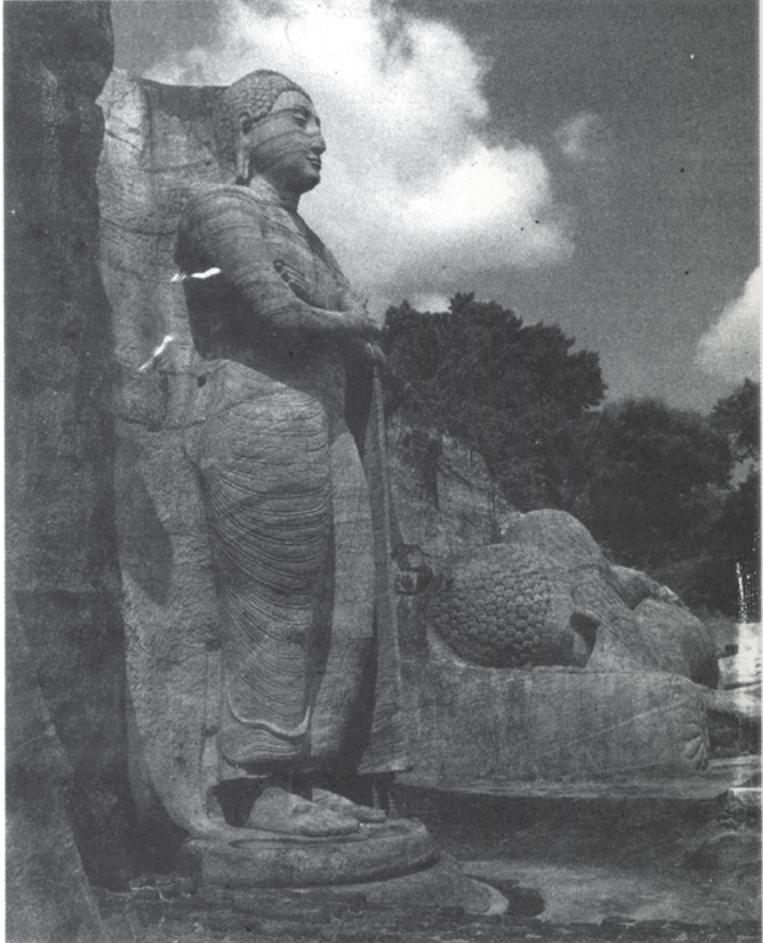
සවිස්තර ලෙස ත්‍රිලධ්‍යයේ කරුණු සඳහන් වී තිබේ. මුළු ලක්දීව පුරා පැවති තුන් තිකායටම අයත් ප්‍රජාත්‍යාගයේ එනෙක් ආරක්ෂිතව තිබුණු අතිශයින් වටිනා රන් පිළිම සොලිජු කොල්ල කෑ අතර දිවයිනේ විවිධ ප්‍රදේශවල පිහිටා තිබුණු ප්‍රජායේත්‍යාන කුරු ලෙස විනාය කොට දමා, ලේ උරා බොන යස්සයින් මෙන් රටේ පැවති ධිනයද විනාය කළහ.

මෙම අවස්ථාවෙහිදී ආකුමණික ද්‍රව්‍යයිනට එරහිව සිංහලයින් තුළ හටගෙන තිබූ අම්තාපයට හේතුන් මෙසේ විශ්‍රාහ කළ හැකිය. සත්‍ය වශයෙන්ම රට බලපෑ හේතුන් බොහෝ ගණනක් ඇතිත් ඒ අතුරින් ප්‍රධාන කිහිපයක් මෙයේය.

1. ආකුමණය
2. විදේශීය පාලනයක් ප්‍රතිෂ්ථාපනය කිරීම
3. මංකොල්ල කැම සහ
4. දකුණු ඉන්දියාවෙන් බොද්ධාගම මුලිනුප්‍රවා ප්‍රමා ආකාරයටම මෙහි පැවති බොද්ධ වෙළෙර විභාරද මුවන් විනාය කිරීම යන හේතුය.

කෙසේ වෙතත් බල තුළනය කිරීම සඳහා සිංහල රුපුන් විසින් දකුණු ඉන්දියානු පාලකයිනට එරහිව දේශපාලනික උපාය මාර්ගයක්ද ක්‍රියාත්මක කරන ලදී. සිහපුන සහ රට විදේශීය ආකුමණවලින් බෙරා ගැනීම පිණිස එකල දකුණු ඉන්දියාවේ බලයේ සිටි පාලකයින්ගේ පස්සය ගෙන කටයුතු කිරීම මින් එකකි. දෙවැනි උපත්‍රමය වූයේ මෙම රටවල් දෙක අතර සබඳතාවය තවදුරටත් වර්ධනය කිරීම පිණිස විවාහ සම්බන්ධතා ඇතිකර ගැනීමය. තුන්වැනි උපත්‍රමය වූයේ අභ්‍යන්තර සහ බාහිර සතුරන් මැඩලිමට දකුණු ඉන්දියාවෙන් හමුදාවක් හෝ වැටුප් ලබන හේවායින් පිරිසක් ගෙන්වා ගැනීම වැනි පුදමය ආධාර ලබාගැනීමය. දකුණු ඉන්දියානු වේළඳික්කාරයෝදා මේ පිරිසට ඇතුළත් වූහ.

පළමුවැනි විජයබාජු රුපුට දකුණු ඉන්දියාවේ කාලීං හා පාණ්ඩිව යන රාජ පරමිපරා දෙකටම දානි සබඳතා තිබුණි. ජගතිපාලගේ දියණිය වූ ලිලාවති නම් තම අගබිච්චගෙන් යසේදරා නැමති දියණියක් මේ රුපුට සිටියාය. මාතලේ රට හාරව සිටි තැනැත්තා වූ විරවමිම නැමති කුමරු සමග ඇය ආවාහ වූවාය. ඔහුගෙන් ඇයට ලිලාවති සහ පුගලා නමින් දුවරුන් දෙදෙනෙකු වූවාය. කාලීංගයෙන් ගෙන්වා ගනු ලැබේ

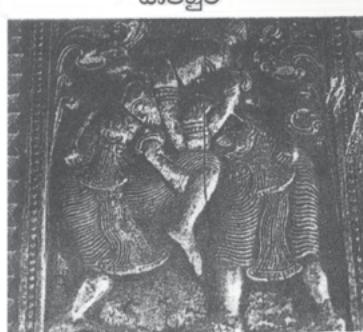
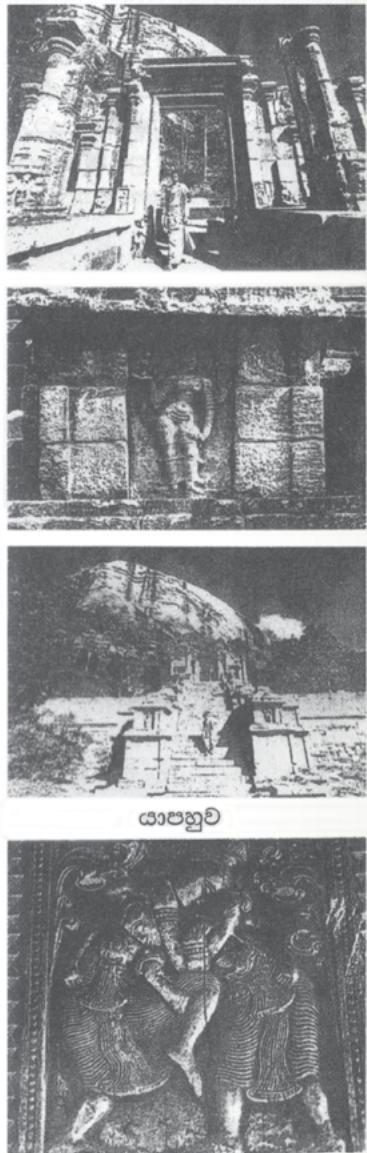


පොලෙන්නරුවේ ගල්බිජාරය හෙවත් උත්තරාරාමය

නිලෝක සූන්දරී නම් තම දෙවැනි බිසවට දාච සූහදා, සුමිතා, ලෝකනාථ, රත්නාවලී සහ රුපාවති යන නමින් දියණියන් පස් දෙනෙකු මෙන්ම විතුමබාභු නැමති පුතෙකුද මේ රුතුට සිටිලේය. පාණ්ඩිය කුමරෙකු සමග විවාහ වූ ටිහුගේ සොහොයුරිය වූත් මිත්තාට, මානාහරණ, කිරිසිරි-මෙස සහ ශ්‍රී විල්ලහ නමින් හැඳින් වූ පුතුන් තිදෙනෙකු වූ අතර මවුහු පිළිවෙළින් රත්නාවලී, ලෝකනාථා හා සුගලා යන කුමරියන් සමග විවාහ ව්‍යුහ.

රත්නාවලී විෂයබාභු රුතුගේ දියණිය වූ අතර ඇය මානාහරණ රුතුගේ හාරයාවද වූවාය. රත්නාවලී සහ මානාහරණ යන දෙදෙනාගේ පුනුයා වූයේ පොලෙන්නරුවෙහි සිංහල විරවරයා වූ මහාපරාකුමබාභු රුතුය. ටිහු පිය පාර්ශ්වයෙන් වනු විංයට අයත් පාණ්ඩිය රාජකීය පරපුර හා සම්බන්ධ වූවෙකි. පරාකුමබාභු මහරුතුට ලිලාවති නමැති පාණ්ඩිය රේනක් සිටි අතර ඇය තෙවරක්ම ලක් සිහපුනට පත් වූවාය. දෙවැනි පරාකුමබාභු හෙවත් දිඵිදෙණියේ පාණ්ඩිත පරාකුම බාභු (1236 - 1276) යනුවෙන් බොහෝ දෙනා දත්තා රුතු පාණ්ඩිය රජ පරපුරට අයත් වූවෙකු බව කාවිසිල්ලීණෙන් එත් “දත්තා පඩු ඉදිනු පරපුරෙන්” යනුවෙන් කියුවෙන විස්තරයෙන් පැහැදිලි වේ. ක්‍රි. ව. 1212 - 1215 දක්වා දිඵිදෙණියේ රජකළ පරාකුම පාණ්ඩිය රජතුමාන් එම පරපුරට අයත් වූවෙකි. මෙනයින් බලන කළ සිංහල රාජවංශයේ ආරම්භයේ සිට අවම වශයෙන් ක්‍රි. ව. දහතුන්වැනි සියවස දක්වාවත් පාණ්ඩියයෙන් සමග අඛණ්ඩ සබඳතා පවත්වාගෙන ගිය බව පැහැදිලි වේ. පරාකුමබාභුගේ ඇවැමෙන් කාලීය විංකික කුමරකු වූ තියෙන් මෙන්ම මාස ශ්‍රී ලංකාව ආකුමණය කොට රට තුළ අති විශාල විනායකය් ඇති කළේය. ආකුමණික මාස සනුව කේරුල සේවායින් සහිත 24,000 ක භූමියක් විය. මේ ආකුමණය නිසා බොද්ධ සිංහෘෂු ඉන්දියාවට පළා ගියහ. මෙපරිදේන් ශ්‍රී ලංකාව ආකුමණය කළ දකුණු ඉන්දියානු කාංඡර ආකුමණිකයේ සැම අවස්ථාවකදීම බොද්ධ විරෝධී වූ අතර විස්තර කළ නොහැකි තරම් මවුහු සිංහලයිනට මහත් විපත් ඇති කළේද ව්‍යුහ. මේ සැම ආකුමණයකින්ම සිදු වූයේ සිංහල-දෙමළ ගැටුමේ කුමික වර්ධනයකි.

ක්‍රි. ව. දහතුන්වැනි සියවසයේදී දකුණු ඉන්දියාවෙහි වෝල අධිරාජ්‍යයේ බිඳවැටීමෙන් අනතුරුව පාණ්ඩියෙළ නැවතන් බලයෙන් සහ කිරිතියෙන් නැගී සිටීමට පත්වන් ගත්ත. මුවත් ශ්‍රී ලංකාව තුළ නිතර පුද කළකේලාභල ඇති කළේය. සූන්දර පාණ්ඩියෙළ සමහර



ඇමුණු දේවාලයේ ලි කැටයම

ලිපිවල රළාම් ප්‍රදේශය ස්වත්තිය පාලනය යටතට ගෙන ඒම පිළිබඳව සඳහන් කරයි. මේ කාලපරිවිෂේදයෙහි දී පාණ්ඩියෝග් ශ්‍රී ලංකාව කිහිපවරක්ම ආක්‍රමණය කළේය. එක් වතාවක දී ආර්ය ව්‍යුවර්ති නමින් හැඳින් වූ සෙන්පතියෙකු යටතේ හමුදාවක්ද එවන ලදී. මේ කාලපරිවිෂේදයෙහි දී ශ්‍රී ලංකාව පාලනය කරමින් සිටි රුපු වූයේ තුන්වැනි පරාකුම්බාහුය. ඔහු පාණ්ඩිය රාජ්‍යානියට යාම යටත් වීමේ පැහැදිලි සලකුණකි. ශ්‍රී. ව. 14 වැනි සියවස වනවිට දී පාණ්ඩිය රාජ්‍යයේ බලය හිත වී හියේය. ශ්‍රී. ව. 1336 දී දකුණු ඉන්දියාව තුළ විශයනගර අධිරාජ්‍යයේ ආරම්භය සිදුවිය.

යාපන රාජ්‍යය පිහිටුවන ලද්දේ මෙම කාල පරිවිෂේදයෙහිදීය. ඉතිහාස ගුන්පරයක් ලෙසට උගෙනු විසින් නොපිළිගන්නා ලද යාල්පාන චෙවපවිමාලයෙහි තැමති ගුන්පයෙහි උතුරු පිහිටි යාපන ප්‍රදේශයේ ප්‍රබන්ධාත්මක ඉතිහාසය වාර්තා කොට තිබේ. ආර්ය ව්‍යුවර්තිගේ කාලයෙහිදී දකුණු ඉන්දියාවන් පැමිණි ප්‍රාදේශීක නායකයින් කිහිප දෙනෙකු විසින් යාපන ප්‍රදේශය ජනාධාරු කරන ලද බව එහි විස්තර කොට දක්වයි. සුපුසිද්ධ නළුරු සේවිලද මෙම කාලපරිවිෂේදයෙහිදී ගොඩනගන ලද්දකි. ශ්‍රී. ව. 1882දී සිදුකළ පාණ්ඩිය ආක්‍රමණය නිසා සිංහල රුපුන් දුර්වල වූ අතර එය ආර්ය ව්‍යුවර්තිනට උතුරු ප්‍රදේශයෙහි අධිකාරිත්වය ලබා ගැනීමටද මග පැයුවේය. පසු කලෙකදී සිංහල රජවරුන් විසින් ආපසු ගෙන එන ලද ශ්‍රී දත්ත බාංඡන් වහන්සේද මෙකල පාණ්ඩියන් විසින් තැවත් රැගෙන යන ලදී. දකුණේ සිටි සිංහල රුපුගෙන් ආර්ය ව්‍යුවර්තින් බඳ සහ කජ්පම ඉල්ලා සිටියේය. එහි ප්‍රතිඵලය වූයේ යාපනයේ ද්‍රවිඩින් සහ සිංහලයින් අතර තිතර තිතර තිතර ගැටුම් ඇති වීමය. ශ්‍රී. ව. පහළොය්වැනි සියවසේදී හාටුවැනි පරාකුම්බාහු රුපු තම පුත් තනතුරු වැඩුණු සපුමල් කුමාරයා වන්නි නායකවරුන් සමග යාපනයට ගැවීමෙන් එම ප්‍රදේශයෙහි තිබූ ද්‍රවිඩ රාජ්‍යානිය මූලිනුප්‍රටා දීමෙට සමත් වූ බව කියනු ලැබේ.

කෙසේ වෙතන් මෙම සන්දුර්හය තුළ කාර්තිගේපු ඉනුපාල මහතා 1965දී ලනුබින් විශ්වවිද්‍යාලයේ පෙරේග හා අප්‍රිකානු අධ්‍යාපන ආයතනය වෙත ඉදිරිපත් කරන ලද පැරණි ශ්‍රී ලංකාවේ ද්‍රවිඩ ජනාධාරු තැමති තම ආධාර්ය උපාධි තිබන්ධයෙහි පෙන්වාදී ඇති ආකාරයට ශ්‍රී. දු. සමයෙහිදී හෝ ස්ථිෂ්ත වර්ෂාරම්භක සමයෙහිදී හෝ දිවයින් ද්‍රවිඩ ජනපද පැවති බව කිමට ශ්‍රී ලංකා විශයන් කිහිද අනුබලයක් හෝ සාධකයක් නොලැබෙන බව විශේෂ අවධානයට ලක්වීය යුතු කරුණකි. ඔහු තවදුරටත් පෙන්වාදී ඇති පරිදි ශ්‍රී. ව. දෙවැනි සියවසින්



ඉපුරුම්මියේ කැටයමක් - අග්‍රහී හා පර්ශ්චන් සංකේතවක් කෙරෙන
මිනිසා සහ අශ්‍රවා

අනුරුධ, ශ්‍රී. ව. නත්වැනි සියවස දක්වා වූ අති දිරිස කාලපරිවර්ત්තයකට පසුව පමණක් දිවයිනේ දුවිඩ ජනාචාස තිබුණේ යැයි අනුමාන කළහැකි නොරුදු හමුවන බව පෙනේ. ශ්‍රී. ව. දහවැනි සියවසෙන් පසුව පමණක් සිංහල සහ දුවිඩ අහිලේඛනවල මෙත්ම ඉතා සුළු වශයෙන් පාලි වංශකථාවලද ශ්‍රී ලංකාවේ එවකට පැවති දුවිඩ ජනාචාස ගැන ස්ථීර සාක්ෂි ඇතුළත් වී ඇති බව පෙනේ. මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ ශ්‍රී. ව. දහවැනි සියවසට පෙර දිවයිනේ පුජ්ල ලෙස පැතිරි ගිය දුවිඩ ජනාචාස නොක්වුණු බවය. ඉංග්‍රීස් මහතා පෙන්වාදී ඇති පරිදි මේ ජනාචාස කිසිදු ආකාරයකින් හෝ පුජ්ල ලෙස පැතිරි ගිය ඒවා නොවන නමුත් පසුකළේ උතුරු හා තැගෙනිරිර පුදේශ දුවිඩ බස කරා කරන ජනයගෙන් පිරි කළපයක් බවට පරිවර්තනය වීම සඳහා මේවායින් ඉමහත් බලපූමක් ඇති කොට තිබේ.

පාණ්ඩි, කාලිංග හෝ රේජ්පත් ප්‍රහාරයක් ඇති නමුත් කිසිකළේ සෞඛ්‍යය නොවා ආර්යවනුවරිනි ශ්‍රී. ව. පහලෙනාස්වැනි සියවසේදී හයවැනි පරානුමබාභු රුජ විසින් සිංහල රාජධානිය නැවත අල්ලා ගන්නා තුරු ලකැදීව උතුරු පුදේශය තාවකාලික ලෙස වික කළකට පාලනය කිරීමට සමත් විය. මේ හේතුව නිසා සිංහල - දෙමළ දෙපිරිය අතර පැවති සබඳතාවය මදක් පළදු වූ තැමුදු උතුරු පුදේශයෙහි සිටි දුවිඩයේ සිංහල රුජ යටතේ ජේවන් වූහි. මින් අනුරුධ ශ්‍රී. ව. දහතුන් වැනි සියවසේදී තුන්වැනි වියයාභු රුජ රෙහුර ගොස සිටි හිසුන් වහන්දෙලා සියලු දෙනාම ආපසු කැඳවාහි. මෙපරිදීදෙන්ම දැඩදෙනීයෙහි සිටි පරානුමබාභු රුජ සෞඛ්‍ය හිසුවක් මායාසාම් නමින් හදුන්වන ලද දිවයිනේ නායක හිසු පදිවෙයිද පිහිටුවන ලදහ.

සීමිත සම්පත් සහිත ශ්‍රී ලංකාව වැනි කුඩා රටක සිටි පාලකයින් සමකාලීන ඉන්දියානු රුජන් සමග කිසිදු ආකාරයකින් හෝ සමකළ නොහැකිය. එසේ වුවත් ඉන්දියාව දුර්වල වූ අවස්ථාවන්හිදී සිංහල රජවරුනාට තම හමුදාවන් දකුණු ඉන්දියානු පුදේශවලට මෙහෙයුමට හැකිවිණි. මෙපරිදීදෙන් ශ්‍රී. ව. නවවැනි සියවසේදී දෙවැනි සේන, ගොලෙනාස්වැනි සියවසේදී පළමුවැනි පරානුමබාභු සහ තීජ්ංක මල්ල යන රජවරුන් දකුණු ඉන්දියාව ආක්‍රමණය කළ බවට සාක්ෂි හමුවේ. ඉතිහාසයෙනු පෙන්වාදී ඇති පරිදි “ආරම්භය කුමන පාර්ශ්වයකින් සිදු වුවත් මෙයි ආක්‍රමණ බලය පිළිබඳ ඒවා මිය කිසිදු ආකාරයකින් හෝ ආවාර ධර්ම අනුව සිදු වූ ඒවා නොවේ.” ශ්‍රී ලංකික එතිහාසික වාර්තාවන්හි ඉතිරි වී ඇත්තේ ඔවුන් විසින් ඇති කරන ලද, විශේෂයෙන්ම මුදු සමයට හා බොඳුද ආයතනවලට සිදු කරන ලද

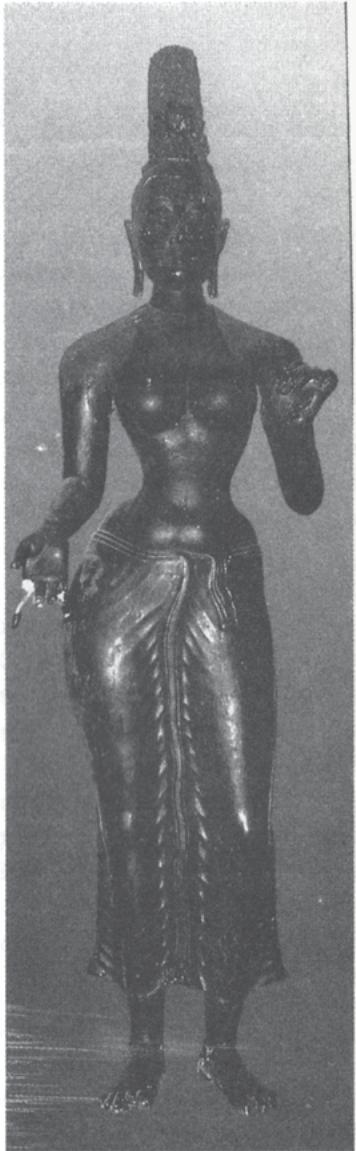


පොලොන්නරුවේ වේලෙයික්කාර සේල්ලිපිය

විනායයන්හි කරාන්තරය පමණි. මේ අන්දමින් දුව්චියන් සිංහලයන්ගේ සහ මුළුන්ගේ ආගමහි සතුරන් ලෙසට සැලකිය හැකි පසුබිමක් මෙකල සකස් වී තිබුණි.

සිංහල රාජවිංගයේ අවසාන කාලපරිවිශේදය දකුණු ඉන්දියාව හා සම්බන්ධ සිද්ධීන්ගෙන් පිරි පවතී. ශ්‍රී. ව. 1593දී අවසාන සිංහල රාජධානිය මහනුවර පිහිටුවන ලදී සිංහලයන්ට පෘතුහිසින්ගෙන් මෙන්ම ලන්දේසින්ගෙන්ද ආරණ්‍ය විමට සිදු විණි. මුළු සෑම අවස්ථාවකදීම පුද්ධාධාර සඳහා දකුණු ඉන්දියාව දෙසට හැරුණෙහ. ගන්නොරුවෙහිදී සිදු වූ මහා සටනට "වඩුග" නමින් හැඳින් වූ දකුණු ඉන්දියානු සෞල්දාපුවන්ගෙන් සමන්විත විශාල හමුදාවක් සහභාගි විය. දකුණු ඉන්දියානු හා ශ්‍රී ලංකික රාජකීය පුවුල් අතර පහසුවෙන් විවාහ සබඳතා ඇතිවිය. මෙපරද්දෙන් දෙවැනි රාජසිංහ රුජ දකුණු ඉන්දියාවේ මධුරාපුරයෙහි නායක්කරු රජ කුමරියක් විවාහ කරගත්තේය. මුළුන්ගේ පුතුයා වූ විමලධරුපුරය රුජදී, මධුරාපුරයේ කුමාරිකාවක් විවාහ කරගත්තේය. ඔහුගේ පුතුයා වූත්‍ර නරෝජුසිංහ සිංහල රාජවිංගයෙහි අවසාන තැනැත්තා වූවේය. එහෙත් ඔහු ප්‍රවා සිංහල රාජවිංගයට අයත් වූයේ පියපාරය්වයෙන් පමණක් වූ අතර එනුමාද මධුරාපුරයෙහි කුමාරිවක් සමග විවාහ වූ තැනැත්තෙකි. නරෝජුසිංහ රුජගෙන් පසුව, ශ්‍රී. ව. 1815දී සිංහල රාජධානිය මිත්‍යානුයින් අතට පත්වන තුරුම නායක්කරු විංකියෙන් මෙරට පාලනය කරන ලද බව පෙනේ. මුළුන්ගේ පාලන සමයෙහිදී නායක්කරුවරු දහස් ගණනක් ශ්‍රී ලංකාව තුළ පදිංචි වූහ. කෙශියු බිස කරා කළ ඔවුනු එකල විඩුයෙන් ලෙස හදුන්වන ලදා. මහනුවර කදුකර පෙදෙසෙහි වෙසමින්, පාලකයින් මෙන්ම සාමාන්‍ය ජනයාද මෙකල එකසේ දකුණු ඉන්දියානු සමාජ වාරිතා අනුගමනය කළ අතර එවායින් සමරුක් අදද මෙම පුදේශය තුළදී දක්නට ලැබේ. මෙයින් පෙන්වනු ලබන්නේ ශ්‍රී. ව. දාහත්වැනි හා දහංවැනි සියවස්වලදී සිංහලයන් දුව්චියන්ගේ සංස්කෘතිකාරු හොඳින් උකහා ගත් ආකාරයයි. මෙය අද කළ නොහැක්කේ මන්ද?

දැනට ගෙෂ වී ඇති එළිභාසික සහ පුරාවිද්‍යාත්මක මූලාශ්‍රවලින් හෙළිවන කරුණුවලට අනුව, ශ්‍රී. ව. දහනුවැනි සියවසේ රජරට රාජධානියෙහි අවසානය සිදුවීමට පෙර උතුරේ හෝ තැගෙනහිර පුදේශවල පිහිටි දුව්චි තිත්තිමක් ගැන තර්ක කළ නොහැකිය. ව්‍යුහ ගණනාවක් මූල්‍යලේලේ කෙරිගෙන යන පුද්ධීයක් සහිත මේ පුදේශයෙහි ඉතිහාසය නැවත උවීමට හෝ ඊට අලුක් අර්ථකරන දීමට හෝ උත්සාහ දුරන අධ්‍යයන ශිෂ්‍යයෙහින් තොර දෙමළ ඉතිහාසයයින් සහ ජනපිළි



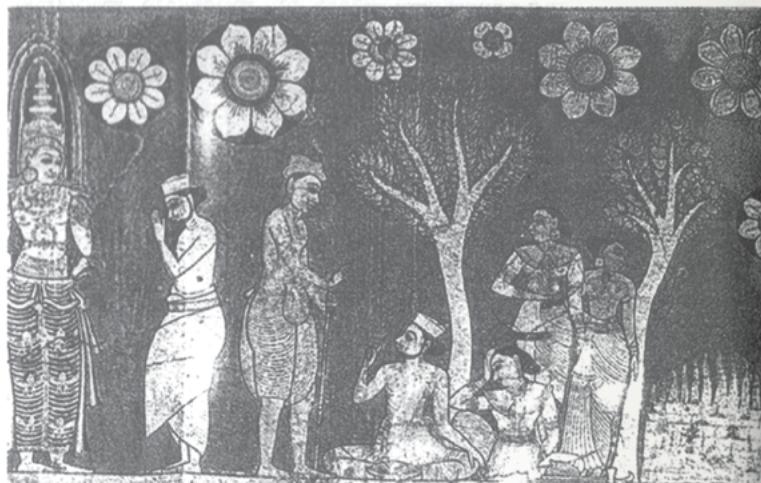
ආනුරුද කොටුකාගාරයේ ඇති තාරා දෙවුරුව 9 වැනි සියවස

උකලුනි සිංහයේද කොටුයේද මෙස් රේවත් ව්‍යාහ ගැන අධික ලෙස වර්ණනය කිරීමට පුරුදු වී ඇති බව පෙනේ. ඔවුන් අතර සි. රාසනායගම්, සි. එන්. නවරත්නම්, යාණප්‍රගාසර පියතුමා සහ තවත් ස්වල්ප දෙනෙක්ද වෙති. අප ගාස්ත්‍රිය අධ්‍යයනයන්හිදී අගතියෙන් තොරව, වැරදි ආකළුප්වලින්ද තිද්‍යු ස්වල්ප ඇත්ත ඇති සැටියෙන්ම ඉදිරිපත් කළ පුතුය. කි. ව. දහතුන්වැනි සියවසට පෙර උතුරු සහ නැගෙනහිර පුදේශවල පැවති රුනියා ද්‍රවිඩ ජනාචාස කුඩා භූම්භාගවලට සිමා ව්‍යුණු අතර මේවා කුමයෙන් විවිධ තැන්වලට පැනිරගාස්, මූලික වශයෙන් තොටුපළ අවට පුදේශවලට මධ්‍යගත විය. දිවයිනේ උතුරු හා නැගෙනහිර පුදේශ සත්‍ය වශයෙන්ම සිංහල බොද්ධයින් සතුව පැවතියේය. උතුරු සහ නැගෙනහිර පුදේශ සත්‍ය වශයෙන්ම සිංහල නාමයන් හඳුනාගත හැකි අතර කාලයක් මූලිලදේ එවා දෙමල වවන ලෙසට පරිවර්තනය වූ ආකාරයද වටතා ගත හැකිය. දිවයිනේ වංස කරා, සාහිත්‍ය සහ අහිලේන මිට සාක්ෂි දරන්. කොකාවිල නම් සිංහල ගම ද්‍රවිඩ කොකුවිල් බවට පත්වේ. මෙපරිදේදෙන් උඩුවිල උඩුවිල් ලෙසටත්, මධ්‍යවිල උඩුවිල් ලෙසටත්, පොල්වත්ත පොල්වත්ත තෙයිල ලෙසටත්, කුදුරුගොඩ ක්න්ටරෝර්දෙයි ලෙසටත්, පන ඇල පන්නලෙයි ලෙසටත්, නාග කේර්විල නකර කේර්විල් ලෙසටත්, තෙලුපොල තෙලුප්පලෙයි ලෙසටත්, මල්ලගම මල්ලක්කම් ලෙසටත්, නාගධිවින නයිනතිවූ ලෙසටත්, කරදිවින කාරයිනතිවූ ලෙසටත්, වැළිගම වලිකාමම් ලෙසටත් ද්‍රවිඩ නාම බවට පත් වුහ. මෙම වෙනස් කිරීම ඕනෑ කමින්ම සිදු කරන ලද එවා බව අපි නොකියමු. එය වාග් විද්‍යාත්මකව සිදුවන ස්වභාවික සංසිද්ධියකි.

උතුරු හා උතුරු මැද පළාත්වල පසුගිය ගතව්‍යන්හි සිදුවූ මේ පරිවර්තනය අපට අද දැකිය හැකිය. සිංහල ගම් ලෙසට හඳුනාගනු ලැබූ පුදේශයන්හි ද්‍රවිඩ අනන්‍යතාවය සහිත නාමයන් මේ වන විට හාවිතයට ගෙන තිබේ. මෙම පුදේශවල ද්‍රවිඩයින් පදිංචිවි සිවීම හේතුකාට ගෙන මෙය සිදුවි තිබේ. ශ්‍රී ලංකාවේ උතුරු මැද පළාතෙහිදී මදුරන්කුලම, බසවක්කුලම, පෙරයපුලියන්කුලම යනාදී වශයෙන් "කුලම්" හෝ "කුලම" යන පදයෙන් කෙළවර වන ග්‍රාම නාම වියාල සංඛ්‍යාවක් දක්නට ලැබෙන අතර මේවා වැට්‍ය සහිත ගම්බිම් බවත්, එක්තරා අවධියකදී බුදුතර ද්‍රවිඩ ජනතාවක් මේ පුදේශයන්හි විශ්‍ය බවට සාධකත් වෙති. වැට්‍ය යන සිංහල පදයෙහි ද්‍රවිඩ වශයනය කුලම් යන්නයි. මේ නිසා, කළාවැට්, මුදුමුන්තැව, දෙමට්ටුව, මහව, පුරුෂ වැට්, මහදිවුල් වැට් යනාදී වශයෙන් කියුවෙන ග්‍රාමනාම රෙසක් අප සතුව තිබේ. මේ



පොලොන්නරුවේ දිව දේවාලය



මහනුවර පුරුදෙසේ බිතු සිතුවම

නමිවලින් හැයවත්නේ ඒවා සිංහල ප්‍රාමයන් වූ බවයි. සිංහල සහ දුටිඩි නාමයන් එකිනෙකට මුසුවී ඇති ස්ථානවලින් එක්තරා අවස්ථාවක එම පුදේශයන්හි මිශ්‍රිත ජන කොටසක් වාසය කළ බව තහවුරු වේ. සමහර පුදේශවලදී සිංහල නාමය මුළුමතින්ම පාහේ අනුරුදහන් වී ගොයිනි. කුරුනැදී වාසි හෝ කුරුදු වැව වැනි ස්ථාන නාමයක් මේ සඳහා තිදිසුන් ලෙසට දක්වීය හැකිය. ඒ වෙනුවට තන්තිමුරුප්පකුලම් වැනි නාමයන් අපට හමුවේ. සිංහල නාමයන් වූ තින්තවැලැකඩි මහකවිච්ඡලකේ බවටත්, නාගේදීපය යාල්පානම් බවටත්, පියගුදීව පුන්ගුවුතිව බවටත් පත්වීණි. මෙහිදීදෙන් පැරණි සිංහල ප්‍රාම නාමයක් වූ කරදීව යන්න පසුකලෙකදී කියිවිස් බවට පත්විය. මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ ආරම්භයනිදී මෙවා සිංහල ජනය විසු ගම්බිම් ලෙසට තිබූ නමුත් පසු කලෙක ඉතිහාසයේ එක්තරා අවධියකදී දුටිඩි ජනය විසින් තම වාසභූම් කොටගෙන ඇති බවය. ස්ම්. ව. හත්වැනි සියවසේදී පැරණි ගම්තලාව ලෙසට හැඳින්වූ පුදේශය විරෝධාසු රුපුගේ අනුග්‍රහය යටතේ බ්‍රාහ්මණයන්ගේ වාසස්ථානයක් වූ බැවින්. එකාලාස්වැනි සියවසෙහිදී පමණ "විරයරු වනුරුවේදී මංගලම්" බවට පත්විය. ගත විෂ්යකට පමණ පසුව නිශ්චිකමල්ල රුපුගේ කාලයෙහිදී මෙම ග්‍රාමය බ්‍රාහ්මණපුර යැයි අලුතින් නම කොට තිබේ. මුදින් සිංහලයින් විසු ගම්තලාව පසුකලෙකදී දුටිඩි බහුතරයක් විසින් වාසස්ථානය කර ගන්නා ලදුව අද මෙහිදීන් කන්තලේ බවට පත්වී තිබේ. තුළන ජනපදකරණයෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස අද මෙම පුදේශය නැවතන් සිංහල ජනවාසයක් සහිත ස්ථානයක් බවට පත්වී ඇති. සිංහලයින් සහ දුටිඩියින් මිශ්‍ර වූයේ කෙබඳ ආකාරයකටද යන්න හා ඔවුන් තරගකාරී ස්වරුපයකින් එම පුදේර තමන් සතු කර ගැනීමට උත්සාහගෙන ඇති ආකාරයද මේ තිදිසුප්පලින් හොඳින් පැහැදිලි වේ. එපමණක් බොට්, මේ පුදේශවල සිටි සිංහල - දෙමල දෙපිරිස මුසුවී එක් රාතියක් බවට පත් වූ ආකාරයන් දෙමල සහ සිංහල මිශ්‍රිත හාඡාවක් ඔවුන් කරා කළ ආකාරයන් මෛවියින් අපට හොඳින් පෙන්වා දෙයි. මේ අනුව බලන විට ප්‍රාදේශීය හාඡා ව්‍යවහාර සම්ප්‍රදාය අධ්‍යාත්මක කරන සිංහලයෙකුට උතුරු මැද පළාතේ සමහර ස්ථානයන්හි කරා කරනු ලබන සිංහලය ඉතා රසවත් වන්නේ එයින් වාර්ශික සමාජානුයෝගනයක්ද හොඳින් පෙන්වන බැවිනි.

වැඩි බලයක් සහිත දුටිඩි ජනගහනයන් සමඟ තවදුරටත් වෙනස්වීම් ඇති විණි. එහෙත් මෙටර සිදු වූයේ වෙතනාන්විත ක්‍රියාවලියකි. අද වන විට බොහෝ පැරණි බොද්ධ සිද්ධිස්ථාන හින්දු දුර්ජස්ථාන බවට පරිවර්තනය වී තිබේ. වාර්ශිකාන්ත්මක වෙනස්වීම්

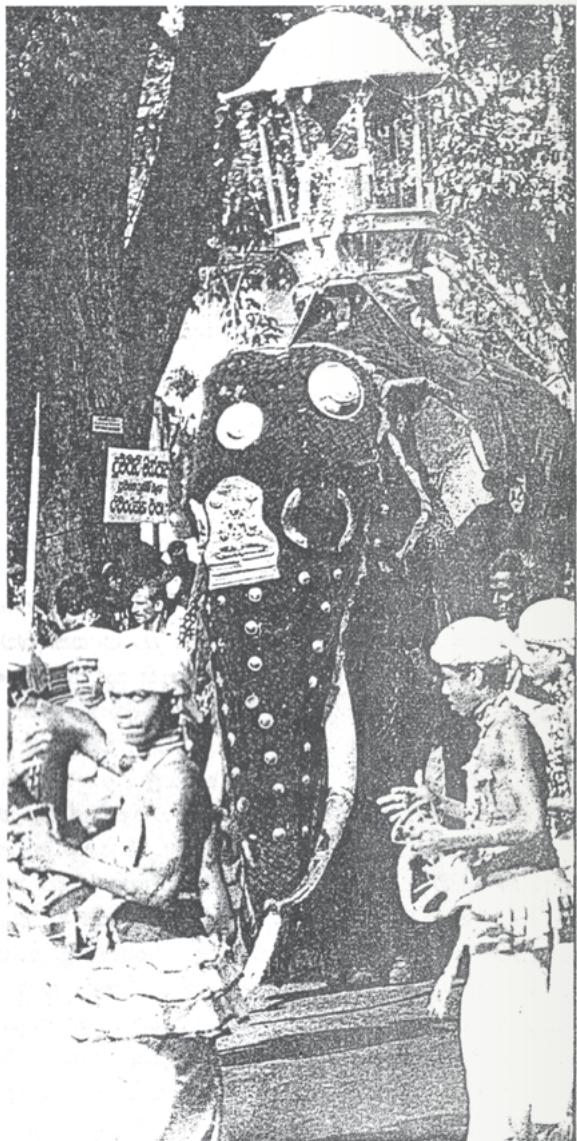


දුවේ වාස්තු විද්‍යා යොදු විසින් සැලපුම් කරන ලද
මහනුවර ලංකාතිලක විහාරය - 14 වැනි සියවස



මහනුවර - ගංගාරාමයේ බිජු සිනුවමක් - 18 වැනි සියවස

මෙන්ම පුරුෂනීය ස්ථානයන්හි සිදුවූ වෙනස්වීමද ස්වභාවික සංයිද්ධියක් බව ප්‍රකාශ කිරීමට සිදුවීම අවාසනාවන්ත කරුණකි. ශ්‍රී. ව. දෙවැනි සියවසේ සිටි විසඟ රජුගේ කාලයෙහිදී නිකුත් කරන ලද සුප්‍රකට වල්ලිපුරම් රන් පත්‍ර සඳහන් වී ඇති බොද්ධ විහාරය වෙනුවට අද එහි දක්නට ඇත්තේ විෂ්ණු දේවාලයකි. මුලයේ පැරණි බොද්ධ විහාරයක් වෙනුවට තවත් විෂ්ණු දේවාලයක් දක්නට ලැබේ. ශ්‍රී. ව. දහනුවැනි සියවසේදී බොද්ධ විහාරයක් පැවති ස්ථානයක් වූණු නිලාවරහි අද සිටි දේවාලයක් පැන තැයි තිබේ. කන්තරෝදය එකල බොද්ධ ස්තූප සහිත බොහෝ වැළැගත් සිද්ධිස්ථානයක් වූ නමුත් අද වන විට එය මුළුමනින්ම විනාශ කොට තිබේ. වර්තමාන යාපන පුදේශයයෙහි ඔවුන්ගෙන් පිරුණු ජනගහනයක් දක්නට ලැබේ. එහෙත් අලුත් ඉතිහාසයක් ගොඩනෑවීම උදෙසා එම පුදේශවල පිහිටි එතිහාසික හා ආගමික සිද්ධිස්ථාන විනාශ කර දුම්මට දෙමළ ජනයාට සාධාරණ හේතු නොමැත. ඉනුපාල මහතා විසින් පෙන්වාදී ඇති පරිදි ත්‍රිකූණාමලයේ කොළේස්වරම් දේවාලයේ නටබුන් අතර තිබූ සොයාගත් සංස්කෘත සේල්ලිපියෙහි වේඩගංග නැමති පුද්ගලයෙකු ගැන සඳහන් වේ. මේ අභිලේඛනය ගෙයලුමය උදෙසා කොට තිබේ. ත්‍රිකූණාමලයේ පැරණි නාමය වූ ගෝක්ක්ෂා යන්න එහි සඳහන්වී ඇති අතර ගෝක්ක්ෂාවර යන්න එයින් සකස්ව ආ පදයක් බව පෙනේ. එම කරනාටරයා විසින්ම හේලිදරව් කොට ඇති තවත් කරුණක් නම් කි. ව. දහනුන් වැනි සියවසින් පසුව ලනුරු පුදේශය දුවේ කරණයකට ලක්කොට ඇති බවයි. ඔහු පෙන්වා දී ඇති පරිදි වන්නි දිස්ත්‍රික්කවල ශ්‍රී. ව. දහනුන් වැනි සියවසට අයන් දුවේ ගෙලිය අනුව තිමකරන ලද ශිව දේවාල සොයාගෙන ඇත්තේ ස්වල්පයකි. ඒ අනුරුන් තිරුක්කොට්ට්, කපුරුල්ල, ගලන්තිරක්කම් මෙන්ම උරත්තිරපුරමිහි සහ කුරුත්තනුරහි දක්නට ලැබෙන ශිව දේවාලවල නටබුන්ද සැලකිය යුතු ඒවා වෙති. මෙවායින් සහ ලෙසම පෙන්වාදෙනු ලබන්නේ ශ්‍රී. ව. දහනුන්වැනි සියවස වන විට එම පුදේශවල දුවේ ජනාචා පිහිටා තිබූ බවය. එහෙත් වෙනත් ගෙලියකට අයන් පුරාවිද්‍යාත්මක නැත්වාවයේ ආක්‍රමණිකයින් විසින් කරන ලද විනාශයනට සාක්ෂි දරන අතර අලුත් පදිංචිකරුවන් විසින් බොද්ධ සිද්ධිස්ථාන ගෙවාගමික දේවාල බවට පරිවර්තනය කිරීම ගැන සිංහල මූලාශ්‍යයන්හි සඳහන් වී තිබෙන ප්‍රකාශනයන්ද හොඳින් ස්ථිර කරයි. වන්නි පුදේශයෙහි පැවතිර ඇති බොහෝ බොද්ධ සිද්ධිස්ථානවල හා මෙවිමවල නටබුන් මේ පුදේශයන්හි එක්තරා අවධියකදී පැවති සිංහල - බොද්ධ ජනාචායන්හි මතකය අවධිකර දෙයි. කොට්ඨාසි, මලිකෙයි, මිමන්තායි, කනකරායන්කුලම්,



මහනුවර ඇසල පෙරහැර

රිරසෙන්තිරමිකුලම්, සින්නපුවරඩින්කුලම් සහ මඩකන්ද වැනි බොද්ධ ප්‍රතිමා ගෑහයන් පැවති ස්ථාන කිහිපයක් ගැනැද ඉංග්‍රීසාල මහතා සඳහන් කොට ඇති අතර ඒවා වැඩි වශයෙන් ගණ දෙවියන් වෙනුවෙන් කැපකළ යෙව කොට්ඨේ බවට අද පරිවර්තනය කොට තිබෙන සැටි විස්තර කොට තිබේ. බොද්ධ විභාරයන්හි තිබුණු බුද්ධ ප්‍රතිමා සහ සිංහල අහිගේන සහිත ගල්පුවරු හින්දු දේව ප්‍රතිමා සැකකිම සඳහා පාව්චිවියට ගෙන තිබේ. කළකට පෙර පුරාවිද්‍යා කොමසාරිස්වරයාට සිටි එවි. ආම්. සිරිසේම මහතා 80 දශකයේ මූල්‍යාගයෙහිදී සන්සේරි කොමිසම ඉදිරියේ දෙන ලද සාක්ෂිවලින් වහ් ගණනාවක් මූල්‍යාලේහි දුව්චිසින් සහ මවුන්ගේ දේශපාලන පසු විසින් රටෙහි පැවති සිංහල - බොද්ධ ඉතිහාසය විනාශ කිරීමේ අරමුණින් ශ්‍රී ලංකාවේ උතුරු සහ නැගෙනහිර පෙදෙස්වල තිබූ බොද්ධ නටබුන් විනාශ කිරීමට දරන ලද උත්සාහය තව යුරටත් අනාවරණය කර තිබේ.

ත්‍රි. ව. දහවැනි සියවස දක්වා ශ්‍රී ලංකාවේ සිටි පදිංචිකරුවන්ගෙන් විගාල සංඛ්‍යාවක් මලබාරුවුන් හෙවත් වේරයන් සූ අතර මවුන් සංඛ්‍යාවෙන් දුව්චිසිනට වඩා ඉතා විගාල විය. ත්‍රි. ව. දහතුන්වැනි සියවසින් පසුව යාපනය දුව්චි සංමුළණීකිනිගේ මධ්‍යස්ථානය බවට පත් වූයේය. කේරලයන් සපයාගත් හමුදාවක්ද සහිතව ලක්දිවට පැමිණ, එවකට සිංහල රුපුගේ පාලනය යටතේ පැවති සම්පූර්ණ රජරට රාජධානියම විනාශ කළ ආර්යවකුවර්ති පවා දිව්පිනට පැමිණියේ මේ කාලයෙහිදිය.

සිංහල - දෙමල අනෙක්නා සැකය, වැරදි වැටහිම සහ ගැටුම ආරම්භ වූයේ දුව්චි ආනුමණ නිසා මෙන්ම මවුන් බොද්ධ සිද්ධස්ථාන විනාශ කිරීමද යන හේතුන්වල ප්‍රතිඵල වශයෙනි. බොද්ධාගමට ඉතා විගාල සේවයක් ඉටුකළ මහනුවර රාජධානියෙහි සිටි කිරීම් ශ්‍රී රාජසිංහ රුපු පවා බොද්ධ රාජ පර්මිපරාවකට අයත් තොවූ නිසා හිජ්‍යාන්ගේ අනුග්‍රහය ලබාගැනීමට මුදලි අසමත් විය. බොද්ධාගමට මෙළස උදව් උපකාර කිරීම දේශපාලනික අහිපාය පදනම්කාට ගෙන කරන ලද එකක් ලෙස බොද්ධ හිජ්‍යාන්ගේ සැකයට භාරනය වූ හෙයින් එවකට මල්වතු මහා විභාරයේ වැඩි විසු වැවිලිට අසරණ සරණ සරණයිකර සංසරාජ තෙරුන් වහන්සේ සහ එකල එහි මහානායක පදනිය ඉසිලු තිබ්බාවුවාවේ නායක හිමියන් එකට එකතුව රුක්කාමා සිහසුනෙන් පහතිරීමටද උත්සාහ දුරුහා.

විනාශයින් විසින් වැවිලි කරමාන්තය හා සම්බන්ධ රැකියාවල



කතරගම - කාවියේ නැටුම්

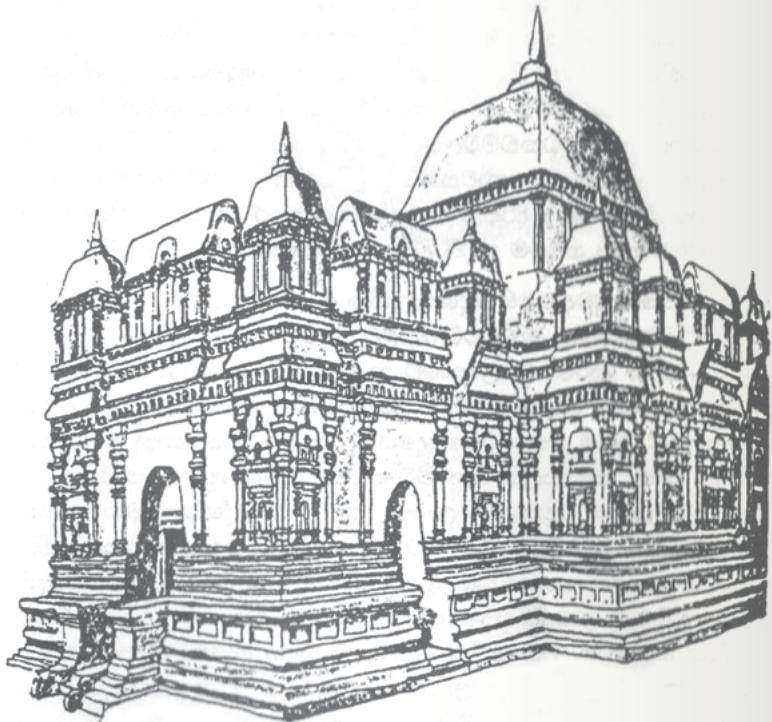


උචිරට වෙස් නැටුම්

යෙද්වීමට දකුණු ඉන්දියානු දුවිඩ කමිකරුවන් වියාල වගයෙන් මෙහි ගෙන එන ලදී. ඉංග්‍රීසිපු වැවිලි කරමාන්තය සඳහා එවිකට විශුකරයේ ජීවන් වූ බහුතර සිංහල ගොවී ජනයා සතුව පැවති ඉඩකඩීම වනදී ගෙවීමකින් පවා තොරව අත්පත් කර ගන්නා ලදහ. එම ඉඩකඩීම්වලට ගිමිකම් කිමේ අයිතිය උචිරට සිංහල ගොවී ජනයාට අහිමිකාට, අද වන විට ඒවා වතු වගාවෙහි තියුලී සිරින දුවිඩ කමිකරුවන් අතර පමණක් තැවත බෙදා දෙමින් පවතී. අද පවතින මෙම ජනයා ජනවාරික ගැටුම මධින් දිවයින් විනැම පළාතක විසිමට බහුතර සිංහල ජනයාට ඇති අයිතිය පවා අහිමි කර ඇත. දුවිඩයේ උතුරෙහි මෙන්ම කදුකර පුදේශවල ඇති ඉඩකඩීම්වලද අයිතිවාසිකම් කියති. ශ්‍රී ලංකික තුමියෙන් තුනෙන් දෙකාටසකටම දුවිඩයින් මෙපරිදේන් පැහැදිලි ලෙස අයිතිවාසිකම් ඉදිරිපත් කරන විට බහුතර ජනයා වූ සිංහලයේ ජීවන් වීමට පවා ගම්බීම් නැති දිලිඹු ජනතාවක් බවට පත්වී සිටිති.

කොසේ වුවද මෙහි දේශපාලනික අංශය යැන වෙන කොනොකුට කරා කිරීමට ඉඩකඩා තේමාවට අදාළව පමණක් කරුණු ඇදිරිපත් කිරීමට මම අපේෂ්ඨ කරමි. ශ්‍රී ලංකාවේ කළා ශිල්පයන්හි සහ සාහිත්‍යයේ වර්තනය සඳහා දකුණු ඉන්දියානුවේ තම දායකත්වය ලබා දුන්හ. ඉතිහාසයේ මූල්‍ය කාලපරිවිශේදයෙහි දී උතුරු ඉන්දියානු බලපැමක් තිබුණු තමුන් පසුකාලය වන විට දකුණු ඉන්දියානු බලපැම ප්‍රධාන තැනක් ගත් බව දක්නට ලැබේ. කාලීං දේශය සමග පැවති සබඳතාවයන් වැඩි දියුණු වන විට මෙම අවධින් දෙක අතර සංකුලික අවධියක් ද හඳුනාගත හැකිය. ඉහත සඳහන් කළ පරිදි ස්ථි. ව. හත්වැනි සියවසේ සිට ශ්‍රී ලංකාව දකුණු ඉන්දියාව සමග ඉතා සම්පූර්ණ සබඳතාවයක් ඇතිකර ගත්තේය. එහි ප්‍රතිරූපයක් ලෙස ඉතා ගක්තිමක් සංස්කෘතික සංස්ටහනයක් මෙකළ ශ්‍රී ලංකාවෙහි ඇති විණි. අනුරාධපුරය සහ පොලොන්තරුව යන තටුන් නගර තුළ පල්ලව සහ වේළ ගෙහ තිරුමාණ ශිල්පයේ, ප්‍රතිමා කළාවෙහි සහ වුනු කළාවෙහි බලපැම හොඳින් හඳුනාගත හැකිය. ස්ථි. ව. දාහතරවැනි සියවස තුළදී ඉදිකළ මහනුවර පිහිටි ලංකාතිලකය, ගඩලාදෙණිය සහ නාට දේවාලය වැනි සිද්ධිජ්‍යාන සකස් කොට ඇත්තේද විෂයනගර ගෙහනිර්මාණ ශිල්පයට අනුවය.

සිංහල සාහිත්‍ය මූලාශ්‍රවල සඳහන් වන තොරතුරුවලට අනුව ස්ථි. ව. පහලෙස්වැනි සියවසේ සිටම බොද්ධ අධ්‍යාපනික මධ්‍යස්ථාන වූ පිරිවෙන්වල සිංහල, පාලි සහ සංස්කෘත හාජාවන් සමග දුවිඩ බසද උගන්වා ඇති බව පෙනේ. ජීර සංදේශයෙහි තොටගමුවේ විෂයභා පිරිවෙන් වර්ණයෙයි සඳහන් වන පරිදි එහි සංස්කෘත, මාගධ, සිංහල,



ආකෘතිමය විශයෙන් දුටිඩ වූවන් බොද්ධ මූෂණවරක් ඇතිව
පොලොත්තාරුවේ ගොඩනගන ලද පුළාරාමය

දෙමළ යන හාසා මෙන්ම කාචා, නාටක වැනි වෙනත් විෂයයන්ද ඉගැන්වූ අපුරු "පවසන් සම්බන්ධ එස් දෙමළ කිවි තැලු" යන පදා පායයෙන් පැහැදිලි වේ. එහෙත් යටත් විෂ්ත අධ්‍යාපන ක්‍රමයන් සමග අපගේ සාම්ප්‍රදායික හරයන් ඉතා ඉක්මනීන් අනුරුදහන් වී බෙදුණු ජාතියක් සහ රටක් ඇති විමව මග පැදුණේය.

කේට්ටේ පුගයේ දී සංදේශ, පුගයේන් කාචායය, උපදේශ සහ හටන් කාචාව වැනි පදා සම්ප්‍රදායයන් ජනපිය සිංහල සාහිත්‍ය සම්ප්‍රදාය බවට පත් වූ අතර මේවායින් දකුණු ඉන්දියානු බලපෑම හොඳින් පිළිසිඛු වේ. සිංහල නාචා කළාව, නර්තන සම්ප්‍රදාය මෙන්ම හේර්වාදන කළාවද දකුණු ඉන්දියානු සම්ප්‍රදායයන්හි බලපෑමට හසුවිය. එපමණක් නොව සමහර සමාජ වාරිතු වාරිතු පවා දකුණු ඉන්දියානු බලපෑම්වලට ගායුරු වූ බව පෙනේ. මෙපරිද්දෙන් ශ්‍රී ලංකාව සහ දකුණු ඉන්දියාව අතර පැවති සඛදාතාවය සැම විමව පුහද ආකාරයේ එකක් වූයේය.

ත්‍රි. ව. දහඅටවැනි සියවසේදී පවා දකුණු ඉන්දියාවෙන් මෙරටට කළා ශිල්පීන් ගෙන්වා ගැනීමෙහි ක්‍රමයක් හාවිතයෙහි පැවතුනි. කළා කටයුතුවලට සම්බන්ධීත නවන්දන්නා කුලයට අයන් ජනයා අර්ථ වශයෙන් ස්වදේශීය කාර්මික ශිල්පීන්ගෙන් සහ අනෙක් පිරිස කොට්ටේ බද්ද හා පට්ටුන්තර වැනි රුපගේ ආයතනවල වැඩකටයුතු කිරීම පිළිස දකුණු ඉන්දියාවෙන් ගෙන්වාගත්, පසුකමලක රුපගේ ප්‍රසාදය දිනා ඉඩකඩීම් ප්‍රධාන ලැබ මෙහි පදිංචි වූ දුටිඩ කාර්මික ශිල්පීන්ගෙන්ද යන දෙකාටයින්ම සමන්විත වූ පිරිසක් බව ආනන්ද ක්‍රමාරස්ථාම් මහතා සඳහන් කර තිබේ.

මහාචාර්ය එදිරිවිර සරච්චන්දු මහතා සිංහල සංගීතය ගැන විවරණයක් කරමින් සඳහන් කොට ඇත්තේ අවම වශයෙන් දේශීය සංගීතය සහ නැගුම් කළාව අතින් බලන විට ඒවා රට වඩා දියුණු දකුණු ඉන්දියානු කළායිල්ප සමග හොඳින් ගැරී, වුදු දහමේ මෙන්ම උගැන්ගේ අනුග්‍රහයද ලබා, සමහර තැනකදී විටින් විට වූවත් සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයකට සංවර්ධනය වී ඇති බව විශ්වාස කිරීමට තරම් හේතු සාක්ෂි පවතින බවය.

කතරගම, ශ්‍රී පාදය, මුණ්නේස්වරම් සහ මහනුවර වැනි ස්ථානවල පිහිටි පුජ්‍යස්ථාන සිංහල හා දෙමළ ජනයාගේ පොදු ආගමික හැඳිම මෙන්ම හක්තියද අද පවා හොඳින් මුරිනිමත් කොට දක්වයි. මේ අතින් සලකන විට මහනුවර ඇසුල පෙරහැර විශේෂවයක් දරන්නේ සිංහල හා දෙමළ වාර්ගික කණ්ඩායම් දෙකෙහිම එළිභාසික සහ ආගමික



නිවෘක පිළිමයෙහි බිජුසිතුවම් - 12 වැනි සියවස

සමඟය හොඳින් විද්‍යා දක්වන වැදගත් ආගමික හා ජාතික උත්සවයක් වන බැවිනි.

බොඳු විභාරාරාමයන්හිදී සිංහලයෝ හින්දු දෙවිදේවතාවන් වැද පිදුක. දකුණු ඉන්දියානු දෙවිදේවතාවන් වූ අයෝහායක සහ පත්තිනි ඇදෙහිම ලක්දීව ඇත එපිට ගම්මානවලදී පවා සිදුවිණි. මේ දෙවි දේවතාවුන් ලක්දීව උතුරුමැද පළාතෙහිදී විශේෂයෙන්ම වන්දනාමානයට පාතු වූ අතර එම විශ්වාස පදනම් කරගත් පුද පුජා වත් පිළිවෙත් රාජියක්ද එම පළාතෙහි වර්ධනය වී තිබේ. කුම් කරමාන්තය තම ඊවනෝපාය ගොටුගත් ජනතාවක් වෙශෙන එම පුද්ගලයෙහි මිනිපුන්ගේ දෙනික ජීවිතය සාර්ථක කරගැනීම පිණිස ඉවහල් වූ මෙයි දෙවි දේවතාවුන් කෙරෙහි තම ජීවිතය හා සාර්ථකතාව රඳවා තැබීම මෙම විශ්වාසයේ ප්‍රබලතාවය සාධකයකි. එසේම සිංහල දෙමළ ජනතාවගේ පොදු ආගමික විස්වාසයක් මහින් ඔවුන්ගේ ජීවිත එකිනෙකට බැඳීමක්ද මේ තුළින් ප්‍රකාශ වේ.

දකුණු ඉන්දියානු බලපැමිවලට ලක්වීමේ ස්වභාවයක පවත්නා ශ්‍රී ලංකාවේ බුගෝලීය පිහිටිම කෙනෙකුට තොසලකා හරිය තොහැකිය. ඉන්දියාව බලවත් මෙන්ම විශාල වූ රටක්ද වන බැවින් ශ්‍රී ලංකාවට එහි කළාපිය අධිපත්‍යයෙන් මිදිය තොහැකිය. දකුණු ඉන්දියාවේ සිට අවුරුදු දහස් ගණනාක් මූල්‍යලේඛ වරින් වර ශ්‍රී ලංකාවට සංක්‍මණය වූ දුටිඩ ජනතාව ලංකාවේ වෙශෙන බහුතර සිංහල ජනයා සමග සම්මුළුණය වෙමින්, ඔවුන්ගේ සංස්කෘතිකාර්යයන්ද බෙදාහදා ගනීමින් පමණක් තොට සමස්ත ශ්‍රී ලංකාවම තම එකම මිටරට ලෙසට සලකමින් ඊවන්වීමට උත්සාහගත යුතුය. මේ ජාතින් දෙක උදෙසා එක් නිවහනක් පමණක් මිස නිවහන් දෙකක් තම කිසිවිටෙකත් තොතිබිය යුතුය.

කෙසේ වුවද කෙනෙකු බලාපොරාත්තු වන පරිදී උතුරෙහි සිරින දුටිඩයන් මිට සමාන ආකාරයක්න් බහුතාතිය වූ සිංහලයින් සමග මිශ්‍ර වී ඇති බවක් හෝ ඔවුන් බහුතර ප්‍රතාව පිළිගන්නා බවක් හෝ තොපෙන්. මොවුන්ගේ අධිෂ්ථානය වී ඇත්තේ දිවයිනේ උතුරු සහ නැගෙනහිර පුද්ගලවල වෙනම ස්වාධීන රාජධානියක් පිහිටුවා ගැනීමය. දුටිඩ ජනගහනයෙන් අර්ධයක්ම සිංහලයින් අතර ජීවත්වන තමුන්, දෙමළ ජනයා බහුතරයක් සිරින පුද්ග තම නිජබීම යැයි ප්‍රකාශ කරමින් ඔවුනු තන් පුද්ගලවල පදිංචි අවාසනාවන්න සිංහලයන් අනෙකුත් පුද්ගලවල පලවා හරිනි. "කිසි කෙනෙකුට කිසිවක් අධිනි නැත්" යන්න පරම සත්‍ය වන අතර වරක් බුදුන් වහන්සේ ද ව්‍යාල පරිදී "කෙනෙකුට



නුවරඑළියේ තේ වගාව



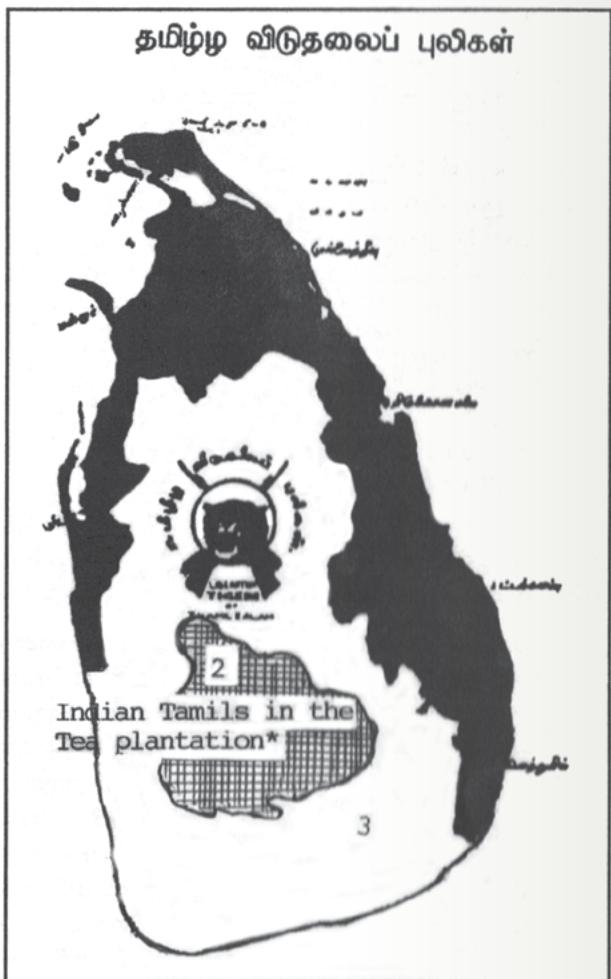
යාපනයේ හින්දී ස්වාමිවරයෙක්

තමාටවත් හිමිකම් කිවනොහැකිය."

ලොව අන් රටවලදී මෙන් සාමයෙන් හා සහල්වනයෙන් යුතුව විසිය හැකි වන්නේ සූළු ජාතින් බහුතර ජනයාගේ සංස්කෘතික පරයන් පිළිගැනීමෙන් සහ එට ගරුසරු දැක්වීමෙන් පමණි. ශ්‍රී ලංකාව තුළ වෙනම තම්ල්නාඩුවක් පිහිටුවා ගැනීමට උත්සාහ දුරිමෙන් රටතුළ බෙදුම්වාදය තහවුරු වන බව ශ්‍රී ලාංකික දුටිඩින් දනගත යුතුය. සිංහලයින් මෙන්ම ශ්‍රී ලාංකික දුටිඩියන් අත්‍යවශ්‍යයෙන්ම කළපුතු දේ වන්නේ එකිනෙකාගේ හාජාව සහ සංස්කෘතිය ජාතික උරුමයන් ලෙසට පිළිගෙන, තමන්ගේ අනන්‍යතාවය ද ආරක්ෂාකර ගනිමින් සාමයෙන් ජීවන් වීමය. බහුතර ජනයා වූ සිංහලයින් ද දුටිඩි ජනයාගේ හාජාව හා සංස්කෘතියට ගරුකළපුතු අතර ඕනෑම පිහිටුවා පිහිටුවා ඇත්තාවාර්ථික අනන්‍යතාවය ද පිළිගත යුතුය. සාම්දානයෙන් දෙපක්ෂයටම එකගත්වයකට පත්විය හැකිවත්නේ දේශපාලනික සාකච්ඡා පැවැත්වීමෙන් මිස, යුද්ධමය ක්‍රියාමාර්ග ගැනීමෙන් නොවේ. දෙපක්ෂයටම මේ කරුණ අවබෝධ කොට ගතපුතුය. එබැවින් වර්තමාන සංදර්භය තුළ දුටිඩි හාජාව ක්‍රාකරන පුද්ගලයින් වෙශෙන ප්‍රදේශ සඳහා එක්තරා ආකාරයක දේශපාලනික අධිකාරියක් ලබාදීම අත්‍යවශ්‍යයෙන්ම කළපුතු දෙයකි.

ප්‍රධාන ජාතින් දෙකට එකිනෙකා සමග සහල්වනයෙන් විසිමේ හැකියාව ලබාගත හැකිවත්නේ සංස්කෘතික එකගත්වය, අනෙක්නා වශයෙන් ඒවා උකහා ගැනීම, සමාජානුකළනය සහ සම්ජානුයෝගනය වැනි මාරුගවදිනි. මෙම අවසන් ඉලක්කය ලබාගැනීම සඳහා සූළු ජාතිකයින් වන දුටිඩියන් විසින් මූල් පියවර තැබිය යුතුය. බහුතර ජනයාගේ සංස්කෘතිය පිළිගැනීමෙන් සාමයෙන් විසිමේ කුමය තහවුරු කරගත හැකිය. මේ සඳහා විශේෂ උත්සාහයක් දුරිමට අවශ්‍ය නොවන නමුත් එක් වහලක් යට එකම පවුලක් මෙන් සාමුහිකව ජීවත්වීමට හේ එක්ව වාසය කිරීමට දුඩී අධිශ්‍යානයක් තිබීම අවශ්‍යය. මේ කරුණ සඳහා කෙනෙකුට සම්මා දිවියි, සම්මා සංකප්ප, සම්මා ආලේව හා සම්මා වායාම වැනි ආරය අෂ්ධායික මාරුගය තුළ දක්නා උතුම් ප්‍රතිපත්ති හා ක්‍රියාමාර්ග අනුගමනය කිරීම අත්‍යවශ්‍යය. මේ අරමුණ සාක්ෂාත් කරගැනීමට නම දේශපාලනික නීවරණයන්ගෙන් මිදිය යුතුය. අහිංසක ජනයාගේ ප්‍රය්‍ය ඔවුනටම විසඳා ගැනීමට ඉඩතබා දේශපාලනයැයින්ද එයින් අත්මේදීම වැදගත්ය.

වෙන්වූතු ශ්‍රී ලංකාවක් පිළිබඳ අරමුණින් සිංහලයින් හා දුටිඩියන් අතර ඇති මේ දේශපාලනික ගැටුමෙන් දුටිඩියන් ජයග්‍රහණය කළහාන්

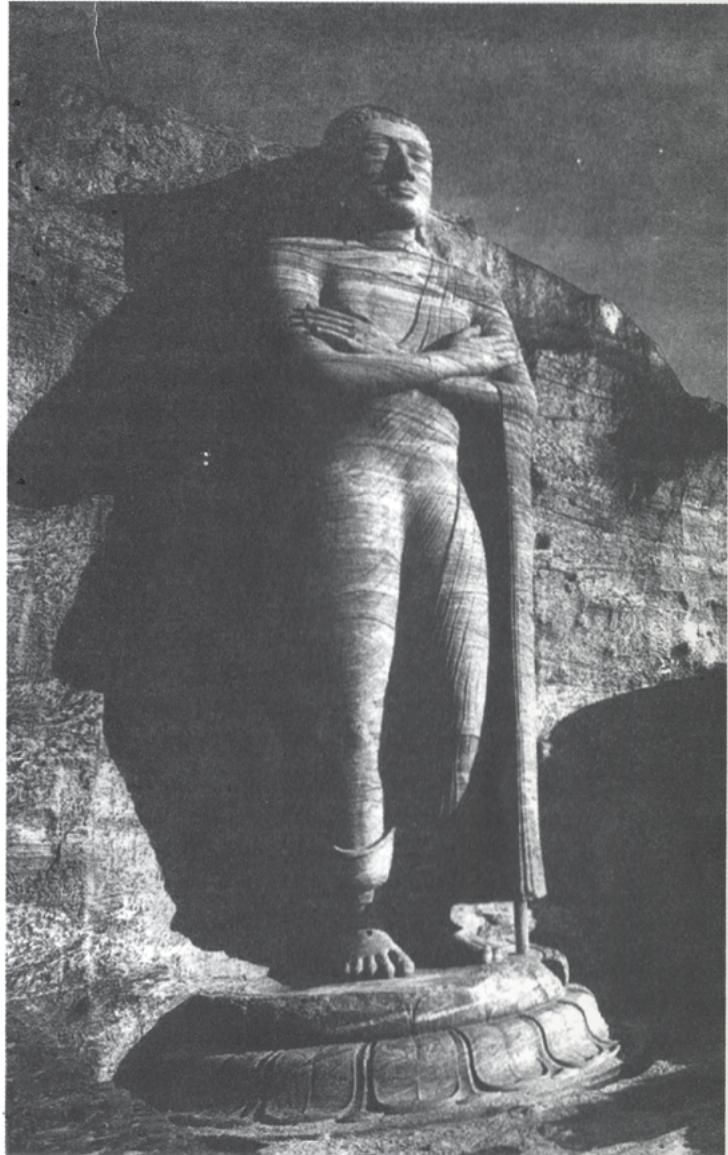


දෙමළ කොට්ඨාගේ රූපම නීர ඩීම සංකල්පය

* ரவக்யா விசின் அடුலாவ் கரன லே

- 1. த්‍රී லංකික எද்மல்
- ▨ 2. ஓந்தீயானு எද்மல்
- 3. செய்திகர சෙනை

වෙනම ශ්‍රී ලංකාවක් සහ රූපම රාජ්‍යයක් එකම හුමියෙහි අනිවිම අනිවාර්යයෙන්ම සිදුවේ. මුස්ලිම ජනතාව වෙනුවෙන් පෙනී සිටින සමහර ජාතිවාදී ප්‍රාග මධින් මුස්ලිම ජනතාවගේ නීර හුමියක් සඳහා දැන් දැන් කෙරෙන උද්‍යෝගයන් අති හායානකය. ශ්‍රී ලංකාව තුළ සිංහලයින්, ද්‍රවිඩයින් සහ මුස්ලිම්වරුන් යන තුන් කොටසම වාසය කරන නමුත් වෙන්වන රූපම ද්‍රවිඩයින් පමණක් ජ්‍යෙத් වෙනු ඇත. කෙසේ වෙතත් සිංහලයින් මෙන්ම ද්‍රවිඩයින්ද එකිනෙකාගෙන් වෙන්වූ වාර්ගික කණ්ඩායම දෙකක් ලෙසට විසිමට තරම් යෝගේ නොවන බව අවබාරණය කළපුණු කරුණකි. අපගේ උඩිහාසික වාර්තාවලින් පිළිසිවූ වන ආකාරයට අද ශ්‍රී ලංකාවේ වෙසෙන සිංහලයින් මෙන්ම ද්‍රවිඩයින්ද තමන් උපතින්ම පිරිසිදු සිංහල හෝ පිරිසිදු ද්‍රවිඩ යනුවෙන් හඳුන්වා ගැනීමට තරම් සුදුස්සේ නොවති. සිංහල හා දෙමළ යන මේ පද හාවිත කරන්නේ අපට අනනුතාවක් අවශ්‍ය බැවිති. උතුරුමැද, නැගෙනහිර සහ මධ්‍යම කුදාකරය වැනි පළාත්වල බහුතර පුදේශයන්හි සිංහලයින් වූ කළී වැදි ජනයාගේ සහ ද්‍රවිඩයින්ගේ මිශ්‍රණයකි. අනෙක් අනින් බලනවිට ද්‍රවිඩයින් දුකුණු ඉන්දියානු සොලී, පාණ්ඩිය, පල්ලව සහ වෙරිසින්ගේ ලෙසින් සම්මුළණය වී හැඳුණු වැඩිණු ජාතියකි. අනිතයේදී මවුන් සිංහලයින් සමග මිහුවුණු අතර මැතකදී මුස්ලිම් හා බරුගර ජනයා සමඟ මිහුවී ඇත. අපගේම ඉන්හාසයට අනුව ශ්‍රී ලංකාවහි සිටින ද්‍රවිඩයින්ගේන් බහුතරයක් සැබෑ සොලී ද්‍රවිඩයින් නොව, පාණ්ඩියන්ගේන් සහ කේරලයින්ගේන් සමහවය ලැබූ පිරිසින් වාර්තාවේ සිංහල අනනුතාවයට උරුමකම කියන අතර ඉතා පැහැදිලි දුකුණු ඉන්දියානු ප්‍රහවයක් සහිත සමහර සිංහල කුලවලට අයන් පිරිස්ද සිංහල - බෙංද්ධ අධිකිවාසිකම් වෙනුවෙන් පෙනී සිටිති. වර්තමානයෙහි වෙසෙන රැනියා ද්‍රවිඩයින්ගේන් බොහෝ දෙනෙකු මුදින්ම මෙටව ඇතැත් වූයේ දුකුණු ඉන්දියාව සහ ශ්‍රී ලංකාව අතර පැවති පුද්ධිවලට සහයා ගැවීමට සහ සිංහල රුුන් වෙනුවෙන් වුවුප් ලැබූ හේවායින් ලෙස සේවය කිරීමට පැමිණ පුද්ගලයින් ලෙසිනි. අනෙක් අනින් සිංහලයන් ගැන සඳහන් කරන්නේ නම් විශේෂයෙන්ම දිවියින් වුහුදු බඩ පුදේශවල වාසය කරන සමහර වැදගත් කුලවලට අයන් ජනයාගෙන් විභාල සංඛ්‍යාවක් දුකුණු ඉන්දියානු සමහවයක් සහිත පුද්ගලයින් බවද පෙනේ. එබැවින් ශ්‍රී ලංකාවේ වාර්ගිකත්වය ගැන කරා කිරීම විවාදයට තුළුදෙන කරුණක් මෙන්ම සංවේදිකිලි මාන්‍යකාවක්ද වන්නේය. සිංහලයින්ට සහ ද්‍රවිඩයින්ට තම උඩිහාසික අනනුතාවය ආරක්ෂා කර ගනිමින් එකට



බුද්ධ ප්‍රතිමාව - පොලොන්නරුව 12 වන ගත වර්ෂය

එකතුව ජ්‍යෙෂ්ඨ විමට ඇති මාරුගයෙහි පදනම ලෙස අපට පෙනෙන්නේ සමගියෙන් විසිම පමණි. මවිසින් මිට පෙර අවධාරණය කළ පරිදි සංස්කෘතිය සහ ආගමට මෙම එක්සත්හාවය සඳහා පදනම සැපයිය යැකිය. “ලදාරවරිකාන්තු ව්‍යුහයේ තුවම්බකම්” යනුවෙන් මහාභාරතය සඳහන් කොට තිබෙන පරිදි උදාර පුද්ගලයෙකුට මුළු ලොටම එකම පවුලකි.

මනුෂ්‍ය ප්‍රජාව අතර ඇති පත්තිය, කුලය සහ සමානත්වය යන කරුණු ගැන බුදුන් වහන්සේ වදාලේ කුමක්ද යන්න ප්‍රතිපත්ති ගරුක බෝද්ධයෙන් වශයෙන් අප නිතර සිහිපත් කළ යුතුය. මේරිම නිකායෙහිදී “වත්තාරේ වත්ත සමසමා” යනුවෙන් බුදුන් වහන්සේ දේශනා කොට තිබිමෙන් පැහැදිලි වත්තෙන් වතුරුවර්ණිකයේ හෙවත් සතර කුලයේ පුද්ගලයින් එකිනෙකා හා සමාන බවය. උත් වහන්සේ වාර්ගිකත්වයට එරෙහිව දේශනා කළ සේක. වාසේටය සුනුයෙහිදී උත් වහන්සේ දේශනාකොට ඇත්තේ ජීව් විද්‍යාත්මක පදනම්ක බලන විට එකිනෙකින් වෙනස් වර්ග රැසක් දැකිය යැකි උද්ධිද හා සත්ව ලෝකයෙහි මෙන් නොව මනුෂ්‍ය වර්ගයා වූ කළේ එකම වර්ගයකට අයන් ජ්‍යෙෂ්ඨ කොටසක් වන බවය.

වාර්ගික අනත්තාවක් පදනම කොටගෙන ශ්‍රී ලංකාව කිසිවෙකන් එකිනෙකින් වෙනස් වූ පුදේශ ලෙසට නොබේදිය යුතුය. මේ රට එක්සත් මෙන්ම ඒකිය රාජ්‍යයක් ලෙසද පැවතිය යුතුය. එපමණක් නොව වගකිවයුතු රජයක් විසින් කිසි දිනෙක බහුතරයේ හෝ පුරුෂ ජාතින්ගේ හෝ අධිතිවාසිකම් පාචා නොදිය යුතුය. එසේ කළොතාන් මතු බිහිවන පරම්පරා ගණනාවකම සාපය ඔවුනට උරුම වේ. විෂත්‍යාන ගැටුම හා සම්බන්ධව අපට ඇත්තේ එකම විසඳුමයි. එනම් අදාළ සියලුම දේශපාලන පක්ෂ විසින් පටු දේශපාලනික, සමාජ හා ජනවාරික හේදයන් අත්හැර දාමා මේ කරුණු දෙස පිරිසිදු මානුෂීක දාෂ්ඨී දේශ්‍යායකින් යුතුව බලා පොදු සහ සාධාරණ වූ විසඳුමකට එළඹිමයි. මේ ප්‍රශ්නය ජනවාරික ගැටුවක් නොවන අතර එය දේශපාලනික බලය හා සම්බන්ධ වූවයි. දැනට මෙහි පුද්ධය යැයි සඳහන් වන්නේ සත්‍ය වශයෙන්ම රජය සහ දෙමළ සන්නද්ධ කොටසක් අතර පමණක් සිදුවන ගැටුමයි.

ශ්‍රී ලංකාවේ ඇතිවි තිබෙන මෙම ප්‍රශ්නය විසදීම සඳහා තුන්වැනි බලවේගයක මැදිහත්වීම කිසිදු ආකාරයක වර්ධක් ලෙස මම නොදැක්මී. මේ අවස්ථාවහිදී මේ ගැටුවෙහි අවසානයක් දැකිමට ඇතිවි තිබෙන

අහිපාය ඉකා වැදගත් වේ. බුදුන් වහන්සේගේ කාලයෙහිදී කෝලිය සහ ගාක්ෂ වංශිකයින් දෙපිරිස අතර දේශ සිමාවෙහි පිහිටි නදියක රාලය බෙදා ගැනීම පිළිබඳව අරගලයක් පැන තැගුණි. ඔවුනු පුද්ධයක් ආරම්භ කිරීමට ඉකා ආසන්නව සිරියන. මේ අවස්ථාවෙහි දී බුදුන් වහන්සේ මැදිහත්වී එකිනෙකාට වෙටර නොකාට වාසය කිරීමට දෙපිරිසටම තදින් අවවාද දුන් සේක. මෙය, මෙබදු අවස්ථාවකට මැදිහත්වීමක අවශ්‍යතාවය සහ වැදගත්කම පෙන්වා දීමට බුද්ධ වරිතයෙන් අපට ගනහැකි මහය ආදර්ශයකි. ශ්‍රී ලංකාවෙහි සිටින සිංහලයෝද දුටිඩියෝද යන අදාළ දෙපාර්ශ්වයම මෙය ආදර්ශයක් ලෙස ගතිත්වා.

අවසන් වශයෙන්, නැවත නැවතන් අවධාරණය කළපුතු ප්‍රධාන කරුණු වන්නේ මේ ජනවාරික කණ්ඩායම් දෙක අතර ඇතිවී ඇති පිළිබූල් සහ තිරිපික පුද්ධය වහාම නතර කළ පුතු බවයි. බුදුන් වහන්සේ වර්ණ වදාළ පරිභි, ධම්මපදම් සහන්ව ඇති “ජයම වේරම ප්‍රසවති - දුක්ඛම් සේකි පරාජනේ - උපසන්නේ” පුතුම සේකි - හිත්වා ජය පරාජයම්” යනුවෙන් කියුවෙන ආකාරයට ජයගත් තැනැත්තේ සනුරන් ඇතිකර ගත්තෙකි. පරාජය වුවේ දුකින් වෙශයි. ජය පරාජය දෙකම අත්හැර දැමුවේ සනුරින් සහ යාමයෙන් ජ්‍යෙන් වෙති යන උතුම ධම් පායිය මෙහිදී සිහිපත් කිරීම වටි.

ශ්‍රී ලංකාවේ ජ්‍යෙන්වන සිංහල සහ දුටිඩි වන අප දෙකාටසටම “සුසුඩම වක ජ්‍යෙන්සු අවෙරි නො” යනුවෙන් සයදහන් වී ඇති ආකාරයට වෙටරයෙන් හා කුළුයෙන් පිරි පුද්ගලයින් අතර කුළුයෙන් තොරව සනුරින් ජ්‍යෙන්වීමට ඉකා ඉක්මනින් හැකිවේවායුමි ප්‍රාර්ථනය කරමි.

ආණ්ඩු ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

- Ananda Coomaraswamy, *Medieval Sinhalese Art*, Colombo, 1956
 Anuradha Seneviratna, *Ancient Anuradhapura*, Colombo, 1994
 Anuradha Seneviratna, *Polonnaruva*, Colombo, 1998
 Anuradha Seneviratna, *Traditional Dance of Sri Lanka*, Colombo, 1983
 C. Godakumbure, *Sinhalese Literature*, Colombo, 1955
 C. S. Navaratnam, *Tamils and Ceylon*, Jaffna, 1958
Culavamsa (ed.), W. Geiger, PTS., London, 1980
 D. Devakunjari, *Madurai*, Madras, 1979
Dhampiya Atuva Gatapadaya (ed.), D. E. Hettiaratchi, Colombo, 1974
 Ediriweera Sarachchandra, *Sinhalese Folk Play*, Colombo, 1963
 F. Fawcett, *Nayars of Malabar*, Madras, 1915
 Fr. Robert Caldwell, *Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages*, London, 1856
 G. A. Grierson, *Linguistic Survey of India*, Vol. IV, Calcutta, 1906
 G. P. Malalasekara, *Pali Literature of Ceylon*, Colombo, 1928
Gunaratne Panabokke, History of the Buddhist Sangha in India and Sri Lanka, 1993
 H. P. Chattopadhyaya, *Ethnic Unrest in Modern Sri Lanka*, New Delhi, 1994
 K. A. Nilakanta Sastri, *Colas*, Madras, 1955
 K. A. Nilakanta Sastri, *Pandya Kingdom*, London, 1929
 K. N. O. Dharmadasa, *Language, Religion and Ethnic Assertiveness*, Michigan, 1972
 K. Navaratnam, *Tamil Elements in Ceylon Culture*, Tellipalai, 1959
 Karthigesu Indrapala, *Dravidian Settlements in Ceylon and the Beginnings of the Jaffna Kingdom*, Unpublished Ph.D. thesis, SOAS, University of London, 1965

- Lorna Devaraja, *The Kandyan Kingdom*, Colombo, 1972
- Mahavamsa* (ed.), W. Geiger, PTS, London, 1958
- Ralph Pieris, *Sinhalese Social Organisation*, Colombo, 1956
- S. Krishnaswamy Aiyangar, *Ancient India and South Indian History and Culture*, 2 Vols, Poona, 1941
- S. Krishnaswamy Aiyangar, *Beginnings of South Indian History*, Madras, 1918
- S. Paranavitana, *Art of the Ancient Sinhalese*, Colombo, 1971
- S. Paranavitana, *Inscriptions of Ceylon*, Vol. I and II, Colombo, 1970, 1983
- S. Paranavitana, *The Arya Kingdom in North Ceylon*, Journal of the Royal Asiatic Society (Ceylon Branch) New Series. Vol. VII. Pt.2, Colombo, 1961
- Satchi Ponnambalam, *Sri Lanka – The National Question and the Tamil Liberation Struggle*, London, 1983
- University of Ceylon History of Ceylon*, Vol 1. Pts. I and II, Colombo, 1959-1960
- V. R. Ramachandra Dikshitar, *Origin and Spread of the Tamils*, Adyar, 1947
- Walpola Rahula Thera, *History of Buddhism in Ceylon*, Colombo, 1993



පේරාදෙළඩිය වියවච්චාලයේ ඩිංහල අධ්‍යක්ෂ පේන්ත්සි මහාචාර්යවරයු වහා අනුරාධ සෞනෙවිරත්න මහතා මිට පෝර කොළඹ වියවච්චාලයේ ආචාර්යවරයු ලෙස ද සෞන්දර්ය අධ්‍යක්ෂ ආයතනයේ අධ්‍යක්ෂවරයා ලෙස ද යොමු කොට ඇත. ඉ ලංකාවේ සංස්කෘතිය, කළමිලු යා සිංහලවාරය විශිෂ්ටවූ සිංහල යා ඉංග්‍රීසි භාෂාවන්ගේ මුත්ස් පණ්ඩකට ආයතන සංඛ්‍යාවක් මූදා ඇති ඕනෑම සමාජය කැටි පුරාවිද්‍යා

දෙපාර්තමේන්තුව, මධ්‍ය සංස්කෘතික අරමුදල යා විද්‍යාලීය ප්‍රකාශන සමාජම මගින් ද ප්‍රකාශනට පත් කර ඇත.

ලංකා වියවච්චාලයේ ඩිංහල විශේෂ ව්‍යාපෘති සඳහා සැසුලුවදී උපාධිය සිමකරගත ඔහු වර්ෂ 1965 ද පර්මන සිංහලවාරය ලබා "හංලු" වියවච්චාලයට අනුළු වෙමින් තැබුනාගමික මුත්ද - ආර්ය භාෂා විශිෂ්ටවූ පර්යේෂණ කටයුතු කර ආචාර්ය උපාධිය සිමකර ගෙන්නය. 1977 ද පුරුලුදියී අධිකිෂ්මනවාරයක දින දාමෝරකාවේ මුත්ස්යානා යා කැලුපාටිය සහ වියවච්චාලයේ පර්යේෂණ සභාක්‍ය වශයෙන් කටයුතු කළ ඔහු යළින් 1988 ද පොදුරුපා මත්ස්යල අධිකිෂ්මනවාරයක ලබා එංගලන්ත්‍රයේ මධ්‍යස්ථානී වියවච්චාලයේ සමාජ - මානව අධ්‍යක්ෂ ආයතනයේ ආයතනු මහාචාර්යවරයු වශයෙන් පර්යේෂණයක් නිර්ත වූයේ ය. වර්ෂ 1998 ද ලන්ඩින වියවච්චාලයේ පෙරදිග යා අමුකාරු අධ්‍යක්ෂ ආයතනයේ බැඳුවු ඔහු එහි ව්‍යාපෘති යා පර්යේෂණ කටයුතුවල නිර්ත දිව්‍ය සිංහල පේරාදෙළඩිය වියවච්චාලය රාජකාරී කටයුතු සඳහා එත් ව්‍යාපෘති යා පර්යේෂණ සහ ව්‍යාපෘති සිංහල ප්‍රාග්ධනයෙහි පෙනෙන් රටවල සංවාරයේ යොදුම්ත විද්‍යා සම්මෙළන නමුවෙන් දේශ ප්‍රජා බොහෝ තැනින් පමණ ද සිමකර ගෙන්න ය. වර්ෂ 1994 ද ඉ ලංකා රජය විසින් කළුකිරීම් නමැති රාජ්‍ය සම්මානය පිරිනමන ලදීම් ඔහු විසින් රටව සිදුකර ඇති හැඳුනු යොවාව සඳහාගෙන ය.

එමෙම මහතුවර මුල්‍යානු මහාචාර්ය ද ඔහුගේ ආගමික යා ගැයුරිය යොමු අය අය කරම් ධර්ම සඳහා වියවච්චාලයේ දැකුණු ආයතන අධ්‍යක්ෂ ද සිර්ති ඉ නමැති ගොරට උපාධියකින් සම්මාන පිරිනමා ඇත.

ඩිංහල - දෙමළ සංඛ්‍යාවත්ති ආයතන යා සංස්කෘතික පදනම් අභ්‍යන්තරය ප්‍රාග්ධනයෙහි පත් වූ මෙම මුත්ස්යාරය ප්‍රාග්ධන වි ඇත්තේ ඔහු විසින් 1999 ද ලන්ඩින වියවච්චාලයේ දැකුණු ආයතන අධ්‍යක්ෂ දේශීලුය ගමුවෙන් කළ දේශනයකි. මෙම සැවිය ඉංග්‍රීසියෙන් ද පල වි ඇත.

ISBN 955-573-174-8

213206 Rs 175.00



සරස්වි ප්‍රකාශකයේ

සාම. 30 ස්වන්ත්‍ර තිබුණු මාවත. ප්‍රාග්ධනයේ